

Giới thiệu Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân

Có ai biết trong truyện Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân của tác giả Hoa Nhật Phi, Đông Uyển Nhu lấy thân phận dòng chính nữ gả cho con thứ nhà giàu, từ đó cuộc sống ngôn tình sùng liền biến hóa nghiêng trời lệch đất, may mắn, người con thứ mà nàng gả, chính là một người vô cùng có tiền đồ.

Bên cạnh là Duyệt Vi Thảo đường, Kỷ đại nhân học phú ngũ xa*, toàn thân chính khí nhân gian hoan hỉ, chỉ là quá nghèo, mỗi ngày đều tới cửa xin cơm.

Đối diện với cửa nhỏ là Hòa phủ phú khả địch quốc, Hòa Trung Đường cao lớn vạm vỡ, cả ngày đều đến cửa khoe của.

Đông Giai thị tổ vệ, tướng công Phó Hằng nhà mình cũng là phòng chính, một không có tài ăn nói như Kỷ đại nhân, hai không có thủ đoạn như Hòa đại nhân, suốt ngày chỉ thích đọc sách, nói khó nghe một chút thì gọi là một sách, cũng có thể kêu là học bá, nhưng mà cùng Kỷ đại nhân so học vấn thì cũng không bằng, cùng Hòa đại nhân so phú quý cũng không xong, như vậy ở trong giới này hình như chỉ còn lại một con đường, chính là khoe - ân - ái! Cùng đọc truyện online từ Hoa Nhật Phi các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đông Uyển Nhu xuất thân là tiểu thư dòng chính Mãn Châu.

Ông nội của nàng là Đông Quốc Duy là Mãn Châu Tương Hoàng Kỳ, trong những năm Khang Hi nắm quyền ông là đại thần thống lĩnh thị vệ nội, đại thần nghị chính, trong tộc Đông Giai thị từng có hai hoàng hậu, bốn vị phi tử và quý nhân.

Cha nàng là Đông Như Chương, là con thứ ba của ông nội, cũng làm quan nhưng không có chiến tích gì, được tổ tiên phúc trạch che chở, hiện giờ vẫn giữ được vị trí An Bình Công, tuy rằng trong tay không có bao nhiêu thực quyền, nhưng gia thế hiển hách là sự thật.

Năm Đông Uyển Nhu ra đời là Ung Chính năm thứ tư, tình cờ gặp Bát vương định án, Ung Chính bị cắt bỏ vương tước, bắt nhốt, sau đó lại hủy bỏ tông tịch, vẫn vô trong triều đều thần hồn nát thần tính, khi đó cha nàng làm ở Công bộ, cũng là thủ hạ làm việc cho Bát vương, sợ bị Bát vương liên lụy, sớm đã giao hết mọi việc ở Công bộ, nói cho oai là ở nhà tĩnh dưỡng, thật ra là phui sạch quan hệ.

Vừa vặn năm đó Đông Uyển Nhu ra đời, Đông Như Chương lại nhàn rỗi ở nhà, ở trong đám con, nàng lại là người được bế nhiều nhất, cũng là đứa con được đặt vào tim yêu thương.

Đông Như Chương vẫn luôn ở nhà đợi cho đến Ung Chính năm thứ bảy mới lần nữa rời núi, đó là một năm sau khi đại tỷ của Đông Uyển Nhu Đông Ngọc Nhu vào cung là quý nhân, Đông phụ cũng dựa vào tầng quan hệ này, lần nữa vào triều làm quan, làm quan ở Tông Nhân phủ, từ đây một bước lên mây, ngăn ngui sáu năm đầu, liền bước vào Nội Các, khi ông cho rằng ông có thể đưa Đông gia quay về thời hiển hách của tổ tiên, Ung Chính lại băng hà.

Con trai thứ tư là Càn Long lên ngôi, Nội Các liền triệt để thay đổi, Đông Như Chương tuy rằng không bị đào thải, nhưng quyền lợi trong tay vắt và thành lập cuối cùng cũng thành đã trảng xe cát rồi.

Tân tân khổ khổ nhiều năm, một đêm lại trở về ban đầu. Đây chính là miêu tả chân thật Đông Như Chương những năm qua, về đến nhà, ông nhốt mình trong phòng mấy ngày, khi tất cả mọi người trong nhà cảm thấy từ đây tâm ông đã thành tro, là thời điểm thoái ẩn quan trường, ông lại ra ngoài và đưa ra một quyết định ngoài dự kiến của mọi người.

Sau năm trước ông có thể dựa vào nữ nhi để quay lại quan trường, như vậy sáu năm sau, ông cũng có thể, Ung chính là hoàng đế, Càn Long cũng là hoàng đế mà, dù sao Đông gia là chính tông Tương Hoàng Kỳ, vô luận là gia phong hay bối cảnh gia thế, ai dám nói nữ nhi của nhà bọn họ không đủ tư cách tuyền tử, thì ông sẽ dùng một chân đạp hấn đến sống dở chết dở.

Nhưng ở trong phủ nhìn đi nhìn lại, Đông Như Chương phát hiện nữ nhi thích hợp để hôn phối cũng chỉ có một mình Đông Uyển Nhu mười một tuổi, nữ nhi được ông nuôi đến trắng trẻo, xinh đẹp, trong lòng Đông Như Chương có biết bao không nở, nhưng chỉ cần nghĩ đến khi con gái vào cung, chính là những ngày cảm y ngọc thực, nhân tiện còn có thể vụng dậy gia tộc, trong lòng cũng không còn rối rắm nữa.

Mọi người đến phủ dạy dỗ Đông Uyển Nhu từ tiếng nói đến hành động, mài dao soạn soạn, chờ một năm sau tân hoàng tuyền tử thôi.

Nhưng mà, Càn Long này của chúng ta sau khi đi lên liền dùng tiếp những thức còn lại từ thời Ung Chính, lấy cần kiệm trị quốc, Càn Long năm thứ ba, từ Nội Vụ phát ra một thánh chỉ, nói là việc tuyền tử tiêu tốn tài của, hoàng đế mới lên ngôi, không muốn hao phí quốc khố, hơn nữa thời điểm khi còn là thân vương, hoàng đế đã có một phúc tấn dòng chính, hai trắc phúc tấn cùng một số cách cách, tóm lại một câu, thì chính là - tạm thời đủ dùng rồi.

Chủ nhân lớn nhất thiên hạ đã lên tiếng, các nhà khách dù có tâm lớn, người tốt đến đâu thì cũng đều phải từ bỏ, trong lúc nhất thời, trong kinh thành liền nổi lên con sóng gả nữ nhi.

Ngay từ đầu Đồng Như Chương còn có chút chưa từ bỏ ý định, ý vào Đồng Uyển Như còn nhỏ tuổi, liền để nàng ở lại nhà vài năm, nhưng mà, chỗ Càn Long vẫn không chút ý định đề cập đến việc tuyển tú, hiện giờ, Đồng Uyển Như cũng đã mười lăm, trong lòng Đồng Như Chương dần hoảng lên, cho nàng xem xét người từ các nơi đến.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đồng Gia Tiểu Thư

Đồng Uyển Như đi theo sau mẫu thân Ô thị, dung mạo của nàng đoan chính, ngũ quan vô cùng trong sáng, tuy rằng dung mạo vẫn còn mang theo nét trẻ con, nhưng dung mạo khuynh thành cũng đã bắt đầu hiện ra, chỉ thấy nàng mặc một thân sườn xám màu xanh ngọc, không quá hoa lệ, lại cũng không quá trắng trong thuần khiết, vì tuổi nàng còn nhỏ nên mang theo một đóa hoa, lại không mất đi uẩn ý mà tiểu thư khuê các nên có, đi lại tao nhã, dè dặt cẩn trọng đi từng bước.

"Năm nay 'kiến cung' sở dĩ mang theo người, cũng là muốn cho người được thêm kiến thức, nhưng người cùng thái phi nhiều năm không gặp mặt, cũng không thể biểu lộ nhiều, trong cung nhiều người nhiều miệng, đi sai một bước, nhầm một bước, đều sẽ bị người lấy ra để mở đầu câu chuyện, biết không?" Ô thị không phải mệnh phụ, cũng không có phẩm cấp, cho nên trên người không có ngọc chuỗi cùng chỉ sáo, chỉ được mặc một thân áo dài màu xanh, cổ áo và cổ tay được thêu hoa văn hình mây, thoạt nhìn mặc dù không quý giá, nhưng cũng không mất đi đoan trang.

"Đã biết." Đồng Uyển Như nhìn không chớp mắt đáp lại lời cảnh báo của mẫu thân, giọng nói như hoàng anh xuất cốc.

"Kiến cung" là trong một năm các nữ nhân trong hậu cung có một lần duy nhất có thể nhìn thấy người thân của mình, tỷ tỷ của Đồng Uyển Như Đồng Ngọc Ngụ vào Ung Chính năm thứ bảy vào cung là quý nhân của tiên đế, sau khi tiên đế băng hà, phi tử hậu cung đều được thăng lên một phẩm, Đồng Ngọc Như Đồng quý nhân biến thành Đồng thái phi.

Đồng Uyển Như nhớ đại tỷ năm nay chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi tuổi xuân, lại nhất định phải sống trong nhà giam tọt vàng hậu cung này, nghĩ cũng không khác gì so với ngồi tù. Nhưng mà nàng biết, phụ mẫu nhà mình không cho là vậy, bọn họ vẫn luôn cảm thấy cuộc sống này của tỷ tỷ, chính là thể hiện tài năng vinh quang gia tộc.

Nhưng mà, Đồng Uyển Như lại cảm thấy, cuộc sống như vậy thật sự vô cùng đáng sợ, chỉ cần tưởng tượng đến thôi nàng đã cảm thấy không ngừng e ngại.

Thời gian kiến cung quá ngắn, dù Ô thị nhét nhiều bạc cho ma ma quản sự cũng không thể cùng đại tỷ của Đồng Uyển Như nói thêm mấy câu, chỉ có thể hỏi tình hình gần đây và sức khỏe thế nào, rồi ma ma quản sự sẽ uyển chuyển mời các nàng quay về, bởi vì hôm nay người kiến cung thật sự rất nhiều.

Ô thị gần như là hoảng hốt nhìn một thân áo trắng của Đồng Ngọc Như nói: "Đã chuẩn bị cho con vài thức, đều đã đặt ở phủ nội vụ, sau này bọn họ sẽ đưa đồ tới cho con."

Đồng Ngọc Như cũng không thể hiện cảm xúc gì quá lớn, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, sau đó dưới sự chỉ dẫn của ma ma quản sự, xoay người rời đi, Đồng Uyển Như nhìn bóng lưng đơn bạc của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khô sở.

Trên đường xuất cung, Ô thị lại lấy chuyện Đồng Ngọc Như ra để thuyết giáo Đồng Uyển Như, Đồng Uyển Như lẳng lặng nhìn phong cảnh bốn phía, đối với lời của Ô thị vào tai trái ra tai phải, mẫu thân nàng nói đi nói lại cũng chỉ là mệnh nàng không tốt, đúng lúc lớn lên xinh đẹp, lại đụng phải hoàng thượng không tuyển tú, bằng không cũng có thể giống như tỷ tỷ của nàng, vào cung hưởng phúc.

Ra khỏi cửa Đồng Hoa, các nàng đang muốn ngồi lên xe ngựa của phủ An Bình công, lại nghe thấy phía sau có tiếng thở, chỉ thấy một nô bộc thở hổn hển chạy về phía bọn họ, cung kính nói:

"Phu nhân, xin dừng bước, phu nhân nhà ta cùng trác phu nhân đang ở phía sau, họ muốn cùng ngài cùng quay về."

Ô thị nhận ra nô bộc này là ai, người làm trong nhà Phú Sát đều được mặc quần áo hoa lệ hơn người khác một chút, phu nhân trong miệng hẳn chính là Qua Nhĩ giai thị, trước đây từng nghe đồn cùng nhau, hai người đều là chính phu nhân thế gia, cho nên quan hệ cũng coi như là gần gũi.

Ô thị liền đứng ở trước xe chờ một lát, chỉ thấy Qua Nhĩ giai thị thoạt nhìn cũng hơi có tuổi, một thân sườn xám hoa lệ, bước đến nắm lấy tay Ô thị, hai người chào nhau một, Ô thị dẫn đầu khách khí nói:

"Vì sao hôm nay phu nhân lại tới vậy?"

Qua Nhĩ giai thị tùy ý chỉ Lý trác phi một thân quần áo đơn thuần bên cạnh, giọng điệu khinh thường nói:

"Còn không phải là họ tổng kiến cung sao."

Ô thị lúc này mới nhớ đến, nhà Phú Sát hình như cũng có một thứ nữ được gả cho tứ hoàng tử của Càn Long làm cách cách, hiện giờ cũng là đi theo vào cung làm quý nhân, Qua Nhĩ giai thị chính là cùng trắc phu nhân vào tiến cung.

Ánh mắt của hai vị phu nhân trao đổi qua lại, liền hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, chỉ thấy ánh mắt Qua Nhĩ giai thị lướt qua người Đồng Uyển Nhu đứng bên yên một bên vài lần, sau đó mới thâm ý lôi kéo tay Ô thị, đi đến một bên nói nhỏ.

Đồng Uyển Nhu nhìn bóng lưng của hai người áp tai với nhau trao đổi, không tiếng động thờ dài, đang chuẩn bị cúi đầu nghịch hạt châu trên quần áo, lại đột nhiên thấy từ bên cạnh đưa tới một khăn sạch sẽ, trên khăn là mấy miếng mứt hoa quả, thoạt nhìn rất mê người.

Đồng Uyển Nhu ngẩng đầu nhìn chủ nhân của chiếc khăn -- trắc phu nhân Phú Sát gia mặt mang ý cười, đôi mắt từ ái kia so với chính phu nhân còn đẹp hơn nhiều, chỉ thấy Lý thị nói với nàng:

"Đã sắp quá nửa trưa, chắc là cũng đói bụng rồi."

Đồng Uyển Nhu cắn cắn môi, nhớ đến lời mẫu thân căn dặn, bất cứ lúc nào tiểu thư khuê các cũng phải bảo trì dáng vẻ, nhưng mà, Lý thị cười thật sự rất ôn nhu, thế cho nên Đồng Uyển Nhu căn bản không chịu được thể công nhu tình của nàng, bất tri bất giác liền gật đầu.

"Ăn hai miếng đi, đều là mua từ tiệm Phúc Sơn."

Mứt dưa và mứt hoa quả ở tiệm Phúc Sơn chính là tiệm mứt ngon nhất kinh thành, các cô nương trong kinh thành không có việc gì đều thích mua một chút về làm đồ ăn vặt, Đồng Uyển Nhu cũng thường xuyên kêu nha hoàn Hi Bảo vụng trộm đi mua về giấu dưới gối, ban đêm vụng trộm ăn.

Lý thị nhiệt tình mới, Đồng Uyển Nhu cũng không từ chối nữa, cầm một viên, liền hạ người hành lễ với Lý thị.

"Đa tạ phu nhân."

Nói xong lời cảm ơn, Đồng Uyển Nhu cũng không khách khí, đem miếng mứt hoa quả đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy vị chua ngọt ngon miệng, quả thật ăn ngon vô cùng, âm thầm ghi nhớ loại mứt này, lần tới bảo Hi Bảo đi mua.

Lý thị đem khăn tay đặt vào trong tay Đồng Uyển Nhu, tán thưởng nhìn gương mặt có chút ngại ngùng của Đồng Uyển Nhu, ôn hòa hỏi:

"Tiểu thư là đứng thứ mấy trong nhà Đồng Giai vậy?"

Đồng Uyển Nhu nghe bà hỏi, liền ôn nhu duyên chuyển hàm xúc nói: "Hồi phu nhân, ta ở nhà đứng thứ sáu."

Lý thị gật đầu: "À, thì ra là lục tiểu thư, đã gả cho ai chưa?"

Mặt Đồng Uyển Nhu hơi phỉm hồng, cười nhẹ một rồi lắc đầu. Lý thị thấy vậy, trong mắt lộ ra kinh hi, lại dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá nàng từ cao đến thấp, rồi mới chuyển ánh mắt đi.

"Lục tiểu thư tính cách ảm áp lại tốt bụng, dung mạo đoan trang tú lệ, nhất định có thể tìm được người trong sạch."

Đồng Uyển Nhu còn là cô nương chưa gả, chợt nghe Lý thị nói, cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng là biết Lý thị không có ác ý, liền dịu dàng phúc thân với Lý thị, nhẹ giọng nói:

"Cảm tạ lời chúc của phu nhân."

Thấy Đồng Uyển Nhu tự nhiên thoải mái, ánh mắt Lý thị nhìn nàng lại càng thêm yêu thích, đang muốn hỏi thêm một chút, phía bên kia, Ô thị cùng Qua Nhĩ giai thị cũng đã trở lại, hai người phảng phất như đã định ra chuyện gì đó, đi qua cùng nhau, ánh mắt một lần nữa tương giao, sau đó mới tự ngồi lên xe nhà mình, xuất cung.

Trên xe ngựa, Ô thị thấy trong tay Đồng Uyển Nhu cầm một khăn, không khỏi hỏi:

"Lúc nãy ta thấy con cùng Lý thị nói chuyện, nói cái gì vậy?"

Đồng Uyển Nhu đang ngẩn người, nghe thấy câu hỏi của mẫu thân, liền ngồi nghiêm chỉnh, trả lời: "Không nói cái gì cả."

Ô thị thấy con gái nhìn chằm chằm khăn tay, bên trong hơi phồng lên, thờ dài, nói với nàng: "Dù là nói cái gì, con tốt nhất là nhanh chóng quên đi, nàng ta chẳng qua cũng là một người hán, còn là tiểu thiếp, loại nữ nhân này, nhiều tâm cơ."

Đồng Uyển Nhu cúi đầu, nhớ đến dáng vẻ ôn nhu như nước của Lý thị, không khỏi nói thay nàng mấy câu: "Nhưng mà, con gái cảm thấy Lý thị không giống người xấu."

Ít nhất nhìn qua so với vị chính phu nhân Qua Nhĩ giai thị kia thì hiền lành hơn. Mà những lời này, Đồng Uyển Nhu vẫn chưa dám nói ra.

Ô thị đối với việc con gái cãi lại có chút không vui, nhũn mày lạnh nhạt nói: "Lòng người khó dò, con có biết trong lòng nàng nghĩ thế nào không?"

Đồng Uyển Nhu còn muốn nói gì, lại bị Ô thị đánh gãy.

"Được rồi, đừng nói nữa. Nhớ kỹ lời ngách nương nói, lần tới không được cùng nàng ta nói chuyện nữa." Thấy Đồng Uyển Nhu trước sau như một cúi đầu, Ô thị mới thả lỏng lại nói: "Đúng rồi, tháng sau hoàng gia tổ chức vây săn ở ngoại ô phía tây, cũng mời đệ tử các thế gia, ta đi nói với cha còn vài câu, bảo ông ấy dẫn ca ca và con cùng đi, lúc nào về đến nhà, sẽ để ca ca con dạy con cưỡi ngựa, cũng không thể ngồi mãi trong xe ngựa."

Đồng Uyển Nhu trừng to hai mắt nhìn Ô thị, kinh ngạc nói không ra lời.

Vây săn...ngoại ô phía tây? Ngách nương, người đang đùa phải không?"

***

Trong sân viện đông sương phòng tại Phú Sát gia, một thiếu niên cao to đang ở trong sân tắm cho ngựa, nhìn thoáng qua Phó Hằng có chút gầy yếu, nhưng lại rất cao, mặc một thân quần áo màu xanh, không thể nghĩ ngờ càng làm nổi bật lên đôi chân dài. Chỉ thấy ngũ quan của hắn tuấn mỹ, ngay cả bộ dạng tắm cho ngựa cũng có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung.

Lý thị ở trong phòng thay thường phục, đi ra khỏi phòng, nhìn thấy con trai đang tắm cho ngựa, liền gọi một tiếng:

"Hằng nhi, tới đây một chút."

Lý thị nói xong, còn vẫy tay với con trai, bản thân liền xoay người đi vào nhà.

Phó Hằng buông bàn chải ngựa xuống, cầm lấy khăn lông sạch sẽ trong tay giặt sai vật, lau đi cánh tay ướt sũng, đi vào trong nhà, liền thấy Lý thị thân bí trừng mắt nhìn hắn, sau đó vẫy tay bảo hắn đi đến ngồi bên cạnh nàng.

Sau khi ngồi xuống, Lý thị liền cầm lấy tay hắn hỏi:

"Lần trước con nói con thích một cô nương, đó là tiểu như nhà ai vậy?"

Phó Hằng không hiểu vì sao mẫu thân lại hỏi chuyện này, không khỏi có chút thất thần, đứng lên muốn đi, lại bị Lý thị đánh đòn phủ đầu kéo lại, Phó Hằng bất đắc dĩ nói:

"Con thích thì có ích gì? Người ta là dòng chính nữ, còn con chỉ là thứ tử, thân phận cách xa như vậy, dù thích cũng có ích lợi gì đâu?"

Lý thị đột nhiên cười hi hi nói với Phó Hằng: "Có phải là Đồng gia Lục tiểu thư không?"

Lý thị hiểu ý con trai của mình, các đại thế gia ở kinh thành tất nhiên cũng có quy tắc, tuy rằng không ai định ra quy định dòng chính nữ không thể gả cho thứ tử, con trai trưởng không thể cưới thứ nữ làm chính thê, nhưng đây cũng là chuyện mọi người tự hiểu trong lòng không nói ra, nếu nhà ai phá vỡ quy tắc này, chắc chắn sẽ bị người chê trách, dòng chính sẽ cảm thấy chịu thiệt, dòng thứ lại cảm thấy dòng chính hèn hạ, hai nhà như vậy, cho dù miễn cưỡng kết hợp, cuối cùng cũng sẽ tan rã trong không vui.

Vốn là ban đầu Lý thị cũng lo lắng điều này, nhưng mà, từ sau khi gặp cô nương kia, lại chẳng cảm thấy như vậy nữa. Vị tiểu thư này không giống những tiểu thư thế gia lông bông khác, đối với một trắc phu nhân như nàng cũng rất kính lễ, làm người ung dung bình thản, cũng không vì thân phận của bà mà không muốn giao tiếp, tính cách thuần phác, vô cùng đơn thuần, cùng với tính cách của con trai bà vừa vặn bù đắp lại.

Phó Hằng nghe mẫu thân nhắc tới cô nương này, mặt ửng hồng lên, lại cũng không phủ nhận: "Người biết rồi còn hỏi con làm gì?"

"Vị nương cũng đã gặp qua vị tiểu thư này, là một người đôn hậu lễ phép." Lý thị đối với ánh mắt nhìn người của con trai rất an tâm.

Phó Hằng nghe mẫu thân nói người trong lòng như vậy, tất nhiên là vui vẻ, chỉ là nghĩ đến thân phận của hai người, dù thế nào cũng không vui vẻ được.

Lý thị thấy con trai như vậy, không khỏi cười nói: "Ta chỉ là muốn hỏi, con có muốn cưới vị tiểu này không? Mặc kệ vấn đề thân phận, con muốn hay không muốn?"

Phó Hằng gần như không chút do dự, liền trịnh trọng gật đầu: "Muốn! Đương nhiên muốn! Nằm mơ cũng muốn!"

Lý thị gật đầu, có những lời này của con trai bà cũng yên tâm. Nói nhỏ bên tai hắn vài câu, Phó Hằng có chút kinh ngạc nhìn mẫu thân của mình, chỉ cảm thấy nữ nhân ôn nhu này, hình như cũng không nhu nhược như trong tưởng tượng của hắn.

"Nhưng phải nhớ kỹ, lần vây săn ngoại ô phía tây lần này là cơ hội biểu hiện duy nhất của con, cho dù con dùng cách gì, cũng phải hoàn thành chuyện này." Thái độ của Lý thị kiên định nói với con trai: "Chỗ a mã của con, ta sẽ tự nói, chỉ cần ta mở miệng, a mã của con cũng đồng ý. Ngán vạn lần không thể để cho Phó Tần đứng thứ nhất, chúng ta đã làm thì phải làm cho tốt, những cái khác ta không tranh với bọn họ thì thôi, nhưng chỗ nàng dâu này ta không thể không tranh."

Lời nói của Lý thị vẫn còn vang bên tai Phó Hằng, hắn nghĩ nghĩ rồi mới trịnh trọng gật đầu, đáp ứng mẫu thân: "Vâng ạ."

Mẫu thân nói đúng, những cái khác hắn sẽ không đi tranh, nhưng mà nữ nhân hắn yêu mến, mặc kệ trước đây hắn như thế nào, đều phải thả tay một lần.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp Nhau Ở Bãi Săn

Đồng Uyên Nhu sau khi về đến nhà mới nghe được ca ca của mình là Đồng Ấu Khanh nói, vì sao ngạch nương nhà mình lại muốn bán thân thăm gia vào cuộc vây săn ngoại ô phía tây rồi.

"Cho nên nha, ngạch nương chính là quyết tâm muốn gả muội cho nhà Phú Sát rồi. Tiểu tử Phó Tân này đã thấy, mặc dù có hai thị thiếp rồi, nhưng chưa có chính thê, muội muội là dòng chính nữ Đồng giai thị, vị trí chính thê này không phải muội thì còn là ai."

Đồng Uyên Nhu mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa, ngồi trên lưng ngựa, bởi vì nàng còn chưa dám cười, cho nên, Đồng Ấu Khanh liền giúp nàng dắt ngựa đi.

Nghe xong lời ca ca nói, Đồng Uyên Nhu không nói gì, chỉ là cúi đầu sờ sờ bồm ngựa cho thuận lại, Đồng Ấu Khanh cùng Đồng Uyên Nhu chỉ cách nhau hai tuổi, hai người cùng nhau lớn lên, tình cảm huynh muội của hai người là tốt nhất trong đám huynh đệ tỷ muội ở Đồng gia, thấy bộ dạng không vui của Đồng Uyên Nhu, Đồng Ấu Khanh không khỏi hỏi:

"Sao vậy? Không muốn gả cho nhà Phú Sát sao?"

Đồng Uyên Nhu cũng chỉ khi đối mặt với người ca ca này, mới có thể nói ra một số suy nghĩ chân thật của bản thân, chỉ thấy nàng thờ dãi, nhẹ chau mày tương phản với dáng vẻ non nớt bên ngoài, lại cũng rất rung động lòng người.

"Không phải là không muốn, dù sao muội cũng không có quyền lựa chọn. A mã cùng ngạch nương muốn muội gả đi đâu, muội cũng chỉ có thể gả đến nơi đó." Đồng Uyên Nhu nhỏ giọng thủ thủ nói, giọng nói của nàng êm ái xen lẫn trong gió, càng khiến cho giọng nàng như nhỏ hơn.

Đồng Ấu Khanh ghì chặt đầu ngựa, lại nhìn mái tóc dài của Đồng Uyên Nhu phiêu động, giống như tiên nữ, sau này nhất định sẽ trở thành một tuyệt sắc khuynh thành.

"Sao lại nói thành đáng thương như vậy, a mã và ngạch nương cũng là muốn muội gả vào chỗ tốt, phóng tầm mắt khắp kinh thành, trừ bỏ hoàng gia, Phú Sát gia có thể nói là danh môn vọng tộc số một số hai, Lục công tử nhà bọn họ cũng là con vợ cả, xét về thân phận tuyệt đối sẽ không bôi nhọ nhà chúng ta."

"..."

Đồng Uyên Nhu cúi đầu nhìn Đồng Ấu Khanh, lời đến bên miệng rồi vẫn nhịn xuống không nói, hít sâu một hơi, đưa ánh mắt đặt ở cỏ xanh phía trước.

Cùng ca ca nói chuyện này, đơn giản chính là đàn gảy tai trâu, huynh ấy căn bản không hiểu tâm tư của nàng, thật giống như nàng không rõ, vì sao nữ nhi Mãn Châu liền nhất định phải giống nhau giới cưỡi ngựa. Nàng giống như không có thiên phú học cưỡi ngựa, công phu học vài năm, nàng vẫn không thể tự mình cưỡi ngựa hành tẩu.

"Muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, chuyện ở khu vực săn vây săn ngoại ô phía tây, ngạch nương và Phú Sát phu nhân chắc đã an bài xong, muội chỉ cần đi gặp mặt Phó Tân, chuyện của hai người liên cứ như vậy định xuống, ca ca ta sẽ chờ để uống rượu mừng của các người."

"...."

Đồng Uyên Nhu không nói thêm gì nữa, Đồng Ấu Khanh lại dặn dò nàng vài điều cần chú ý khi cưỡi ngựa, sau đó hai người mới cùng tới quay về phủ.

***

Đến ngày diễn ra vây săn, Đồng Uyên Nhu bị các mama gọi dậy từ sớm, giống như tượng gỗ bị ấn ngồi trước bàn trang điểm, nhóm mama sửa soạn trên đầu nàng rất lâu, ép buộc nàng thật lâu mới hoàn thành một kiểu tóc vừa hoa lệ cũng rất đoan trang, sau đó lại bắt đầu trang điểm.

Ô thị gọi người mang vào hơn mười bộ quần áo đi săn, tất cả đều là quần áo mới làm dựa trên số đo của nàng, sau khi trang điểm xong, Đồng Uyên Nhu lại bị các nàng kéo đứng lên, khoa tay múa chân phối hợp quần áo, nàng cứ lẳng lặng đứng như vậy, nhìn mọi người bận rộn trang điểm cho nàng.

Cuối cùng cũng chọn xong, Đồng Uyên Nhu bình thường thích nhất là quần áo màu trắng được thêu hoa xanh vừa thanh lịch lại gọn gàng, nhưng Ô thị lại chọn cho nàng một bộ quần áo màu hồng nhạt không hề tầm thường được làm từ lụa, bộ quần áo này thoạt nhìn thì có vẻ đẹp, nhưng mặc vào lại có cảm giác như một con bướm hoa, quá mức gay chú ý rồi.

Vội vàng gần hai canh giờ, Đồng Uyên Nhu mới được đặc xá rời khỏi phòng, Đồng Ấu Khanh đã chờ ở trong sân một lúc lâu, vốn là muốn nói với mẫu thân và muội muội vài câu, nhưng nhìn thấy bộ dạng Đồng Uyên Nhu sau khi trang điểm, lại quên mất điều định nói, đi vòng quanh người nàng vài vòng, nói:

"Ai nha, ai nha, muội muội của ta trang điểm lên một hồi, so với tiên nữ cũng phải hơn vài phần. Đẹp, thật sự rất đẹp."

Đồng Uyển Nhu có chút ngượng ngùng cúi đầu, Ô thị lại đánh con trai một nói: "Nói chuyện với muội muội, sao có thể đứng đấy như vậy."

Đồng Ấu Khanh bị mẫu thân giáo huấn, chút oán trách nhỏ nhỏ như vậy sao có thể nhắc nhở được hần, chỉ nghe hần nói tiếp:

"Ngạch nương, con nói chính là sự thật. Với xuất thân của muội muội, với tư sắc này, nhìn thế nào cũng đều thấy có số làm nương nương, nếu như được vào cung, còn có thể làm được hoàng hậu, đến lúc đó..."

Ô thị nghe con trai càng nói càng thái quá, tuy rằng trong lòng bà cũng cho là như vậy, nhưng mà, đây dù sao cũng không phải lời có thể tùy tiện nói, lúc này bà liền trừng mắt nhìn con trai một, thấp giọng cảnh cáo:

"Chớ có nói lung tung, chuyện như vậy không phải để cho con nói lung tung."

Đồng Ấu Khanh lơ đãng nhún vai, Ô thị thấy hần không nói nữa, liền xoay người sửa sang lại cho con gái nhỏ dù căn bản là không có chỗ nào cần sửa, nhìn dáng vẻ thanh thuần đáng yêu của nàng, Ô thị cũng nhìn không được mở miệng nói một câu:

"Ai, con đó, chính là mệnh không tốt. Thôi được, nếu con đã không có duyên làm nương nương, chúng ta liền đem Lục công tử nhà Phú Sát nắm chặt trong tay, cũng là một người tốt."

"..."

Trong lòng Đồng Uyển Nhu không tiếng động khê thờ dài.

***

Vừa đi đến giữa rừng ngoại ô phía tây, liền nhìn thấy rõ cờ của hoàng gia bay trong gió, một chiếc lều vải lớn được dựng ở giữa, kích thước rộng lớn, hoàng thượng còn chưa đến, nhưng đã có không ít quan viên dẫn theo gia quyến đến, đang đăng ký danh sách ở chỗ của phủ nội vụ.

Đồng Như Chương vừa mới đi vào trong, đã bị đồng nghiệp gọi qua, dặn Đồng Ấu Khanh dẫn muội muội đi cùng, đừng chạy loạn, nhưng mà Đồng Ấu Khanh cũng là lần đầu tiên tham gia sự kiện như thế này, tuy rằng gánh vác nhiệm vụ dẫn theo muội muội, chỉ là những điều mới lạ đập vào mắt sớm đã khiến trong lòng hần ngứa ngáy khó chịu, để Đồng Uyển Nhu đứng ở bên cạnh, nói với nàng:

"Muội muội, muội ở chỗ này chờ ta, ca ca đi phía trước thăm dò đường, sau đó sẽ quay lại đón muội."

Nói xong, không đợi ca ca mở miệng, liền quát cương ngựa, giống như bay mà chui vào đám người.

"Ai, ca ca..."

Khi Đồng Uyển Nhu lên tiếng gọi hần, thì hần đã chui vào giữa đám người, căn bản không nghe thấy, Đồng Uyển Nhu dờ khóc dờ cười nhìn bốn phía, tuy rằng nhiều người qua lại, nhưng mà một nàng cũng không biết, liền cứ như vậy ngồi trên lưng ngựa, vẫn không nhúc nhích, ngược lại khiến người khác chú ý, tất cả mọi người đang nhìn cô nương này làm sao, cười ngựa nhưng lại không đi, cũng không xuống, cứ như vậy mà dừng ở đó.

Trong lòng mang Đồng Ấu Khanh không có trách nhiệm ra nể mấy lần, Đồng Uyển Nhu nắm lấy cương ngựa, vốn là muốn theo hướng dẫn ca ca đã dạy, kẹp chặt bụng ngựa, đập lên trước, nhưng mà... Lại vẫn không làm được, sau khi suy nghĩ một lúc, cảm thấy bản thân vẫn là nên đứng xuống, dắt ngựa đi, so với cười ngựa thì vẫn an toàn hơn.

Dừng khí nổi lên, Đồng Uyển Nhu đặt trọng tâm vào chân trái, dầm xuống bàn đạp, ôm cổ ngựa, chân phải đá vòng qua sau, mắt thấy sắp thành công chạm đất, nhưng mà, tay ôm cổ ngựa bỗng nhiên bị trượt, tay nàng mất đi chỗ dựa, cả người không không chế được ngã về sau.

Đồng Uyển Nhu nhắm hai mắt lại, trong lòng cũng không phải là nghĩ đến ngã xuống sẽ rất đau, hay là bị mất mặt linh tinh, hiện giờ trong lòng nàng đang nghĩ, đó chính là -- quần áo trên người bị bẩn, quay về nhất định sẽ bị ngạch nương mắng...

Đau đớn trong dự đoán lại không thấy, Đồng Uyển Như rơi vào một vòng ôm hữu lực, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy người kia đứng ngược sáng, không rõ dung nhan, nhưng chỉ hình dáng thôi cũng đủ để dùng từ tuần tú để miêu tả rồi.

Đồng Uyển Nhu sững sờ một lát, rồi mới nhớ đến tư thế hiện giờ của bọn họ rất kỳ quái, chân trái của nàng còn đang vướng trên bàn đạp, cả người ngã về phía sau rơi vào trong lòng của một nam tử xa lạ, nhất thời hoảng hốt không thôi, giấy dựa đứng lên.

Phó Hằng nhìn nữ tử trước mặt nàng như bị mây hồng che kín cả mặt, tuy rằng biết bản thân không nên nghĩ như vậy, nhưng mà lúc tiếp xúc không thể nghi ngờ khiến tâm tình của hần rất tốt, mỉm cười nói với nàng:

"Tiểu thư, nàng không sao chứ?"

Cuối cùng Đồng Uyển Nhu cũng nhìn thấy rõ diện mạo của người kia, mặc dù không khỏi ngỡ rần chắc giống với nam tử Mãn tộc, nhưng lại rất cao, dáng vóc cân xứng, nhất là gương mặt vô cùng xuất sắc, tuy rằng trên người cũng là quần áo sấn bản của người Mãn Thanh, trên lưng còn có một ống đựng tên, nhưng mà gương mặt tuần tú của hần, khiến cho hần thoát nhìn vẫn giống như một công tử đến từ Giang Nam.

Ý thức được bản thân vậy mà lại làm cản đánh giá một nam tử xa lạ như vậy, Đồng Uyển Nhu vội vàng thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng phúc thân với hắn, nói:

"Không có việc gì, đa tạ công tử."

Phó Hằng nở nụ cười dịu dàng với nàng, chủ động đi đến dắt ngựa bên cạnh nàng, tự nhiên ung dung nói với nàng:

"Tiểu thư muốn đi đâu, để ta đưa nàng đi. Việc dắt ngựa như thế này, dù sao cũng không phải việc của nữ nhân."

Đồng Uyển Nhu nhìn hắn thành thật mà bản thân quả thật cũng không giỏi cưỡi ngựa, dù sao hôm nay là vậy sẵn, nàng cũng đã đến đây, còn đâu tư thái tiểu thư khuê các nữa, lúc này liền gật đầu với nam tử trẻ tuổi tuấn tú, nói:

"Như vậy làm phiền công tử rồi."

Phó Hằng nắm lấy cương ngựa, đi đến bên cạnh Đồng Uyển Nhu, cười sang sảng với nàng, nói: "Chúng ta cũng coi như là quen biết, đứng mở miệng là một tiếng công tử tiểu thư nữa, ta tên là Phó Hằng."

Đồng Uyển Nhu nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng kích thích mới lạ, bởi vì cho tới bây giờ chưa từng có ai nói như vậy với nàng, giọng điệu của hắn giống như hiệp sĩ hành tẩu giang hồ trong một cuốn tiểu thuyết mà nàng từng trộm đọc.

Nở nụ cười, cũng không ngại ngừng đáp lại với Phó Hằng:

"Ta tên là Đồng Uyển Nhu."

Hai người đứng trong đám người nhìn nhau cười, dưới ánh mặt trời hai người một người thanh xuân mỹ mạo, một người dịu dàng, một loại cảm xúc không nói rõ được, không tiếng động mà rung động.

Một con ngựa chạy như điên qua chỗ hai người bọn họ, Đồng Uyển Nhu thấy miệng Phó Hằng chuyển động, lại không nghe rõ hắn nói cái gì, sau đó hỏi lại, Phó Hằng chỉ cười không nói gì nữa.

Trong tiếng vó ngựa, Phó Hằng nhìn kiêu ngạo như họa của nàng, nhẹ nhàng nói một câu:

"Ta biết."

Cái tên Đồng Uyển Nhu này, sớm đã xuất hiện trong mộng của hắn vô số lần.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vây Săn

Hai người trẻ tuổi đi ở trong một đám người, tuy rằng không có nói gì với nhau nhiều, nhưng ánh mắt cũng qua lại vài lần, phía trước chính là chuồng ngựa, có người hầu trong cung đứng ở phía đó chuyên chờ buộc ngựa cho các quan gia.

Phó Hằng vừa định đưa dây cương cho Đồng Uyển Nhu, hai người còn chưa kịp nói lời chào tạm biệt, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng la:

"Muội muội, cách xa hắn ra một chút !"

Đồng Âu Khanh một đường chạy chậm về phía chỗ bọn họ, đoạt lấy dây cương trong tay Phó Hằng, sau đó kéo Đồng Uyển Nhu bảo vệ sau lưng, vẻ mặt hung dữ nhìn Phó Hằng, tức giận nói:

"Tên dê xồm nhà ngươi, cách xa muội muội nhà ta ra."

Đồng Uyển Nhu nghe ca ca nói Phó Hằng như vậy, không khỏi cảm thấy oan uổng, muốn giải thích: "Ca ca, ca hiểu lầm rồi, đó không phải là..."

Đồng Âu Khanh chắc chắn rằng Phó Hằng là người xấu, không chút để ý lời của Đồng Uyển Nhu, mà trực tiếp ngắt lời nàng: "Muội câm miệng, người xấu sẽ viết chữ lên mặt sao? Trẻ nhỏ trong nhà, sang một bên đợi đi."

Phó Hằng thấy hắn nói chuyện không chút khách khí, có chút bất đắc dĩ, lại nhìn thoáng qua Đồng Uyển Nhu đang sốt ruột một bên, ôm quyền nói với Đồng Âu Khanh:

"Cáo từ."

Nói xong, Phó Hằng liền xoay người đi vào đám người, Đồng Uyển Nhu nhìn bóng lưng rời đi của hắn, trong lòng không hiểu sao sinh ra cảm giác mất mát, chỉ thấy Đồng Âu Khanh vẫn khoanh chân múa tay về phía Phó Hằng vừa mới rời đi, trong lòng Đồng Uyển Nhu liền sinh ra tức giận, không đợi hắn quay đầu, liền tự đi vào bên trong bãi sân.

Đồng Âu Khanh sau khi thị uy không hề có ý nghĩa gì, quay lại nhìn lại đã không thấy muội muội ở sau lưng hắn, vội ngẩng đầu tìm một phen, mới nhìn thấy bóng dáng yếu đuối kia, vội vàng đuổi theo, bắt lấy cánh tay của Đồng Uyển Nhu, nói:

"Muội muội, muội làm gì vậy, ca ca thay muội đuổi người xấu đi, muội lại trả cho ta xem một cái mặt nhăn là sao?"

Tuy lời nói của Đồng Âu Khanh có phần dí dỏm, nhưng mà Đồng Uyển Nhu nghe xong lại càng thêm tức giận, nàng cũng không nói chuyện, cứ như vậy trừng đôi mắt to, đen thẳm nhìn hắn, Đồng Âu Khanh bị nàng nhìn như vậy trong lòng sinh ra cảm giác âm trầm, da đầu không khỏi run lên.

Muội muội của hắn, từ nhỏ đến lớn luôn như vậy, khi tức giận sẽ không nói chuyện, luôn dùng đôi mắt to của nàng nhìn chăm chăm vào người, khiến cho người hổ thẹn, khiến cho người phải nhận sai, Đồng Âu Khanh bắt đầu thở dài, cuối cùng đành phải nói ra lời thật.

"Được rồi, ta biết là ta oan uổng hắn, nhưng mà, ta cũng là vì tốt cho muội. Muội có biết hắn là ai không? Tiếp xúc với hắn cũng không có chỗ gì hay."

Đồng Uyển Nhu nghe ca ca nhà mình nói như vậy, ánh mắt đen láy vẫn như cũ không lệch vị trí, tiếp tục nhìn theo hắn, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng hỏi:

"Mặc kệ hắn là ai, dù sao hắn cũng không phải là người xấu."

Đồng Âu Khanh thở dài một cái, muội muội này của hắn tuy rằng thoát nhìn nhu nhược dịu hiền, nhưng hắn lại biết, trên thực tế tính tình của nàng lại vô cùng cố chấp, chỉ cần chuyện nàng nhận định, người khác nói cái gì đều không thể thay đổi được cái nhìn của nàng.

"Hắn không phải người xấu, nhưng nếu hắn là người tốt, thì không nên tiếp cận muội." Hai tay Đồng Âu Khanh ôm ngực, một mặt bắt đầu nói: "Hắn cũng họ Phú Sát, chẳng qua cũng chỉ là thứ tử, còn là thứ tử nhỏ tuổi nhất."

Đồng Âu Khanh nói xong lời này, Đồng Uyển Nhu liền hiểu rõ ý của hắn, ở thời đại này chính thứ có khác nhau, địa vị của con trai trưởng cùng con trai thứ chính là khác nhau một trời một vực, càng không bàn đến tiền đồ hay rủi ro sau này. A mã và ngạch nương của nàng muốn nàng gả cho nhà Phú Sát, nhưng mà, lại không phải muốn nàng gả cho một thứ tử chưa biết tiền đồ thế nào.

Thấy muội muội nghe xong lời mình nói liền rơi vào trầm tư, Đồng Âu Khanh không khỏi thử hỏi:

"Muội muội, muội đang nghĩ gì vậy?"

Đồng Uyển Nhu kéo hồn về, nhìn thoáng qua Đồng Âu Khanh, lẳng lặng liếc xéo hắn một cái, sau đó liền không nói tiếng nào, tự mình đi vào bãi sân.

Mặc kệ là như thế nào, ca ca cũng không nên oan uổng cho người tốt, nên bỏ rơi hắn, hừ.

***

Đồng Uyển Nhu phát hiện, bản thân đến khu vực này sẵn việc làm nhiều nhất chính là -- ăn.

Đồng gia được an bài ở vị trí hơi gần phía trước, dù sao a mã cũng là An Bình Công, mặc dù không có thực quyền, nhưng cũng coi như là hiển quý, tuy rằng nữ nhân người Mãn Thanh hào phóng hơn nhiều, nhưng dù sao vậy sẵn cũng là chiến trường của nam nhân, nữ nhân đi theo phụ huynh lên trước thật ra cũng không có nhiều.

Đồng Uyển Nhu không có người quen a mã dẫn theo ca ca đi kinh rượu những đại nhân ở bàn khác, bỏ rơi nàng ngồi một mình, nàng thật sự rất chán, cũng chỉ có thể kiếm chút gì đó để ăn.

Ở ngay phía sau nàng, có hai đôi mắt khẩn thiết nhìn chăm chăm sườn mặt của nàng, một đôi mắt là thẩm thị, một đôi mắt mang theo si mê.

Phó Tâm một bên uống rượu nếp từ trong cung, một bên nhìn cô nương phần nộn đáng yêu trước mắt này, gã sai vặt ở bên cạnh thấy hắn nhìn chăm chú như vậy, không khỏi hỏi:

"Lục gia, đó là Đồng gia tiểu thư. Nghe nói đây chính là Đồng gia đặc biệt đưa đến cửa để ngài xem qua trước."

Phó Tâm nâng tay ngay tại chỗ vỗ gáy tên sai vặt, ánh mắt vẫn không dời đi, uống một ngụm rượu tinh khiết và thơm nồng, rồi mới lau miệng nói:

"Nói cái gì đấy? Cái gì mà đưa đến cửa, dám nói nữ chủ nhân của người như vậy à?"

Gã sai vặt tuy bị đánh trúng, nhưng biết gia của hắn không thật sự tức giận, thấy hắn vừa lòng thu lại ánh mắt, hắn không khỏi muốn đi lên nịnh hót, nói:

"A, Lục gia, ngài đau lòng rồi sao?"

Phó Tâm nghe hắn trêu chọc, liền vẫy tay đuổi hắn đi, "Đi đi đi."

Sau đó, ánh mắt lại dừng trên người Đồng Uyển Nhu, đánh giá nàng vài lần từ trên xuống dưới, rồi mới hạ quyết định trong lòng, dáng vẻ khuôn mặt không tồi, đáng người cũng tạm được, xem ra sau khi cưới về phải bồi dưỡng mới được.

Mà bên kia, ánh mắt Phó Hằng cũng chưa từng rời khỏi Đồng Uyển Nhu dù là một khắc, đương nhiên hắn biết Phó Tân mới là người mà Đồng gia hy vọng nàng gả cho, chỉ cần nghĩ đến nàng gả cho nam nhân khác, lửa giận của hắn liền không thể kiềm chế, mặc kệ nam nhân đó có phải là huynh đệ cùng dòng họ của hắn hay không, hắn đều muốn giết đối phương, giấu nàng vào trong phòng, không cho bất kỳ kẻ nào đoạt lấy.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ thân phận của mình, nếu là phương pháp bình thường để cầu thân, nhất định là sẽ tay trắng ra về, nhưng mà, nếu theo như lời mẫu thân nói, nếu có thể lợi dụng lần vây săn này, nói không chừng hắn sẽ có một con đường hy vọng.

Bởi vì, quy củ vây săn từ trước đến nay chính là, bất kể thân phận, chỉ cần săn được nhiều con mồi nhất, sẽ có cơ hội xin hoàng thượng ban cho một yêu cầu.

Tuy rằng không muốn cưới nàng dưới tình huống như vậy, nhưng hắn đã không còn biện pháp khác, chỉ có thể dùng cách này.

***

Tối buổi trưa, hoàng thượng mới khoan thai mà đến, chúng thần đứng dậy tiếp giá.

Đồng Uyển Nhu đứng lẫn trong đám người, cố gắng khiến bản thân không nổi bật, khác những nữ tử khác nếu có cơ hội gặp thánh nhan, sợ là sẽ vót nhọn đầu chen lên phía trước, nhưng mà Đồng Uyển Nhu đối với nam nhân cao cao tại thượng kia một chút cũng không có hứng thú.

Sau khi chúng thần hành lễ xong, đại hội vây săn chính thức bắt đầu, tổng quản đại nội đứng ra đọc thánh chỉ, giọng nói bén nhọn quanh quẩn bên trong lầu lớn, đại ý của hoàng thượng chính là, lấy thời gian một nén hương làm quy định, để cho mọi người thể hiện sở trường, toàn lực ứng phó, cuối cùng ai có nhiều con mồi nhất, hoàng thượng sẽ có thưởng.

Đồng Uyển Nhu cũng không nghe rõ ràng, nhưng nhìn thấy các dũng sĩ các nhà phái ra, trước mắt không khỏi sáng ngời, Phó Hằng như cảm ứng được cái gì, cũng quay đầu nhìn về phía nàng, chợt bắt gặp ánh mắt xuyên qua đám người của hắn, Đồng Uyển Nhu không khỏi thẹn thùng cúi đầu, lại nhẹn không được đưa ánh mắt nhu tình như nước nhìn lại hắn.

Trong lòng Phó Hằng vừa động, không khỏi thất thần, liền vội vàng thu hồi ánh mắt.

Đồng Âu Khanh đại diện cho Đồng gia tham gia thi đấu, thấy hắn hai tay nắm chặt, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là khẩn trương.

Đồng Uyển Nhu lại đưa mắt nhìn sang chỗ khác, dừng lại ở trên lá cờ của nhà Phú Sát, rồi nhìn lại phía sau, thấy nhà Phú Sát tổng cộng phái ra hai vị dũng sĩ, một người là người mà a mã và ngách nương muốn nàng gả cho Phó Tân, một người khác là Phó Hằng, hai người đều đại diện cho Phú Sát gia, cũng đều có tiểu đội riêng, số người đi theo giúp đỡ sau lưng hai người đều bằng nhau, bình thường cục diện con trai trưởng và con trai thứ cùng xuất hiện trước mọi người, khẳng định con trai trưởng sẽ được sắp xếp tốt hơn con trai thứ, nhưng nhìn tình hình hiện giờ, có lẽ Phó Hằng này cũng không như lời ca ca nàng nói, ở Phú Sát gia không hề có địa vị.

Một tiếng pháo vang dội vang lên, sau đó là tiếng kèn trường giác hùng hậu ngân nga, dũng sĩ các nhà ào ào xoay người lên ngựa, đến khi tiếng kèn dừng lại, tấm màn vây phía nam liền được mở ra, lập tức vạn mã xông ra, rất có khí thế hoàng hà vỡ òa.

***

Sau khi các dũng sĩ đi ra ngoài, Đồng Uyển Nhu lại khôi phục lại trạng thái không chút nổi bật tiếp tục ăn, bỗng nhiên có một thái giám đi đến chỗ nàng, đem hai mâm dưa và trái cây hiếm thấy đặt trên bàn thấp trước mặt nàng, Đồng Uyển Nhu cả kinh nói:

"Không thể, công công có phải đưa sai người rồi không?"

Lúc này thái giám nở một nụ cười tiêu chuẩn với Đồng Uyển Nhu: "Nô tài phụng lệnh của Hiền quý nhân, đưa những đồ này cho cô nương, sao có thể sai được. Cô nương chậm rãi dùng đi."

"..."

Đồng Uyển Nhu nghe xong, càng thêm không hiểu...Hiền quý nhân? Nghe xưng hô như vậy, hình như là nương nương trong cung? Nhưng nương nương trong cung sao lại đưa trái cây cho nàng?

Quay đầu nhìn thoáng qua màn trường bật kín của hoàng thượng, thẳng đến khi cổ của nàng có chút đau, cũng không nhìn được đằng sau tấm màn vàng sáng khi có trò gì đến.

Nhìn hai mâm dưa và trái cây trước mặt nàng, trong lòng Đồng Uyển Nhu giãy dụa hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định...Ăn.

Chờ nàng ăn xong dưa và trái cây, lại uống thêm hai chén trà, tất cả các dũng sĩ tham gia vây săn đều đã trở lại, người còn chưa tới, nhưng tiếng hô quát đã truyền đến.

Đợi đến khi các dũng sĩ thật sự đến nơi, Đồng Uyển Nhu liền ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trên người bọn họ, sau đó, nhìn bọn họ quẳng con mồi từ trên lưng ngựa xuống, không khỏi sợ tới mức bịt miệng, nhắm hai mắt lại, một chút cũng không dám nhìn hình ảnh máu me này.

Nhóm thái giám phụ trách kiểm kê nhanh chóng đem con mồi phân loại, ghi vào sổ, cuối cùng đưa ra kết luận:

"Hoàng thượng, người bắt được nhiều con mồi nhất là đại công tử Na Lạp gia Na Lạp Đặc Đặc, con mồi cả lớn bé, tổng cộng hai mươi ba con. Mà con mồi lớn nhất là của cửu công tử Phú Sát gia Phó Hằng, con mồi chỉ có một, cũng là một đại hắc hùng (gấu đen) hiếm thấy."

Nghe thấy lời nói của thái giám, mọi người không khỏi phát ra tiếng xôn xao, ngay cả hoàng thượng ngồi trên đài cao cũng không tránh được phát ra tiếng:

"Gấu đen? Từ sau Thánh tổ, trên khu vực này còn chưa xuất hiện người nào săn được gấu đen, nhanh, nâng lên cho trẫm nhìn một cái, cũng để mọi người mở mang tầm mắt."

Dưới sự vây quanh của mọi người, một con gấu đen bị trời chân tay cứ như vậy bị đưa đến trước đài, chỉ thấy Hoàng thượng nhìn thẳng vô tay, không để ý cung nhân ngăn cản, liền nhảy từ trên đài xuống, đi xung quanh con gấu đen tăm tắp lấy làm kỳ, nâng tay vung lên, nói:

"Ai săn được, đứng ra, trẫm sẽ có thưởng lớn."

Phó Hằng sắc mặt trắng bệch, từ trong đám người đi ra, mọi người nhìn thấy hắn cũng không khó liền nhìn thấy sau lưng hắn gần như bị móng vuốt của gấu cào nát, huyết nhục mờ mờ.

Đồng Uyển Nhu nhìn thấy vết thương sau lưng của hắn, không khỏi sợ tới mức kinh hô ra tiếng, từ chỗ ngồi đứng lên, may mắn sự chú ý của mọi người đều bị con gấu đen kéo đi, nên không có người phát hiện sự khác thường của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tình Thế Khó Xử

Càn Long vốn tưởng rằng đi ra sẽ là một dũng sĩ khôi ngô, ít nhất sẽ không cao gầy đơn bạc như Phó Hằng, hơi có chút nghi ngờ, đưa mắt đánh giá hắn cao thấp, nói:

"Thì ra là nhà Phú Sát, người là Phó Tân, hay là Phó Hằng?"

Lý Vinh Bảo ở bên cạnh đang muốn trả lời, đã thấy vị đế vương trẻ tuổi nâng tay với hắn, Lý Vinh Bảo đành phải đứng ở một bên, cùng những người khác chờ tiểu nhi từ mở miệng nói chuyện.

"Bẩm hoàng thượng, thảo dân là Phó Hằng." Phó Hằng cắn chặt răng, tuy rằng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng hắn vẫn như cũ cắn răng nhin xuống, hành lễ với Càn Long quỳ một gối xuống, ôm quyền trả lời.

Càn Long sau khi nghe được câu trả lời của hắn, ngẩn người, sau đó cúi đầu xoay chiếc nhẫn đeo trên tay, một bên vừa bước đi thông thả trước đế đài, ánh mắt phảng phất như có như không nhìn thoáng qua đế đài được màn trường che kín, sau đó mới nói tiếp:

"Trẫm biết ngươi. Đứng lên nói đi."

Lời này của hoàng thượng khiến cho mọi người đều không hiểu, tại sao vừa rồi còn nói hỏi hắn là ai, giờ này lại nói biết hắn, đây không phải là trước sau mâu thuẫn sao?

Phó Hằng sau khi đứng lên, liền có thái y đến xem vết thương cho hắn, Càn Long cố ý ban thưởng ghế cho hắn, để hắn ngồi một bên nói chuyện.

"Người săn được con gấu này rất tốt, xem như là vật phẩm tốt nhất, muốn được ban thưởng cái gì, nói đi!" Càn Long trở lại đế đài, liền nói như vậy với Phó Hằng.

Chúng thần ồ lên. Lập tức có người đứng ra nói thay cho Na Lạp gia.

"Hoàng thượng, cự thần cho rằng như vậy không ổn. Lúc trước đã nói rằng, người nào săn được nhiều con mồi nhất sẽ chiến thắng, Phú Sát công tử tuy rằng săn được vật hiếm, nhưng dù sao cũng chỉ có một, nếu là ban cho hắn, vậy chẳng phải là không công bằng với Na Lạp công tử sao?" Nói chuyện là một cự thần tóc bạc nhưng tinh thần vẫn khỏe mạnh, đó chính là Cáp Sát tổng quản, Lễ Bộ thượng thư, lúc này ông lên tiếng chính là người thích hợp nhất.

Cáp Sát vừa dứt lời, liền có triều thần đứng ra hưởng ứng, "Đúng vậy, hoàng thượng, Thần cũng cho rằng điều đó không ổn."

Lý Vinh Bảo nhìn thương thế ở tiểu nhi tử, lúc này mới nghe những lời nói của những người đó, biết bọn họ là bắt nạt Phó Hằng là con thứ, nếu như hôm nay người săn được gấu đen là Phó Tân, thì những người này tuyệt đối không dám nói như vậy

Đang muốn đứng ra nói chuyện, liền nghe thấy Càn Long vung tay lớn, lên tiếng:

"Được rồi, ý trăm đã quyết, cũng sẽ không thiếu phần ban thưởng cho Na Lạp gia."

Nghe được lời này, chúng thần phản đối mới dần dần yếu đi, ào ào lui về phía sau, không dám nhìn tới ánh mắt của đại thần Lý Vinh Bảo, cả đám đều thu vai rút cổ lại.

Lý Vinh Bảo vỗ nhẹ một vào gáy của Phó Hằng, vẻ mặt như muốn nói với hắn là "nhanh đi tạ ơn", Phó Hằng lúc này lão đảo bước chân quỳ gối ở chính giữa trước đế đài.

Thời điểm hắn bước ra, không phải không thấy ánh mắt mong chờ của a mã, Phó Hằng đương nhiên biết, a mã của hắn là muốn hắn nắm chặt cơ hội này, cầu hoàng thượng phong cho hắn một chức quan, hắn không phải không rõ thân phận của bản thân mình, cũng hiểu rõ đây là cơ hội tốt nhất để bản thân thoát khỏi cái thân phận con thứ, nhưng mà...

Phó Hằng hít sâu một hơi, sắc mặt vô cùng tái nhợt, cố ý xem nhẹ đau đớn đằng sau lưng, quyết định nhanh chóng nói với Càn Long ở vị trí cao nhất:

"Hoàng thượng, thảo dân muốn thay bản thân cầu một mối hôn sự."

"..."

Lời vừa nói ra, cả sân đều lặng ngắt như tờ.

Lý Vinh Bảo cho rằng tiểu nhi tử điên rồi, vội vàng đi đến bên cạnh Phó Hằng, ý định muốn sửa chữa cho hắn: "Khởi bẩm hoàng thượng, khuyến tử lần đầu diện thánh, trong lòng tất nhiên hoảng loạn, miệng nói bừa, thật ra nó muốn thay bản thân cầu một chức quan."

Càn Long như đắm chiêu ngồi trở lại ngai vàng phía bên trên, vô cùng hứng thú nhìn biểu cảm khác nhau của hai cha con, trên vẻ mặt tuấn mỹ của Phó Hằng là vẻ quật cường kiên quyết, Lý Vinh Bảo thì lại nhũn chặt lông mày, giận không thể nói.

Điều chỉnh để bản thân ngồi thoải mái nhất, Càn Long như cười như không nói với Phó Hằng:

"Phó Hằng, lúc trước ngươi nói muốn cầu một mối hôn sự, hay là muốn cầu một chức quan?"

Lý Vinh Bảo âm thầm đá vào mắt cá nhân Phó Hằng, muốn hắn đừng có tiếp tục hồ đồ, ai ngờ Phó Hằng chỉ lạnh nhạt tự nhiên tiến về trước một bước, giọng nói vô cùng rõ ràng, nói với Càn Long:

"Bẩm hoàng thượng, thảo dân muốn thay bản thân cầu một mối hôn sự!"

Vẻ mặt của Càn Long hiện lên vẻ hiển nhiên, không khỏi gật đầu tán thưởng dũng khí của Phó Hằng, còn Lý Vinh Bảo lại nhắm hai mắt, thở dài thật sâu.

"Muốn cầu hôn sự nhà ai, nói nghe thử xem." Càn Long nhìn tuấn nhan trẻ tuổi của Phó Hằng, không khỏi cũng có chút tò mò, đến cùng là hôn nhân với nhà nào, lại có thể khiến cho tiểu tử này không để ý đến nguy hiểm tính mạng, chạy tới sẵn gấu, hơn nữa quyết đoán buông tha cơ hội đủ để cho hắn thoát khỏi thân phận con thứ.

Phó Hằng không trốn tránh, kiên định nói với Càn Long:

"Bẩm hoàng thượng, thảo dân muốn cầu hôn sự với lục tiểu thư nhà An Bình công Đồng Giai Uyển Nhu."

"..."

Vừa mới hồi phục tinh thần, Đồng Uyển Nhu ngồi xuống ghế lại đột nhiên nghe thấy tên mình xuất hiện trong miệng hắn, không khỏi cả kinh trong lòng, nhận được ánh mắt chất vấn của ca ca Đồng Áu Khanh, nàng cũng không biết làm sao tỏ vẻ bản thân cái gì cũng không biết.

Đồng Như Chương sau khi nghe xong lời Phó Hằng nói, cũng cả kinh từ chỗ ngồi đứng dậy, chỉ vào Phó Hằng, sau đó lại chỉ vào nữ nhi nhà mình, sững sốt một hồi lâu, mới vội vàng đi đến trước đế đài, khó có thể tin đánh giá Phó Hằng từ trên xuống dưới một lần, rồi ôm quyền nói với Càn Long:

"Hoàng thượng, nữ nhi Uyển Nhu của cựu thần mặc dù chưa lập gia, nhưng..."

Đồng Như Chương nói được một nửa, phát hiện không nói được nữa. Nguyên nhân ở chỗ, tuy rằng ông và phu nhân hướng đến lục tử Phú Sát gia, nhưng dù sao còn chưa có hôn ước, nếu là trực tiếp ghét bỏ thân phận con thứ của Phó Hằng, nhưng cô tình hắn cũng là người nhà Phú Sát, nói như vậy, có khả năng sẽ đắc tội với thông gia tương lai, nhưng mà nếu không nói, ông lại sợ hoàng thượng thật sự đáp ứng yêu cầu của Phó Hằng, đưa khuê nữ ông cung chiều trong tay gả cho một thứ tử không rõ tiền đồ.

Càn Long không phải không nhìn ra vẻ mặt không tình nguyện của Đồng Như Chương, chẳng qua là ngại mặt mũi Lý Vinh Bảo ở đây nên không dám nói rõ ràng, ánh mắt đảo qua vẻ mặt mấy người một vòng, trong lòng Càn Long liền có quyết định rõ ràng, đưa ánh mắt nói với Lý Vinh Bảo.

"Việc này liên quan đến đám hỏi giữa hai nhà, trăm cứ như vậy đáp ứng cũng không tốt, còn không biết ý của ái khanh như thế nào?"

Ý của Càn Long rất rõ ràng, chính là hỏi Lý Vinh Bảo, tiểu nhi tử của ông muốn cưới cô nương nhà người ta, nhưng mà, người nhà của cô nương kia rõ ràng muốn gả nàng cho một đứa con khác của ông, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, mọi việc phải xem ông lấy hay bỏ rồi.

Lý Vinh Bảo không ngờ tới cuối cùng quyền quyết định vậy mà lại dừng ở trong tay ông, nhất thời ngậm ngùi cả người, không khỏi nhìn lại tiểu nhi tử và Đồng Như Chương, Phó Hằng cái gì cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Lý Vinh Bảo, đôi mắt tuổi trẻ tràn ngập quật cường, mà bên kia, Đồng Như Chương cũng dùng ánh mắt gần như là cầu xin nhìn ông, hy vọng ông có thể đứng ra nói một câu công đạo, dù sao người ta cũng là dòng chính nữ, dù thế nào cũng không thể ủy khuất nàng gả cho con thứ nhà ông chứ.

Lý Vinh Bảo rơi vào thế khó xử, do dự thật lâu, rồi mới hạ quyết tâm nói:

"Hoàng thượng, khuyên từ đúng là tình cảm sâu đậm với Đồng gia lục tiểu thư, bằng không cũng sẽ không dùng cách không muốn sống như vậy, thân...Không dám làm chủ thay nó, nhưng mà, nếu như lục tiểu thư nguyện ý gả cho khuyên từ Phó Hằng, cự thân liền đồng ý đến Đồng gia cầu hôn, ở phương diện cấp bậc lễ nghĩa, tuyệt đối sẽ không bạc đãi lục tiểu thư."

Vừa dứt lời, Đồng Như Chương liền nhẹn không được, chỉ vào Lý Vinh Bảo nói: "Lời này của Lý công đúng là đẩy Đồng Giai thị lâm vào đường khó, nếu như là người khác thì cũng thôi, nhưng là hãn rõ ràng là một...Ai, tóm lại việc này, ta không đồng ý!"

Đồng Như Chương nhẹn thật lâu, cuối cùng cũng nuốt hai từ "thứ tử" đến bên miệng xuống, thái độ vô cùng kiên định cự tuyệt.

Lý Vinh Bảo nghe thấy ông nói kiên quyết như vậy, trong lòng cũng không trách ông, chỉ là ôm quyền với hoàng thượng, rồi lui lại phía sau, tỏ vẻ bản thân không lên tiếng nữa, cũng sẽ không nhúng tay, toàn quyền giao cho hoàng thượng định đoạt.

Càn Long thấy bọn họ như vậy, cuối cùng vẫn là đem vấn đề vứt về trong tay mình, mắt thấy cũng sắp hết ngày, nếu còn không giải quyết, sợ là tiếp đó bọn họ sẽ phải ở lại tây giao tổ chức đốt lửa trại rồi.

Cuối cùng lại nhìn thoáng qua Phó Hằng, sau đó ánh mắt lướt qua đám người, nhìn thiếu nữ quần áo hồng nhạt mềm mại, quả thật là dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, cũng khó trách tiểu tử Phó Hằng này lại cuồng đại như vậy.

Lúc này cũng không muốn dây dưa, giải quyết dứt khoát nói:

"Được, việc này theo ý trăm làm như vậy đi. Hôn nhân đại sự của nữ nhân, tuy rằng nghe lệnh của cha mẹ, lời của bà mối mà thành, nhưng mà cũng liên quan đến tâm tư của mỗi nữ nhân, việc này Phó Hằng đưa ra, nếu như lục tiểu thư nguyện ý, trăm liền thành toàn cho các người, vĩnh kết đầu bạc, nếu như lục tiểu thư không đồng ý..." Càn Long như đâm chiều cánh cáo nhìn về phía Phó Hằng, sau đó mới nói:

"Nếu như lục tiểu thư không đồng ý, chuyện này coi như thôi. Trăm cũng không thể giúp người mà ép buộc làm khó người khác."

Hoàng thượng vừa dứt lời, Đồng Như Chương liền lập tức mở miệng nói: "Uỷen Nhu nhà ta khẳng định sẽ không đồng ý."

Càn Long lạnh lùng liếc Đồng Như Chương một, sau đó mới vẫy tay với thiếu nữ mặc quần áo hồng nhạt đứng cách đó không xa, Đồng Uyển Nhu bị Đồng Ấu Khanh nửa đỡ đi về phía trước, chỉ cảm thấy khẳng định mặt mình giờ đỏ bừng, sống mười lăm năm, nàng còn chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng ngượng ngùng như thế này, có chút kích thích, có chút khó xử, còn có một chút... khẩn trương rung động...

"Lục tiểu thư, người có bằng lòng không?"

Càn Long nhìn thiếu nữ xinh đẹp đang bất an trước mặt lúc này, ngay cả bản thân cũng không tự giác mà nhẹ giọng xuống, ôn hòa hỏi nàng.

Đồng Uyển Nhu nhận áp lực từ khắp nơi truyền đến, cha nàng Đồng Như Chương ở phía sau trừng nàng, muốn nàng nhanh chóng từ chối, nhưng mà, Đồng Uyển Nhu thất thần đứng ở đó, cái gì cũng không nói, lại cũng khiến cho một đại nhân đứng bên cạnh lo lắng.

Càn Long thấy nàng thật sự thẹn thùng không nói ra lời, cũng biết nữ hài nhà người ta da mặt mỏng, muốn nàng ở trước mặt mọi người nói ra đồng ý hay không đồng ý, quả thật là khó xử, liền mở miệng nói:

"Được rồi, trăm cho người thời gian ba ngày suy nghĩ, ta ngày sau, người phải cho Phó Hằng một đáp án rõ ràng, dù sao người ta cũng là vì người mà liều mạng."

"..."

Thiên tử cũng đã lên tiếng, mọi người tự nhiên cũng hết lời để nói, ào ào nói đây chính là kết quả tốt nhất.

Dù sao có một số lời có thể lén lút nói, nhưng mà một khi quang minh chính đại đặt lên bàn mà nói, ngược lại để ý đến nhiều điều nên không nói được lên lời.

Lý Vinh Bảo cũng Đồng Như Chương đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ có đương sự là Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu cảm thấy chuyện này giống như đã không thể vãn hồi nữa rồi.

Phó Hằng đi đến trước mặt Đồng Uyển Nhu, cũng không yêu cầu nàng nhất định phải đồng ý yêu cầu của hắn, mà là nhàn nhạt nói một câu:

"Nếu như nàng không muốn, có thể đem mọi trách nhiệm đặt lên trên người ta."

Sau khi nhẹ giọng nói xong, Phó Hằng liền khom người, được người khác đỡ trở về.

Đồng Uyển Nhu nhìn bóng lưng rời đi của hắn, thật lâu không nói gì.

Nam nhân này trước tiên lại không nghĩ đến bản thân, mà là nghĩ cho nàng, hắn nhất định là lo lắng sau khi trở về nàng sẽ bị người nhà ép hỏi, cho nên trước đó liền nói nàng có thể đem mọi trách nhiệm đổ lên người hắn...

Gần như là bị Đồng Như Chương và Đồng Ấu Khanh lôi trở về, Đồng Uyển Nhu cả một đường đều rầu rĩ không vui, đối mặt với sự chất vấn của phụ thân và ca ca, nàng vẫn thùy chung không mở miệng nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thái Độ

Sau khi Đồng Uyển Nhu đi theo phụ thân và ca ca về đến nhà, liền bị bọn họ gạt sang một bên, nhìn bọn họ tụ lại thành một đồng thương lượng đối sách, mà ngạch nương Ô thị của nàng cũng chạy đến, phụ thân và ca ca nàng đem chuyện hôm nay ở bãi săn kê lại cho bà nghe, Ô thị giận tái mặt.

"Một thứ tử như hắn mà cũng dám mở miệng, cũng không nhìn xem bản thân là thân phận gì."

Ô thị rất để ý đến việc dòng chính thứ, ở trong lòng bà, con gái bà dù không được vào cung làm nương nương nhưng tối thiểu cũng phải làm chính thê của con trưởng, tương lai con trai trưởng được phong tước phong hầu, con gái cũng là chính thất phu nhân, nhưng mà một tên thứ tử, tiền đồ chưa biết, ngày mai hắn muốn làm cái gì, chính hắn còn chưa biết, dựa vào cái gì mà cưới con gái bà?

"Đúng, ngạch nương, người chưa nhìn thấy tiểu tử này, thừa dịp con không ở đó còn đi quấy rầy muội muội, nếu không phải con kịp thời đuổi tới, nói không chừng tiểu tử này làm ra việc khinh bạc muội muội rồi." Đồng Ấu Khanh cũng không muốn muội muội của mình gả cho một tên thứ tử, nên khi nói chuyện cố ý thêm mắm thêm muối, khiến Ô thị càng thêm nổi giận.

"Hừ, chuyện này ta không đồng ý. Đồng gia chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt, nuôi con gái lớn chính là muốn gả cao, thứ nữ tây sương phòng Hương Nhu còn gả cho một người con trai trưởng, chính nữ nhà chúng ta sao có thể chịu thiệt gả cho một tên thứ tử, không được, kiên quyết không được."

Ô thị canh cánh chuyện này trong lòng, bà muốn để Đồng Như Chương ra mặt đến Phú Sát gia nói chuyện này, nhưng mà ban ngày Đồng Như Chương cũng tự trải qua việc này, khó xử nói:

"Hiện tại nói gì nữa, hoàng thượng đã nói, cho nó thời gian ba ngày, ba ngày sau, Phú Sát gia cho người đến, đến lúc đó bảo Uyển Nhu chính miệng từ chối không được sao."

Ô thị nghe xong, biết là hoàng mệnh khó trái, lúc này cố ý đi nói, tỏ rõ Đồng gia thị bọn họ thiếu kiên nhẫn, nghĩ vậy bà gật gù đầu:

"Cũng chỉ có thể làm như vậy."

Sau khi bọn họ bàn bạc xong, Đồng Như Chương và Đồng Ấu Khanh nói buổi tối còn mời Mỗ đại nhân một bữa, liền vội vàng đi ra khỏi cửa, Ô thị muốn đi sai người chuẩn bị bữa tối, liền gọi Hỉ Bảo đưa Đồng Uyển Nhu về phòng.

Đồng Uyển Nhu nhìn bóng lưng bà rời đi, trước nay chưa từng có lúc nào nàng cảm thấy uể oải như bây giờ, tuy rằng biết a mã và ngạch nương là vì tốt cho nàng, nhưng mà, mỗi khi có chuyện gì, chẳng cần biết là chuyện của nàng hay không, bọn họ cũng chưa từng hỏi qua ý của nàng, mà tất cả đều tự ôm lấy mọi việc, bọn họ luôn cảm thấy chỉ cần nàng gả vào nhà cao cửa rộng, sau này liền có thể có những ngày tốt, nhưng chuyện sau này, ai có thể chắc chắn được chứ?

Thật giống như đại tỷ, gả vào trong cung, gả cho tiên đế một lão nhân đã trên năm mươi tuổi, chẳng qua là được sủng hạnh một hồi, rồi làm thái phi, vĩnh viễn bị nhốt ở trong một nhà tù tơ vàng; lại giống như con gái của trác phu nhân nhị nương Cần Nhu tỷ tỷ, lấy lễ nghi dòng chính nữ gả vào nhà Bao Y Tả Linh, nhưng mà ba ngày cãi nhau nhỏ, năm ngày cãi nhau lớn, một chính thê như tỷ ấy bị ép phải cùng thiếp thất tranh giành tình cảm, ngày ngày sống trong giày vò.

Việc này tuy rằng tỷ ấy chưa từng nói qua, nhưng không có nghĩa là nàng không biết, sinh ra ở một gia đình như vậy, từ nhỏ đã nhìn ngạch nương cùng nhóm di nương đầu đàn, khắp nơi vì muốn duy trì vị trí chính thê mà chen ép các di nương, ép từ sinh kế của các nàng, ép tiền đồ của các thứ tử thứ nữ, chỉ cần nghĩ đến bản thân sau này cũng phải trải qua những ngày như vậy, Đồng Uyển Nhu liền cảm thấy cũng đành vậy, đến lúc đó thật sự rơi vào đường cùng, nàng liền tùy tiện tìm một miếu thờ, liền thanh đăng cổ phật thôi.

Nhưng mà, hết thầy đều thay đổi do lời nói của người kia.

Hắn tên là Phó Hằng đi, tình cảm của hắn đối với mình cuối cùng là tình cảm gì, mới có thể khiến cho hắn có dũng khí lớn đến như vậy, trước mặt mọi

người xin hoàng thượng thỉnh hôn, vì nàng mà dám cùng gấu đen lấy mạng ra đánh cược, nàng đáng giá để hấn làm như vậy sao?

Thời gian dài như vậy, cũng không biết vết thương ở sau lưng hấn thế nào, cũng không biết có nặng lắm không, nếu ba ngày sau, a mã và ngách nương muốn nàng ở trước mặt mọi người từ chối hấn... Vậy thì nên làm gì bây giờ?

Đồng Uyển Nhu vào phòng liền mở ra cửa khố hoa ở phía tây, ngồi trước cửa sổ nhìn ánh nắng chiều lặng lẽ chiếu xuống, Hi Bảo thấy nàng không có bận rộn gì khác, liền phúc thân với nàng rồi đi ra ngoài, sẵn sóc thay nàng khép cửa phòng lại, đi thu xếp bữa tối.

Đi ra khỏi tiểu viện của Đồng Uyển Nhu, Hi Bảo bị người gọi lại, chỉ thấy ma ma bên người Ô thị gọi nàng đi, hỏi:

"Tiểu thư nhà người có nói cái gì không? Có cái gì khác thường không?"

Ma ma này không chỉ một lần hỏi thăm nàng về tính tình của tiểu thư, biết là phu nhân sai bảo, Hi Bảo tập mãi cũng thành thói quen, liền nhớ lại bộ dạng của tiểu thư lúc này, lắc đầu nói:

"Không có, tiểu thư xưa nay không thích nói chuyện, cũng không nói gì, bộ dạng cũng không khác bình thường."

Chỉ thấy lúc này ma ma mới gật đầu, rồi theo đường mòn quay về, Hi Bảo cũng tiếp tục đi về phía bếp bên này.

***

Qua Nhĩ giai thị ném chén trà ở trước mặt xuống, vừa vụn ném xuống trước mặt Lý thị, Lý thị mặt mày vẫn bình tĩnh, lâm trận không loạn, cứ như vậy mà đứng thẳng, thật giống như rơi xuống trước mặt bà không phải chén trà, mà là một ít bụi không đáng nhìn đến.

"Người biết rõ đứa nhỏ này là người ta coi trọng, lại cố tình bảo con trai người đến bãi săn cướp đoạt, người có mục đích gì?"

Qua Nhĩ giai thị đã qua bốn mươi, dung mạo tương đối bình thường, kế thừa cốt cách đáng vẻ của nữ tử Mãn Thanh, hơn nữa kiểu tóc và giày cao, khiến thoát nhìn bà có vẻ rất cao lớn hùng hổ, Lý thị là nữ nhân Giang Nam chính gốc, cốt cách đơn bạc, dung mạo thanh tú, cả người đều là khí chất mát mẻ của khuê tú Giang Nam, tuy rằng Qua Nhĩ giai thị là chính thê, bà chỉ là một tiểu thiếp, nhưng mà ở trước mặt Qua Nhĩ giai thị, bà chưa bao giờ biểu hiện sự sợ hãi.

Bất động thanh sắc lùi về sau một bước, tránh cho nước trà làm ướt mũi hài của bà, Lý thị chuyển động đôi mắt, cũng không lên tiếng, cứ đứng như vậy mà không nói gì, lửa giận của Qua Nhĩ giai thị cũng giống như chén trà vỡ vụn trước mặt bà, thấy cũng như không thấy.

Dù sao, Lý thị cũng đã biết trước Qua Nhĩ giai thị không dám động thủ với bà, nếu đánh thì tốt rồi, bà mới có lý do để đi cáo trạng với tướng công rồi.

"Ba ngày sau, Phó Hằng không được đến Đồng gia."

Qua Nhĩ giai thị đương nhiên biết kỹ xảo của Lý thị, hít sâu vào vài lần, mới nỗ lực khống chế được lửa giận xuống, cắn răng nói với Lý thị như vậy.

Lý thị nghe xong lời này, lần đầu trong đêm nay nâng ánh mắt nhìn lên, bình tĩnh nói với Qua Nhĩ giai thị:

"Phu nhân, chỉ sợ không được, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, ta tự biết thân phận của mình như thế nào, sao dám cãi lại thánh ý?"

Qua Nhĩ giai thị lấy thánh ý của hoàng thượng ra trấn áp bà, không khỏi lớn tiếng cả giận nói:

"Hừ, ta thấy ba ngày sau các người đừng nên đi, là vì không muốn các người ném mặt mũi của Phú Sát chúng ta đi, người cũng biết Hằng nhi của người thân phận là gì, dòng chính nữ nhà người ta đang êm đẹp dựa vào cái gì mà gả cho hấn? Cũng không thử nhìn vào bãi nước đá xem bản thân là ai."

Lý thị cắn chặt hàm răng, đối với lời nói của Qua Nhĩ giai thị cố gắng nhẫn nhịn, nhịn thật lâu sau, mới nặn ra một chút tươi cười trên mặt, duy trì trấn định nói:

"Ba ngày sau, ta đã thay Hằng nhi chuẩn bị tốt sính lễ, phải thuận lợi vui vẻ đến Đồng gia thì mới không bôi nhọ khí phái của Phú Sát gia nha."

"..."

Sau khi Lý thị từ sân viện của Qua Nhĩ giai thị đi ra, hai gò má đỏ rực, Phó Hằng sắc mặt tái nhợt đi đến đón bà, thật dấu vết trên mặt bà, định vào sân viện tìm Qua Nhĩ giai thị tính sổ, lại bị Lý thị vội vàng giữ lại.

"Hồ đồ cái gì? Chẳng qua là mấy cái tát, cũng không chết được."

Phó Hằng giận không kiềm được, "Nhưng người bảo con có thể thờ ơ nhìn người bị tát sao?"

Lý thị nhìn Phó Hằng một lúc lâu, mới thản nhiên nói: "Thù hận giữa ta và bà ấy, dù con xông vào thay ta đánh bà ấy vài cái tát thì có thể kết thúc sao? Ta hận bà ấy lớn đến đâu, nương cũng không hy vọng con dùng cách đó thay nương xả giận."

Lời Lý thị khiến Phó Hằng ngây ngẩn cả người, sau đó mới nặng nề thở dài, đem việc này nhịn xuống, Lý thị thấy hấn như vậy, không khỏi lên tiếng an ủi:

"Được rồi, chỉ cần có thể thành công cưới vợ, một chút ủy khuất này của nương cũng không là cái gì."

Phó Hằng nghe Lý thị nhắc đến chuyện này, vẻ mặt không khỏi có chút hoảng hốt, Lý thị cũng hiểu rõ giờ phút này trong lòng hắn không yên, vỗ nhẹ bên vai bị thương của hắn vài cái, nói:

"Chuyện trên đời, chẳng phải con nỗ lực mười phần, thì sẽ có thu hoạch mười phần, thường thường là con cố gắng nhưng chưa chắc sẽ có thu hoạch, nhưng mà con phải nhớ kỹ, nếu như con không nỗ lực, thì vĩnh viễn sẽ không có thu hoạch. Con hạnh phúc hay không là số mạng của con. Hiểu không?"

"..."

Phó Hằng hiểu ý của mẫu thân, nhìn Lý thị rồi gật đầu, sau đó Lý thị cũng không trì hoãn, đi lướt qua hắn, vội vàng đi đến Đông Uyển, Phó Hằng thấy bước chân của bà vội vàng, không khỏi hỏi một câu:

"Nương, người đi đâu vậy?"

"Thừa dịp mặt còn đỏ, ta đi gặp a mã của con." Lý thị cũng không quay đầu lại nói.

"..."

***

Ba ngày sau, giờ mẹo Phó Hằng dẫn năm mươi người nâng sinh lễ đến trước cửa Đồng gia thị. Sắc mặt vẫn tái, dù là vậy nhưng sống lưng của hắn vẫn luôn thẳng, chờ đến giờ tỵ, người trong cung mới đến, hắn mới cùng nhau được mời vào Đồng gia.

Hoàng thượng phái một người ở phủ Nội Vụ tên Tam Đức Tử công công đến, đến cùng công công này còn có một đạo thánh chỉ đã được viết trước, hoàng thượng đã phân phó, nếu như hôm nay Đồng gia tiểu thư đáp ứng, thì sẽ đem thánh chỉ này ban cho hai nhà, xem như tứ hôn, nếu như Đồng gia tiểu thư không đáp ứng, như vậy thánh chỉ này nguyên dạng mang về trong cung.

Đồng Như Chương vì chuyện của con gái, hôm nay cố ý không lâm triều, ở nhà sau khi người trong cung tới, ông cùng công công này nói chuyện một lúc, sau đưa đại lễ lên, nhưng lễ vật vừa lấy ra, đã bị công công này một câu "không công không hưởng lộc" mà từ chối.

Đồng Như Chương lễ không đưa ra ngoài, trên mặt có chút không vui, liền đem không vui rơi vào người Phó Hằng vẫn luôn bị xem nhẹ đứng thật lâu ở một bên.

"Sao ngươi còn đứng lý ở đây, ta nói cho ngươi biết, Uyển Nhu tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi, ngươi mang theo đồ đi về đi."

Đồng Như Chương vừa nói vừa nhìn lướt qua những đồ mà Phó Hằng mang theo đến, hắn thật đúng là thành thật, đồ mang theo đều là những đồ gả cưới dân gian thường dùng, tuy rằng là đầy đủ hết, nhìn ra cũng là cố ý đặt mua, nhưng mà hắn cũng không nghĩ lại, Đồng gia ở kinh thành là dòng dõi gì, mấy thứ này, cưới một cô nương bình thường thì quả thật là đủ, nhưng tuyệt đối không cưới được cô nương Đồng gia!

Phó Hằng không nói gì, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Tam Đức Tử công công, chỉ thấy công công này đầu tiên là khéo đưa đẩy cười, sau đó nói với Đồng Như Chương:

"Công gia, hoàng thượng đã ngăn chặn vụn vặt, ngài từ chối cũng vô dụng, phải là tiểu thư chính miệng nói, mới được tính. Vẫn là mời tiểu thư ra nói vài câu, như vậy nô tài cũng có thể quay về cung bẩm báo kết quả."

"Hừ, ý của ta chính là ý của con gái ta. Gọi nó ra đây, nó cũng sẽ nói là như vậy." Đồng Như Chương hừ lạnh hai tiếng, nhưng vẫn vẫy tay gọi tùy tùng nói: "Đi mời tiểu thư ra đây."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lửa Giận

Từ sáng sớm, Đồng Uyển Nhu đã đợi ở trong phòng, ngồi ở cửa sổ phía tây ngắm hoa, nghe thấy bên ngoài có người chạy đến, giọng nói giống như từ từ bên người a mã, lòng nàng không hiểu sao lại căng thẳng, ngồi thẳng người, nhìn về phía cửa phòng.

Quả nhiên, không lâu sau, Hi Bảo liền thay ma ma ngoại viện đến truyền lời:

"Tiểu thư, lão gia mời người đến phòng khách."

Đồng Uyển Nhu từ trên ghế đứng dậy, không tự giác nhìn bản thân qua gương đồng, dịu dàng mềm mại, trang điểm thích hợp, như vậy sẽ để lại ấn tượng tốt cho hắn.

Sau đi ra khỏi cửa phòng, bên ngoài đã có hai ma ma đứng đó, hai người hành lễ với Đồng Uyển Nhu, sau đó một trái một phải đi phía trước dẫn đường cho Đồng Uyển Nhu.

Khi đi đến gần phòng khách, thì gặp Ô thị đứng ở chờ bên cạnh, Ô thị đi đến giữ chặt tay Đồng Uyển Nhu, nói với nàng:

"Đừng sợ, có a mã và ngạch nương ở đây. Con chỉ cần lộ diện nói với bọn họ một câu "không đồng ý" là được rồi, ngạch nương đã nói chuyện với đại phu nhân phủ Phú Sát, chỉ cần thứ tư này vừa trở về, ngày mai đại phu nhân liền bảo Lục công tử đến cầu hôn. Lục công tử này là con trai trưởng của đại phu nhân, sang năm sẽ vào cung làm quan, nếu như gặp may, cố gắng năm nữa là có thể chính thức đi vào con đường làm quan, tiền đồ vô lượng."

"..."

Đồng Uyển Nhu chỉ nhìn ngạch nương mà không nói gì, Ô thị bị nàng nhìn có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến tính tình của con gái vốn chính là không thích nói chuyện, các đạo lý nàng đều hiểu rõ, chắc là sẽ không đến mức hồ đồ, sau đó bà vỗ lên mu bàn tay nàng hai lần, rồi hai người mới cùng nhau đi vào phòng khách.

Không khí bên trong phòng khách ngưng trệ, Đồng Như Chương và công công trong cung ngồi ở ghế trên, còn Phó Hằng một mình đứng ở trong nội đường, thời điểm khi đi vào, Ô thị nhìn thấy trong viện bày ra 50 gánh sình lễ, không khỏi âm thầm cười lạnh.

Đi vào trong sảnh, Phó Hằng thấy Ô thị đi phía trước, liền xoay người đi đến, không kiêu ngạo, không siểm nịnh hành lễ đối với Ô thị, sau đó mới chuyển ánh mắt nhìn qua Đồng Uyển Nhu, ánh mắt hai người vừa vặn gặp nhau, Đồng Uyển Nhu thẹn thùng cúi đầu xuống, trong lòng Phó Hằng cũng ngũ vị lẫn lộn.

Từ năm ngoái, ở đầu cầu gặp được nụ cười duyên trên dung nhan như hoa của nàng, từ đó hắn liền nhớ thương, trong lòng lại không có người nào, hắn không biết, thế gian này lại có một cô nương cười đẹp đến như vậy, thuần khiết không dính chút bụi trần.

Tình đơn phương của hắn chắc chắn là hạnh phúc, đương nhiên cũng không thể thiếu đủ loại chua xót ở giữa, nhưng hắn biết, ngày hôm nay, dù là hạnh phúc hay là chua xót, đều sẽ có kết quả, mà kết quả này dù người khác nói một nghìn lần một vạn lần đều không thể khiến hắn lay động một chút nào, nhưng chỉ cần là từ miệng nàng nói, bất luận kết quả là như thế nào, hắn đều cam tâm nhận.

Ô thị chắn trước mặt Đồng Uyển Nhu, chặn ánh mắt của hai người, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử trẻ tuổi dung mạo đoan chính, nhưng thân phận thấp kém trước mắt, đưa con gái đến bên cạnh Đồng Như Chương.

Đồng Như Chương nhìn thoáng qua Tam Đức Tử, đưa tay nắm thành quyền đặt dưới môi, ho nhẹ một tiếng, rồi mới nói với Đồng Uyển Nhu:

"Uyển Nhu, đây là Tam Đức Tử công công tử trong cung đến, a mã đã thay con từ chối tiểu tử kia, nhưng công công lại muốn nghe chính miệng con nói một câu, con liền nói cho công công, con có nguyện ý gả hay không đi?"

Khi Phó Hằng nghe thấy câu này, hàm dưới cắn chặt, hai tay nắm thành quyền, chỉ cảm thấy cơ bắp cả người đều không có cách nào hoạt động tự do, chỉ biết si ngốc nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Đồng Uyển Nhu.

Đồng Uyển Nhu chưa từng gặp phải trường hợp khẩn trương như vậy, bất giác cũng căng cứng cả người, dưới ánh mắt chờ mong của a mã và sự thúc giục của ngạch nương, nàng mới đi về phía trước một bước, với môi Tam Đức Tử công công, phát âm rõ ràng một câu:

"Ta nguyện ý gả."

"..."

Không khí ở trong phòng lúc này so với lúc trước còn ngưng trệ hơn, nhưng bất quá chỉ có một lát, Ô thị và Đồng Như Chương triệt để há hốc mồm nhìn con gái nhà mình, Ô thị dờ khóc dờ cười nhìn con gái, đưa tay sờ trán nàng, nói:

"Nói mê sáng gì vậy, không phải là sốt chứ?"

Sau đó lập tức xoay người nói với Tam Đức Tử: "Công công đừng hiểu lầm, từ ngày từ bãi săn trở về, sau đó nó luôn phát sốt, đến hôm nay vẫn chưa tốt lên, vừa rồi nó nói với ta, nó không đồng ý đâu."

Tam Đức Tử làm sao không biết tâm tư của Đồng Như Chương và Ô thị, nhớ đến trước khi hắn xuất cung, sự phụ của hắn đã dặn, trông mắt của Tam Đức Tử xoay vòng, lại bỏ qua Ô thị, trực tiếp hỏi Đồng Uyển Nhu:

"Tiểu thư, như vậy là sao?"

Đồng Uyển Nhu không để ý trông mắt Ô thị trừng sắp rơi xuống, hít sâu một hơi, nói với Tam Đức Tử, "Không phải, ta không có bị sốt, ta thật sự nguyện ý gả cho hắn."

Nói xong, Đồng Uyển Nhu chuyển ánh mắt về hướng Phó Hằng, chỉ thấy người sau vẻ mặt khó thể tin nhìn nàng, bên trong đôi con ngươi đen như mực ngọc đựng đầy kinh hi, cái loại kinh hi giống như có tính truyền nhiễm, khiến cho Đồng Uyển Nhu vốn đang rất khẩn trương cũng bị sự vui vẻ của hắn lây đến, trở nên không còn khẩn trương nữa.

Đồng Như Chương từ trên ghế đứng mạnh lên, chỉ vào Đồng Uyển Nhu và Phó Hằng, tức giận đến nói không ra lời, đang muốn gọi phu vệ đến, đã thấy Tam Đức Từ lấy một quyển trục màu vàng từ trong ống tay áo ra, giọng nói cao vút hô:

"Đồng Giai Uyển Nhu, Phú Sát Phó Hằng tiếp chỉ..."

***

Vấn đề quanh quẩn trong lòng hai nhà cuối cùng cũng có kết thúc. Chẳng qua có người vui cũng có người buồn.

Bởi vì là Đồng Uyển Nhu chính miệng nói, cho nên làm Đồng gia bất ngờ không phòng bị, hơn nữa công công Tam Đức Từ trong cung kịp thời giúp đỡ -- tuyên đọc thánh chỉ, thánh chỉ vừa đọc, hôn sự của Đồng Uyển Nhu và Phó Hằng liền được định ra rồi. Đồng Như Chương và Ô thị dù có nhiều bất mãn cũng không thể thay chuyện được.

Nhận sinh lễ Phó Hằng đưa tới, Ô thị ngắt xiu ngay tại chỗ, Đồng Như Chương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ vào Đồng Uyển Nhu trừng mắt nhìn một hồi, cuối cùng cũng không thể nói ra cái gì, phát tay áo liền rời đi.

Đồng Uyển Nhu tự mình đi về viện của nàng, trái tim vẫn như cũ đập liên hồi, cuối cùng nàng cũng dám làm một chuyện không theo ý của a mã và ngạch nương, cảm giác rất tốt, cho tới bây giờ nàng ngồi trong sân nhỏ của mình, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Mang theo tâm tình mừng thầm, nhìn hạ nhân đem 50 gánh sinh lễ nâng vào tiểu viện của nàng, trong lúc đi nhìn qua những rương sinh lễ tâm tình của nàng rất, cũng không biết những thứ này là keo kiệt hay không, ngược lại, nàng còn cảm thấy, người chuẩn bị những sinh lễ đó khẳng định rất dụng tâm, chỉ cần là những thứ nàng nghĩ đến lúc này, trong sinh lễ đều có đầy đủ.

Khi nàng đang cầm một chiếc trâm cài hình thỏ ngọc rất đáng yêu để thưởng thức, Đồng Âu Khanh từ bên ngoài vội vàng đi đến, chắc là đã nghe việc hôm nay, cho nên sắc mặt cũng không khá lắm, rút cây trâm trong tay nàng ra, tùy tay vứt vào trong rương, dùng giọng nói hung dữ từ trước đến nay chưa bao giờ có nói với Đồng Uyển Nhu:

"Hôm nay muội nổi điên gì vậy? Biết hậu quả của việc muội làm là cái gì không? Muội có biết địa vị của tên Phó Hằng kia ở phủ Phú Sát thế nào không? Muội có biết hắn là một đứa con thứ không? Muội muội của ta thế mà phải gả cho một tên con thứ...ha, quả thật buồn cười, buồn cười đến cực điểm!"

Đối với những lời phát tiết của Đồng Âu Khanh, Đồng Uyển Nhu cũng không tỏ vẻ gì nhiều, chỉ là nhìn hắn một lát, rồi cúi đầu xuống, Đồng Âu Khanh nhìn bộ dạng này của nàng, không khỏi tiếp tục cả giận nói:

"Muội có thể muội đã trở thành trò cười của cả kinh thành không, tất cả mọi người đều cười muội, cười Đồng Giai thị có một cô nương ngốc."

Đồng Uyển Nhu vẫn cúi đầu như cũ không nói chuyện, cầm lấy khối ngọc bội đeo ở bên hông mình lên thưởng thức, Đồng Âu Khanh tức giận đến nổi muốn đập phá cái gì đó, nhưng nhìn quanh bốn phía, lại không có cái gì có thể cho hắn đập mà không phải chịu hậu quả, vì thế liền nhịn.

Chỉ vào Đồng Uyển Nhu nói: "Bộ dạng này của muội, sau này tự muội chịu khổ."

Đồng Uyển Nhu nghe xong lời này, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hai mắt của hắn, nói: "Sẽ không. Phó Hằng sẽ không để muội chịu khổ."

Đồng Âu Khanh nhìn muội muội bộ dạng hồn nhiên, không khỏi muốn ngửa mặt lên trời cười to: "Muội muội tốt của ta, muội dựa vào cái gì mà cho rằng như vậy?"

Đồng Uyển Nhu nghĩ nghĩ, đôi mắt xinh đẹp mở to, sau đó mới giải đáp khúc mắc của Đồng Âu Khanh, nói: "Bởi vì, hắn là thật tâm thích muội."

"..."

Nghe muội muội nói xong, Đồng Âu Khanh thở dài thật sâu: "Thật tâm thích muội...Chân tâm của một thứ tử như hắn, có thể đáng giá mấy đồng tiền!" Nhìn về mặt khó mà gặt bừa của Đồng Uyển Nhu, Đồng Âu Khanh không khỏi dùng hiện thực đầm máu nói với nàng:

"Được rồi, dù cho hắn thật tâm thích muội. Nhưng mà, hắn dựa vào cái gì bảo vệ muội, hắn lấy cái gì cho muội một cuộc sống yên ổn? Hắn là một thứ tử, ra ngoài làm việc người khác đều sẽ nhìn hắn vài lần, có thể tìm được chuyện gì tốt? Một ngày muội ở Đồng gia, một thứ tử của hắn cung cấp được cho muội giống như vậy sao?"

"..."

Có lẽ lời nói của Đồng Âu Khanh có chút nặng, khiến Đồng Uyển Nhu sững sốt một hồi lâu, ngay khi Đồng Âu Khanh bắt đầu tỉnh lại, biết bản thân không nên hù dọa muội muội như vậy, Đồng Uyển Nhu lại mở miệng một lần nữa.

"Dù hắn không cấp nổi, muội cũng muốn gả cho hắn."

"..."

Đồng Âu Khanh ngửa mặt lên trời thở dài.

Nói nhiều như vậy, nói vô ích! Muội muội này của hắn từ nhỏ tính tình đã ngang ngược nóng nảy, bình thường có thể xem như dụ ngôn, nhưng mà một

khi đã nhận định chuyện gì, cho là bị đâm đến đầu roi máu chảy, nàng cũng sẽ không quay đầu.

Đồng Ấu Khanh phụng mệnh phía trên khuyên nhủ, không công mà lui, uể oải không thôi, sau khi hấn đi không lâu, Ô thị từ trong hôn mê tỉnh dậy liền đánh đến đây.

Vừa tiến vào, liền ném vài rương sinh lễ, một đường hỗn loạn đi đến trước mặt Đồng Uyển Nhu, có chút khó khống chế hết lớn:

"Ngịch nữ! Ta đem tất cả đạo lý ra nói cho ngươi nghe, nhưng mà ngươi vẫn hồ đồ rồi."

Đồng Uyển Nhu nhìn mặt đất hỗn loạn, tâm tình vui vẻ lúc trước lập tức không còn sót lại chút gì, nhìn ngạch nương như lâm vào điên cuồng, Đồng Uyển Nhu bất đắc dĩ thở dài nói:

"Ngạch nương, con đã trưởng thành, biết bản thân muốn cái gì, con cảm thấy, Phó Hằng không tồi, cùng những thử từ các nhà khác không giống."

Ô thị hít sâu một hơi, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại: "Thứ từ chính là thứ từ, cho dù tâm cao thì có tác dụng gì? Chuyện này, con hồ đồ rồi."

Biết ngạch nương là đau lòng tiếc hận thay nàng, tuy rằng trong lòng Đồng Uyển Nhu có thiên ngôn vạn ngữ muốn biện giải cho Phó Hằng, nhưng cũng biết lúc này không nên nói, nàng đi lên muốn ôm Ô thị một cái, nhưng mà bị Ô thị dùng sức đẩy ra, chỉ thấy sắc mặt Ô thị đột nhiên càng thêm âm trầm chỉ vào nàng nói"

"Dù sao đều là mạng của ngươi! Một dòng chính nữ lại muốn gả cho một thứ từ cái gì cũng không có, thật sự là trò cười lớn cho thiên hạ, ngươi tự đắm mình, cũng đừng trách ngạch nương nhẫn tâm, ta không quản ngươi ngươi nữa. Ngươi yêu ai gả cho ai. Sau này nếu bị đuổi cũng đừng trở về, nơi này không còn là nhà của ngươi nữa."

"..."

Đồng Uyển Nhu nhìn Ô thị, dần buông hai tay xuống, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Ô thị thấy nàng như vậy, trong lòng quả thật tức đến muốn nổ mạnh, đồng thời xoay người, cũng lưu lại một câu vang tận mây xanh, quanh quẩn trong viện của Đồng Uyển Nhu:

"Ngươi cứ việc gả đi thôi. Đồng Giai thị sẽ không thấy chi lễ dòng chính nữ đem ngươi xuất giá, đương nhiên cũng sẽ không có đồ cưới, từ nay ngươi và Đồng gia cắt đứt quan hệ."

Đồng Uyển Nhu nhìn ngạch nương tức giận rời khỏi tiểu viện của nàng, nhìn lại trong viện hỗn loạn, không nhận được cười khổ, khom người, đem những sinh lễ bị mẫu thân ném đi thu gọn lại, yếu ớt thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thành Thân

Ngày Đồng Uyển Nhu xuất giá, cả bầu trời đều âm u, mây đen dày đặc, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Trên người nàng mặc hi phục, trên đầu đội mũ phượng, tất cả đều là đồ trong cung ban thưởng, Đồng gia thật sự không chuẩn bị cho nàng bất cứ cái gì, chỉ có ca ca Đồng Ấu Khanh ngậm nhét cho nàng một tờ ngân phiếu năm trăm lượng, khi kiệu hoa đỏ thẫm xuất môn, a mã và ngạch nương đều không xuất hiện, lần cuối nhìn lại nơi nàng đã sống mười sáu năm, chung quanh các thứ tỷ thứ muội đều dùng vẻ mặt chế giễu nhìn nàng, Đồng Uyển Nhu cũng không thèm để ý, đem khăn voăn kéo xuống, được ma ma trong cung phái tới chủ lễ hôn sự đưa lên kiệu hoa.

Đồng Uyển Nhu biết, a mã và ngạch nương của nàng lúc này đang vô cùng tức giận, từ nhỏ đến lớn nàng đều rất nghe lời làm theo quy củ, chưa bao giờ làm việc gì trái ý, ngạch nương bảo nàng làm gì, nàng liền làm cái đó, đi đường nào, ăn cơm thế nào, nói cái gì, không có việc nào nàng có thể làm chủ.

A mã và ngạch nương một lòng muốn gả nàng cho người tốt, nhưng mà từ tận trong đáy lòng nàng không nguyện ý gả cho một trượng phu không hề biết mặt không hề có tình cảm, dày vò cả đời như vậy, thật sự không có ý nghĩa gì.

Tuy rằng gả cho Phó Hằng, nàng cũng không thể cam đoan cuộc sống của bản thân sau này sẽ vừa lòng đẹp ý, nhưng nàng lại tin tưởng, Phó Hằng chắc chắn là một nam nhân đáng giá để phó thác cả đời.

Bởi vì, nàng nhìn được tình cảm chân thành từ nội tâm trong đáy mắt của hắn, chân thành thích, hơn nữa hắn có đủ dũng khí để thực hiện, từ nhỏ nàng cái gì cũng không dám làm, một mực nghe lời, nên mới tạo thành tính cách không có chủ kiến như bây giờ.

Tiếng kèn vang khắp cả con đường, bởi vì là thánh chỉ tứ hôn, tuy rằng người Đồng gia không ai chúc phúc, nhưng cũng không keo kiệt đến mức tiêu điều.

Đồng gia và Phú Sát gia đều là hoàng thân quốc thích, là người Mãn Châu Tương hoàng kỳ, chỗ ở của hai nhà vốn cách nhau không xa, sau khi đi qua hai ba con đường, kiệu hoa liền dừng lại, sau khi ma ma lễ giáo trong cung ngâm xướng một phen, Đồng Uyển Nhu được hai ma ma hầu hạ đỡ xuống kiệu, Đồng Uyển Nhu cúi đầu nhìn thoáng qua hoa văn trên gạch đá, liền biết chỗ này tất nhiên sẽ không phải là đại môn Phú Sát gia, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này, nên cũng không cảm thấy gì.

Bước qua chậu than, trong tay liền bị nhét một đầu lụa đỏ, chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy đầu kia lụa đỏ truyền đến một lực kéo nhẹ, một giọng nam ôn hòa vang lên bên tai nàng:

“Đừng sợ, đi theo ta là được rồi.” Giọng nói này đối với Đồng Uyển Nhu mà nói, giống như hạn hán gặp mưa rào, khiến trái tim nàng trở nên dễ chịu.

Mặc kệ là tình huống như thế nào, chỉ cần nghe thấy giọng nói trước sau vẫn ôn nhu của hắn, Đồng Uyển Nhu liền cảm thấy trong lòng kiên định hơn, khói mù trong lòng liền tan biến, thả lỏng tâm tình, được ma ma đỡ, theo lực đạo này đi về phía trước.

Bên dưới khăn voăn chính là từng tầng vật áo, nàng nhìn không được chuyển ánh mắt tròn vo nhìn ra chỗ khác, như ý nguyên nhìn thấy được một đôi giày đen thêu tơ vàng, nhìn kích cỡ đôi giày, nàng không khỏi đỏ mặt, may mắn trên đầu có khăn voăn, bằng không liền trở thành trò cười rồi.

Một đôi tân nhân sau khi bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái, Đồng Uyển Nhu liền được hai vị ma ma dẫn vào tân phòng.

Vốn tưởng rằng nàng cũng sẽ giống như những tân nương khác, phải mặc một thân hi phục và mũ phượng rất nặng này đến nửa đêm, chờ phu quân sau khi tiếp đón hết tân khách rồi mới về phòng vén khăn voăn lên, nàng liền hít một hơi thật sâu, để cái bụng sớm đã rỗng tuếch trở nên thoải mái hơn, sau đó, chuẩn bị tinh thần chiến đấu lâu dài.

Ai biết, khi nàng vừa mới ngồi xuống không lâu, cửa phòng liền bị người đẩy ra, cũng không để ý đến nhiều thứ, Phó Hằng cũng không có giờ lành hay không lành, liền lấy đôn cân trong tay ma ma hầu hạ, lập tức mở khăn voăn của Đồng Uyển Nhu lên, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong hai đôi mắt đều là kinh hãi.

PH mặc một thân hi bào đỏ thẫm, khiến cho dung mạo vốn đã tuấn mỹ của hắn càng thêm chói mắt, đây là lần đầu tiên Đồng Uyển Nhu nhìn thẳng hắn lâu như vậy, lúc này, Phó Hằng lại là người ngượng ngùng trước.

“Ta đến trước mở khăn voăn ra cho nàng, như vậy nàng sẽ không phải đợi lâu. Nàng rửa mặt chải đầu, lại ăn vài thứ trước, ta có thể sẽ không về sớm, bởi vì bên ngoài có rất nhiều người đến, ta phải tiếp đón toàn bộ, còn có thể uống say, đến lúc đó, ...Mong phu nhân thông cảm nhiều hơn.”

Đồng Uyển Nhu nghe hắn nói tình chân ý thiết như vậy mà lại không mất đi sự hài hước, không khỏi mỉm cười, trong lòng ngọt ngào giống như vừa được ăn mật tơi, nàng nở nụ cười xinh như vẽ với Phó Hằng, chỉ thấy hắn sùng sốt hồi lâu, rồi nghiêm mặt nắm lấy tay nàng, dường như có lấy dũng khí thật lớn, hôn xuống má của Đồng Uyển Nhu một cái, sau đó mới mỉm cười với nàng, xoay người ra khỏi phòng.

Hai ma ma hầu hạ ở bên cạnh vốn còn đang thì thầm chuyện Phó Hằng đột nhiên xông vào vén khăn voăn lên, nhưng mà, sau khi nghe những lời hắn nói, lại bất giác cười thầm, đỡ Đồng Uyển Nhu từ trên giường đầy tảo đỏ và hoa quế đứng dậy

“Chúc mừng phu nhân gả cho một phu quân có tình.” Một trong hai vị ma ma nhìn không được nói với Đồng Uyển Nhu.

Các bà đều là ma ma quản giáo trong cung, bình thường cũng sẽ bị phái đến các đại gia tộc lo hí sự, tất nhiên gặp qua không ít tân lang, nhưng mà vị tân lang toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho tân nương của mình thì cũng chưa thấy nhiều, đại đa số các tân lang đều là để ý đến giờ lành, mà xem nhẹ tân nương một ngày một mối còn chưa được ăn uống gì.

Đồng Uyển Nhu nở nụ cười với vị ma ma này, không che dấu được nội tâm vui vẻ.

Ở sau tấm bình phong đổi quần áo, Đồng Uyển Nhu mặc vào một bộ quần áo, đó là áo choàng ngắn thêu uyển ương do ngạch nương nàng tự tay làm cho nàng từ nhiều năm trước, chất liệu nhẹ nhưng giữ được ấm, hoa văn thêu cũng vô cùng thoát tục, mặc ở trên người Đồng Uyển Nhu, tuy có chút già hơn so với tuổi, nhưng cũng không thể che đi vẻ ngoài xinh đẹp của nàng.

Đồng Uyển Nhu có cơ hội đánh giá một lần toàn bộ bài trí trong tân phòng. Tân phòng được bài trí rất vui mắt, phòng không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ, khắp nơi đều treo lụa đỏ, trông rất đẹp mắt, tuy rằng không có khí phái của chủ viện và xa hoa, nhưng thắng ở chỗ ấm áp thoải mái, đồ trang trí trong phòng cũng đều thật mới lạ, trên giá đặt trên bàn dài cũng không phải là bình hoa cổ như truyền thống, mà là một số đồ vật Đồng Uyển Nhu chưa từng thấy qua.

Một cái chuông thật lớn thu hút sự chú ý của nàng, thứ này nghe nói có thể nhìn thấy thần, trước đây nàng cũng từng nhìn thấy một cái trong thư phòng của a mã nàng, không nghĩ đến ở đây vậy mà cũng có, hơn nữa so với cái của a mã nàng thì cái này còn lớn hơn rất nhiều.

Khi nàng đang tập trung quan sát, lại nghe thấy cửa phòng bị mở ra, liền thấy Lý thị về mặt vui vẻ, trên mặt đều là ý cười đi vào, Đồng Uyển Nhu vừa nhìn thấy mà liền khấn trương từ chỗ ngồi đứng dậy, nhìn thấy gương mặt của Lý thị, nàng mới biết người nàng gặp ở cổng cung ngày đó chính là mẫu thân của Phó Hằng.

Đồng Uyển Nhu không nghĩ tới đêm tân hôn mẹ chồng sẽ đến tân phòng, sau khi PH đem khăn voăn của nàng vén lên, nàng liền đi thay quần áo, nhưng đó là sự chăm sóc của PH đối với nàng, còn mẹ chồng nhìn thấy có thể sẽ cảm thấy nàng là một người con dâu không biết cấp bậc lễ nghĩa, nghĩ vậy nàng lập tức lo lắng đứng lên.

Lý thị sao có thể không nhìn ra tâm tư lúc này của Đồng Uyển Nhu, liền đi qua, nắm lấy tay nàng, ôn hòa cười nói: “Đừng nghĩ nhiều, Hằng nhi chăm sóc, đau lòng cho con, ta làm nương sao có thể không biết. Lúc trước ta thấy nó đi vào phòng, liền đoán được.”

Gò má Đồng Uyển Nhu đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Là do con dẫu lỗ mãng.”

Lý thị nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng, không khỏi nở nụ cười, lôi kéo tay nàng, ấn nàng ngồi trên ghế.

“Cái gì mà lỗ mãng với không lỗ mãng, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi. Con và Phó Hằng muốn đi cùng nhau cả đời, phải biết tôn trọng, yêu thương lẫn nhau, thì mới có thể chung thủy với nhau.”

Đối với người con dâu này, Lý thị rất hài lòng, nói chuyện với nàng giống như nói chuyện với nữ nhi của chính mình vậy, vô cùng thân thiết.

Đem chén cháo táo đỏ bà sai người làm mang đến, đặt trước mặt Đồng Uyển Nhu, nói với nàng: “Con cũng mệt mỗi một ngày rồi, đây là cháo táo đỏ, mặc dù không phải là vật quý báu gì, nhưng cũng có tác dụng dưỡng nhan bổ huyết, bên ngoài tân khách đến không ít, tất cả đều cần PH ứng phó, chỉ sợ nó sẽ không về sớm được.”

Đồng Uyển Nhu nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Lý thị, mỉm cười, đối với người mẹ chồng cẩn thận này nàng rất cảm kích, đón lấy bát cháo, liền bụng lên ăn.

Nàng biết Phó Hằng là con thứ, cho nên tân khách đều là thứ phòng, mặc dù là vậy, nhưng Phó Hằng cũng phải đón tiếp chu đáo, mà cha chồng của nàng, đêm nay nhiều nhất sẽ chỉ lộ mặt một chút ở phòng khách, cũng sẽ không tự mình ra trận đón tiếp, cho nên, Phó Hằng và mẹ chồng của nàng đều nói đến việc này, sợ nàng đợi mãi nóng ruột.

Lý thị càng nhìn nàng càng thích, chính là cảm thấy Đồng Uyển Nhu không giống những tiểu thư khuê các khác, trên người không có sự ngang ngược kiêu ngạo, ngược lại lại có khí chất vô cùng hiền hòa, trong mắt nữ hài hiền hòa như vậy, thân phận dù có giàu có hay không, cũng chẳng phải là điều quan trọng.

Nghĩ vậy, Lý thị không khỏi nói:

“Hằng nhi đã thích con từ rất lâu rồi. Nhưng mà, con cũng biết thân phận giữa hai con cách xa nhau, cũng tại ta vô dụng, khiến cho Hằng nhi sinh ra làm con thứ, con đừng trách nó dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy bức con phải lựa chọn, bởi vì nếu như nó không làm như vậy, có thể cả đời này sẽ không lấy được người mà mình yêu thương.”

Đồng Uyển Nhu một bên ăn cháo, một bên nghe Lý thị nói chuyện, nghe thấy PH đã thích nàng từ rất lâu, Đồng Uyển Nhu cũng chỉ là cúi đầu thấp xuống, cũng không nói gì, hơn nữa nàng thật sự rất đói bụng, không mất bao lâu, liền ăn xong một chén cháo táo đỏ, sau khi đặt chén xuống, mới trả lời Lý thị:

“Nương, cháo ăn thật ngon.”

Lý thị dở khóc dở cười, bản thân bà nói những lời kích thích như vậy với con dâu, lại không nghĩ tới lực chú ý của nàng vậy mà đều đặt trên chén cháo nhỏ nhỏ, chỉ thấy Đồng Uyển Nhu nhìn chén cháo đã thấy đầy, nói tiếp:

“Nếu như là ở nhà, đã muộn thế này, ngách nương con nhất định sẽ không cho con ăn cái gì.” Mà mẹ chồng của nàng vậy mà còn tự mình bụng lại cho nàng ăn, sự chăm sóc và tình nghĩa này, liền đủ khiến Đồng Uyển Nhu cảm động.

Lý thị bị lời này của nàng khiến cho bật cười: “Ăn cái gì còn phải phân giờ sao, chẳng lẽ đã đói bụng còn vì canh giờ mà không cho ăn gì sao?”

Đồng Uyển Nhu gật đầu, “Vâng. Ngách nương định ra cho con quy củ, giờ mọ canh ba ăn sáng, buổi trưa một khắc ăn trưa, giờ Dậu một khắc ăn tối, nếu như bỏ lỡ thời gian ăn cơm, vậy thì không được ăn cái gì nữa.”

Lý thị nghe xong lời nàng nói, có chút sững sờ, chỉ cảm thấy quy củ ở Đồng gia như vậy không khỏi có chút quá khắt khe, không khỏi cười nói: “Có thể phòng chính có quy củ như vậy, trác phòng chúng ta thì không có. Đã đói bụng thì ăn thôi, cửa phòng bếp nhỏ luôn mở cả ngày đêm.”

Đồng Uyển Nhu nhớ lại cảnh tượng nhiều lần vì bỏ lỡ thời gian ăn cơm, khiến nàng cả đêm trằn trọc không ngủ yên vì đói đến phát đau dạ dày, chỉ riêng điểm này, gả cho Phó Hằng nàng đã tự do hơn một ít so với khi còn ở Đồng gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mỗi Tình Đầu

Lại cùng Lý thị nói chuyện một lúc, Đồng Uyển Nhu mới biết thì ra là Lý thị sợ nàng một mình đợi chờ nóng ruột, cho nên mới không để ý đến quy củ của hôn lễ, ở lại tân phòng làm bạn nói chuyện với nàng, phần tâm ý này khiến cho Đồng Uyển Nhu cảm động, bởi vì cô Lý thị làm bạn, cũng khiến cho nàng

bớt đi cảm giác bất an khi ở một nơi xa lạ.

Sau khi Lý thị đi, Đồng Uyển Nhu để cho hai ma ma hầu hạ cũng quay về nghỉ ngơi, bởi vì tân lang đã vội tới vén khăn voan lên, cho nên, hai bà ở lại đây cũng có việc gì làm.

Chờ nhóm ma ma rời đi, Đồng Uyển Nhu liền nhìn xung quanh, sau đó đứng ở trường bàn dài, nhìn cái chuông Tây Dương lớn, trước đây ở thư phòng của a mã nàng đã rất tò mò, nhưng mà a mã vô cùng thích nó, không cho nàng xem lâu, ngay cả sờ cũng không cho nàng sờ, nàng cũng biết chuông Tây Dương quý hiếm, không trách a mã gìn giữ như vậy, nhưng Phó Hằng lại tùy ý để một bảo bối như vậy trực tiếp đặt ở trên bàn làm đồ trang trí, có lẽ là để trang trí một ngày đại hi thôi, sáng mai lại mang đi cất rồi.

Nghĩ như vậy, Đồng Uyển Nhu lại càng cảm thấy mình phải nhân cơ hội này nhìn thêm vài lần, trách cho sau khi Phó Hằng thu lại, nàng lại không được nhìn thấy nữa.

Khi nàng xem đến vui vẻ, cửa phòng lại kết một tiếng...mở ra rồi.

Đồng Uyển Nhu giống như đang làm chuyện sai mà bị bắt gặp, đứng thẳng người, sau đó mới quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy hai mắt Phó Hằng mờ mờ, dựa vào bên cửa, dung mạo tuấn mỹ lại thêm một tầng huân khí nồng đậm, khiến cho hần thoát nhìn so với ban ngày ít đi một phần nho nhã đứng đắn, nhiều thêm một phần phong lưu phóng đãng.

Lòng ngực của Đồng Uyển Nhu không hiểu sao nhảy lên, thẳng đến khi Phó Hằng đi vào phòng, tiếng chốt cửa vang lên, lòng nàng quả thật sắp nhảy từ cổ họng ra rồi, hai chân giống như đứng cũng khó khăn, theo bản năng lấy tay nắm lấy mép bàn, để ngừa bản thân thật sự nhũn chân ngã xuống.

Cả người Phó Hằng mang theo mùi rượu, chậm rãi đi về phía Đồng Uyển Nhu, vừa đi vừa kéo kéo cổ áo, để lộ ra da thịt bên trong vì uống rượu mà hơi phồng hồng, Đồng Uyển Nhu ý thức được bản thân đang nhìn cái gì, vội vàng thu ánh mắt lại, ngượng ngùng cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm táo đỏ trên bàn, một cử động nhỏ cũng không dám.

Đợi đến khi nàng hoàn hồn, Phó Hằng đã đi đến phía sau nàng, không cần động thủ đã sử dụng được lợi thế chiều cao của hần, khiến Đồng Uyển Nhu bị vây giữa lòng ngực hần và bàn dài, trong lúc đó không hiểu sao nàng cảm nhận được áp lực từ phía sau, còn có...từng đợt khí nóng từ người hần truyền đến.

Đồng Uyển Nhu ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, bởi vì không biết cuối cùng là Phó Hằng muốn làm gì, nàng cũng không dám vội vàng hành động, chỉ thấy dưới ánh nến đỏ, hai người đứng thẳng bất động thật lâu, cuối cùng là Phó Hằng phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ thấy hần vươn tay phải đưa qua phía trước Đồng Uyển Nhu tìm kiếm.

"A"

Đồng Uyển Nhu sợ tới mức sợ hãi kêu ra, sau đó bụm mặt không biết làm thế nào mới tốt.

Phó Hằng bị động tác nàng của nàng chọc cười, rồi mới đưa tay với lấy bình rượu bạc ở trước mặt nàng, trên gương mặt tuấn mỹ đều là ý cười, nói với Đồng Uyển Nhu:

"Ta lấy rượu, phu nhân đừng khần trương."

"..."

Đồng Uyển Nhu che má, quay đầu nhìn thoáng qua bình rượu bằng bạc trên tay hần, lập tức cảm thấy có chút thẹn thùng, liền buông tay xuống, cúi đầu không biết phải làm sao.

Phó Hằng nhìn dung nhan của nàng dưới ánh nến xinh đẹp như vậy, đôi mắt rũ xuống, hàng lông mi dài giống như có thể câu hồn nhiếp phách, khiến cho hần bất giác trầm mê.

Hoảng hốt một lúc, Phó Hằng mới lấy hai chiếc chén bạc đặt lên bàn, một tay cầm bình rượu, rót đầy hai ly rượu, đưa một chén tới trước mặt Đồng Uyển Nhu, chờ sau khi Đồng Uyển Nhu đón lấy ly rượu, hần cũng cầm lấy chén còn lại.

"Nguyện đời này kiếp này làm vợ chồng, nguyện cùng nhau đi đến đầu bạc răng long, được không?"

Phó Hằng cầm ly rượu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào gương mặt còn đang ngại ngùng của Đồng Uyển Nhu, sau khi nghe hần nói xong câu đó, Đồng Uyển Nhu chậm rãi nâng đầu lên, thấy trong đôi mắt sâu thẳm của Phó Hằng đều là sự chân thành, bất giác bị hần lây nhiễm, khẽ gật đầu, trả lời:

"Được."

Hai người chạm chén, nhu tình ý mật đối mặt với nhau, vai kề vai uống xong ly rượu.

Đồng Uyển Nhu không biết uống rượu, trước đây ở trong nhà, rượu là thứ nàng tuyệt đối không được đụng vào, đây là lần đầu tiên nàng uống rượu, chỉ cảm thấy mùi hơi gắt mũi, rượu từ đầu lưỡi chảy tới yết hầu, sau đó chảy xuống dạ dày, một đường nóng bỏng, khiến cho lòng người đau, không khỏi ho nhẹ, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Phó Hằng.

Phó Hằng đón lấy ly rượu trên tay nàng, sau đó tự nhiên mà đưa tay đến sau lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Đồng Uyên Nhu sau khi ho khan vài cái, mới dần dần chuyển tốt lên, phát hiện hai người đột nhiên dựa vào gần như vậy, liền muốn chạy trốn, lại bị Phó Hằng một phen giữ chặt eo nhỏ, không cho từ chối kéo vào trong lòng, cơ thể hai người sát gần nhau, chỉ nghe Phó Hằng cúi người, ở bên tai Đồng Uyên Nhu nhẹ giọng ní non nói:

"Không còn sớm, nên nghỉ ngơi thôi."

"...Hai tai của Đồng Uyên Nhu ngoài tiếng tim đập của mình, còn lại không nghe được âm thanh gì nữa, trong tai đều là tiếng "thùng, thùng", tuy rằng nàng cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng mà, nàng cũng không phát hiện, cơ thể mình khi nghe thấy Phó Hằng nói xong câu nói kia, liền sinh ra phản ứng, cả người dần dần nóng lên.

Phó Hằng hình như cũng phát hiện thiên hạ trong lòng có điều thay đổi, màu sắc trầm xuống, cuối cùng không chịu được, ôm ngang người trong lòng lên.

Ở dưới ánh nến đỏ, Phó Hằng ôm người trong lòng, từng bước một đi về phía màn che được thêu thùa tinh mỹ.

***

Đồng Uyên Nhu bị tiếng đập cửa đánh thức. Nàng nằm ở trên giường, mơ màng mờ to mắt. Quay đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Xuyên qua màn lụa đỏ, nàng thấy hình như cửa phòng bị mở ra, sau đó một giọng nam nhẹ nhàng nói vài câu, sau đó cửa bị đóng lại.

Nàng nhìn Phó Hằng mặc quần áo trong, bụng một chậu nước ấm đi tới, Đồng Uyên Nhu cách màn lụa đỏ vẫn nhìn được rõ ràng, thấy hắn đặt chậu nước ấm xuống giá để đầu giường, sau đó mới lấy khăn lông, thả vào trong nước, sau khi nhanh tay vắt khô, rồi nhẹ nhàng vén màn lụa đỏ lên, ánh mắt không chút do dự dừng trên người Đồng Uyên Nhu.

Ban ngày đối diện với đôi mắt sâu thẳm đã dẫn dắt nàng trải nghiệm việc xấu hổ đêm qua, Đồng Uyên Nhu lập tức theo bản năng kéo chăn quá đầu, không dám đối diện với hắn.

Phó Hằng vốn còn tưởng rằng nàng vẫn đang ngủ, không nghĩ tới nàng đã tỉnh, nhưng chỉ nhìn hắn một cái, đã đem bản thân rúc vào trong chăn, hắn hình như còn nghe thấy nàng rên nhỏ vào tiếng, như là đụng phải vết thương, hắn vội vàng cời giấy lên giường, kéo chăn che mặt nàng xuống, hối hận hổ thẹn nói:

"Tôi qua ta uống hơi nhiều, không kiềm chế được, nên làm đến vài lần, làm nàng bị đau sao?"

Đồng Uyên Nhu thấy hắn quang minh chính đại nhắc đến chuyện này, bất giác cả khuôn mặt đỏ bừng, vốn là muốn quay mặt đi không nhìn hắn nữa, nhưng lại nhìn thấy hắn tình chân ý thiết, đôi mắt đen mang theo sự hối hận vô cùng, khiến nàng do dự một lát, sau đó quyết định không trốn tránh, đối diện với ánh mắt của hắn.

Phó Hằng thấy hai mắt của nàng có chút phấp phồng, mắt to đầy hơi nước, thoát nhìn như mộng muội, vô cùng đáng yêu, nhớ tới tối hôm qua nàng ở dưới thân mình vô cùng uyển chuyển, Phó Hằng bất giác lại nóng lên, vội vàng hít sâu nhìn xuống, không tiếp tục nghĩ đến chuyện xấu hổ nữa.

Dè dặt cẩn thận đỡ Đồng Uyên Nhu ngồi dậy, thấy mày nàng tuy rằng hơi nhăn lại, nhưng cũng không quá đau đớn, lúc này hắn mới thoáng yên tâm, đem khăn nóng lúc trước đã chuẩn bị tốt mở ra, ngồi ở bên cạnh, cẩn thận giúp nàng lau mặt.

Đồng Uyên Nhu tuy rằng vẫn còn có chút ngại ngùng như trước, muốn bản thân tự làm, nhưng mà dưới sự kiên trì của Phó Hằng, nàng đành ngồi như vậy, tùy ý hắn tự mình lau.

"Vậy mấy tối tới ta sẽ không gặp nàng, nàng nghỉ ngơi cho tốt." Cõi lòng Phó Hằng tràn ngập áy náy, nói với Đồng Uyên Nhu.

Lời nói trắng trợn như vậy, khiến cho Đồng Uyên Nhu xấu hổ cúi đầu, khẽ cắn môi dưới, không có trả lời, không thể nghỉ ngơi, tối ngày hôm qua chính là một cội mốc trong quá trình trưởng thành.

Bộ dạng của hắn ban ngày và ban đêm không giống nhau, ban ngày hắn là một công ty tao nhã tuấn mỹ, nhưng ban đêm, tính chiếm đoạt xâm lược của hắn lại rất lớn, căn bản không chờ nàng động, mà mọi lúc đều là hắn ở vị trí chủ động, mỗi một động tác của nàng, mỗi một hơi thở của nàng đều chịu sự sắp đặt của hắn, cái cảm giác này có chút đè nén, nhưng cũng có chút... kỳ diệu.

Nhìn gần nam nhân này, hô hấp của Đồng Uyên Nhu lại một lần nữa không kiềm chế được mà dồn dập hơn.

Không khí bên trong màn lụa đỏ ngưng trệ, Phó Hằng bị đôi mắt đẹp như vậy nhìn chăm chăm, dù là vừa rồi hắn mới nói là muốn để nàng nghỉ ngơi vài ngày, nhưng mà mới chỉ có một lúc thế này, hắn liền nổi lên dục vọng với nàng, hai người gần nhau trong gang tấc, nữ nhân mà mình yêu mến ở ngay sát gần bên, cho dù hắn là Liễu Hạ Huệ cũng khó nhìn được sự hấp dẫn này, mạnh mẽ hôn xuống đôi môi mềm mại của nàng, đầu tiên là khẽ hôn, sau đó dần dần thâm nhập vào trong, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng.

Đồng Uyên Nhu vừa mới ngồi dậy, liền bị hắn áp xuống dưới thân, chỉ cảm thấy không khí trong ngực càng ngày càng ít, phảng phất như sắp không thở được, bất giác phát ra tiếng rên kháng nghị, lúc này thân mình Phó Hằng cứng lại, lại ngồi phắt dậy, giây cũng không kịp nàng, bước xuống đất, đến bên cạnh bàn rót một chén trà lạnh đã để qua đêm, uống ừng ực vài chén liên tục, như vậy mới có thể ổn định lại cảm xúc.

Đồng Uyên Nhu từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy hắn nhăn nhó như vậy, bất giác bật cười.

Phó Hằng vất vả mới tỉnh táo lại được, vừa quay đầu lại nhìn thấy giai nhân ngồi giữa giường hỗn loạn ẩn sau màn lụa đỏ mỉm cười nhìn hắn, hình ảnh trong mộng và hiện thực chồng lấp lên nhau, trời biết hắn đơn phương yêu nàng hai năm, trong hai năm này trong mộng hắn cũng đã làm những điều vô liêm sỉ.

Nhưng hiện giờ, cảnh trong mộng lại hiện rõ trước mắt hắn, làm sao hắn có thể không máu nóng sôi trào chứ.

Cũng không dám đến gần màn lụa, Phó Hằng bắt bản thân quay lưng lại, nói với không khí:

"Lúc trước ta thấy nàng còn đang ngủ, đã cho người đến truyền lời với nương, lễ kính trà dờ lại một lúc, hiện giờ chúng ta đều đã tỉnh, vậy cùng đi đi."

Đồng Uyển Nhu nghe hắn nói như vậy, mới nhớ đến thân phận mới của bản thân hiện giờ, nàng là tân nương, ngày thứ hai tân hôn, nàng phải đi đến chỗ cha mẹ kính trà, nhưng mà, bên ngoài hiển nhiên đã không còn sớm, này, này phải làm thế nào cho tốt bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tâm Tư Của Lý Thị

Đồng Uyển Nhu lấy tốc độ nhanh nhất rửa mặt thay đồ, sau đó cùng Phó Hằng đi ra khỏi tân phòng.

Hôm qua do có khăn voan che khuất, cho nên nàng không biết sân viện này như thế nào, hiện giờ nàng lại vội vàng đi thỉnh an cha mẹ chồng, nên cũng chỉ nhìn thoáng qua vài lần, chỉ cảm thấy hình như cũng không mộc mạc như trong tưởng tượng của mình, những hòn non bộ núi đá giả trong sân viện này nhìn cũng không giống như vật bình thường, còn có hoa cỏ trong viện cũng có vài loại là giống quý hiếm, đồ trong viện tuy rằng không tinh là mới, nhưng cũng không phải là cũ, khiến cho người khác nhìn thật thoải mái, không có cảm giác xanh vàng rục rờ làm hoa mắt.

Đi theo bên cạnh Phó Hằng, Đồng Uyển Nhu cố gắng tỏ ra bản thân đoan chính một chút, hai tay nhẹ nhàng vung vẩy, biên độ đều theo quy định, vừa phải.

Đi tới nhà chính, khi bọn họ vừa đi ra khỏi cửa phòng, Phó Hằng liền cho nha hoàn đi truyền lời trước, vì vậy khi Đồng Uyển Nhu đến nơi, đã thấy cha mẹ chồng ngồi ở vị trí chủ tọa.

Đồng Uyển Nhu cho rằng đến canh giờ này, nhiều nhất cũng chỉ có mẹ chồng, cha chồng đã sớm vào triều, nhưng mà, khi đi vào phòng đã nhìn thấy cha mẹ chồng đều ở đây, nàng không khỏi sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng tỉnh ra, đón lấy chén trà trong tay nha hoàn, hành lễ với cha mẹ chồng rồi dâng trà lên, còn nói vài câu áy náy, đem chuyện hôm nay tới hành lễ muộn đều đặt trên người mình, không để tướng công chịu chút lỗi nào,

Lý thị và Lý Vinh Bảo đều là người từng trải, làm sao không biết người trẻ tuổi đêm tân hôn khó kìm lòng nổi, Lý Vinh Bảo khoát tay kêu nàng đứng dậy, Lý thị dùng khăn tay che môi, vẫy tay với nàng, sau khi Đồng Uyển Nhu đi qua, Lý thị liền thân thiết đặt tay nàng vào trong tay mình, kêu một nha hoàn bưng một cái khay lót vải nhung cao cấp đến, phía trên đặt một cái hộp gỗ đen,

Sau khi mở hòm ra, bên trong chính là đôi vòng tay phi thúy xanh biếc, nhìn là biết có giá trị xa xỉ.

Lý thị lấy vòng tay trong hộp ra, giúp Đồng Uyển Nhu đeo vào cổ tay, lại nhìn xem, sự yêu thích đối với nàng đều không thể dùng lời nào miêu tả được.

Lý Vinh Bảo sau khi nhận trà con dâu dâng, liền đứng dậy gọi Phó Hằng đi vào thư phòng, ánh mắt của Đồng Uyển Nhu một đường đều nhìn theo bóng lưng của Phó Hằng, cho đến khi không nhìn thấy nữa, Lý thị thấy nàng như vậy, không khỏi mỉm cười, lời kéo nàng ngồi xuống, thân thiết nói:

"Hằng nhi chân tay vụng về, sẽ không hầu hạ người khác, con nên tha thứ cho nó nhiều."

Đồng Uyển Nhu nghe bà nói như vậy, bất giác thẹn thùng cúi đầu, biết bà lúc giúp đeo vòng tay cho nàng, đã nhìn thấy những vết xanh tím trên cánh tay nàng, đây là tội qua khi Phó Hằng lên cao trào, hắn nắm chặt cổ tay nàng không chịu buông cho đến tận khi lưu lại dấu vết, không nghĩ tới sáng sớm liền bị mẹ chồng nhìn thấy, thật sự xấu hổ.

Lý thị thấy nàng thẹn thùng, lại cười tiếp, sai người mang đồ ăn sáng lên đặt trước mặt nàng, thấy trên mặt Đồng Uyển Nhu hiện lên sự kinh hi rõ ràng, Lý thị liền đưa đũa cho nàng, nói:

"Mau nhanh ăn đi."

Đồng Uyển Nhu nhận lấy đôi đũa, cắn môi bất an nhìn Lý thị, nói: "Nương, đã canh giờ này rồi còn có thể được ăn sáng sao?"

Lý thị biết nàng vẫn còn nhớ đến quy củ lúc trước ở nhà mẹ đẻ, không khỏi ôn hòa thúc giục nói: "Nhanh ăn đi. Đã đói bụng thì phải ăn, sao còn phải phân giờ nào với giờ nào."

Đồng Uyển Nhu sờ sờ cái bụng đã sớm có cảm giác đói, trong lòng dâng lên một sự vui vẻ, không muốn làm trái ý tốt của Lý thị, liền phóng túng bản thân, mở miệng bắt đầu ăn.

Thấy nàng ăn vui vẻ, Lý thị cũng cảm thấy vui lòng, nhân lúc nàng còn đang ăn, nói qua cho nàng những chuyện trong phủ:

"Sau này chính ta chính là người một nhà, người một nhà thì không nói hai lời, có một số việc, ta là mẹ chồng cũng nên dặn dò con một chút, có được không?"

Đồng Uyển Nhu đang ăn, nghe Lý thị có việc dặn dò, liền vội vàng buông đũa xuống, đoan chính ngồi, nói: "Mẹ chồng dạy bảo, con đâu tất nhiên nghe."

Lý thị thấy nàng khẩn trương, bất giác buồn cười, chỉ chỉ bát đũa của nàng, để nàng tiếp tục ăn, mà bà ở bên cạnh tùy ý nói:

"Cũng chưa đến mức là dạy bảo, chỉ là muốn mang một ít tình huống trong viện ra nói cho con nghe thôi."

Đồng Uyển Nhu nâng bát, không dám ăn cũng không dám buông, tha thiết nhìn Lý thị, Lý thị bị nàng nhìn đỡ khóc đỡ cười, chỉ cảm thấy nàng dâu này cũng quá thật thà, chắc là do lúc trước ở nhà mẹ đẻ bị quản giáo quá nhiều, nên khắp nơi đều phải cẩn thận, trong lòng có chút hối hận, sớm biết vậy nên chờ nàng ăn xong rồi lại nói, hiện giờ dù là bảo nàng ăn, thì nàng cũng không còn tâm tư ăn nữa rồi. Lý thị không muốn để Đồng Uyển Nhu phải lo lắng lâu, liền quyết định nói ngắn gọn.

"Ở phủ Phú Sát, sân viện của chúng ta là trác phòng, điểm này con đã sớm biết rồi. Lão gia có một chính thê, hai tiểu thiếp và sáu thị thiếp, phu nhân phòng chính là Qua Nhĩ Giai thị, bên dưới có ba con trai hai con gái, đều là con vợ cả, trong phủ còn có lục tử là con thứ, Hằng nhi đứng thứ chín, ở trong hàng thứ xuất cũng là nhỏ nhất, ta là tiểu thiếp của lão gia, chỉ có một trai một gái, con gái lớn là Minh Lan năm đó đã sớm gả cho hoàng thượng khi còn là Bảo Thân vương làm cách cách, thân phận cùng cấp thị thiếp, sau khi Bảo Thân vương kế thừa đại thống, Minh Lan mới được phong làm Hiền quý nhân cùng vào cung."

Lý thị vừa nói xong, Đồng Uyển Nhu liền đột nhiên nhớ đến, ngày ấy ở trên bãi săn, từng có một thái giám đưa đến bàn nàng một ít điểm tâm tinh mỹ, hình như nhắc đến chính là Hiền quý nhân, lúc đó nàng còn thắc mắc, vì sao quý nhân trong cung lại đưa đồ ăn cho nàng, thì ra đó chính là tỷ tỷ ruột của Phó Hằng.

"Ta nói với con những điều này cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói với con, tuy rằng chúng ta thân là vợ nhỏ, nhưng địa vị cũng không phải là không có, dù không nói đến chuyện quý nhân, chỉ dựa vào sự sủng ái của cha chồng con đối với ta, ở trong phủ Phú Sát này, cũng không có người nào dám khinh thường."

Lý thị tiếp tục nói, Đồng Uyển Nhu vừa nghe vừa gật đầu, thật ra lúc trước nàng đã nhìn ra mẹ chồng nàng rất được cha chồng sủng ái, bởi vì, nếu là con thứ nhà bình thường thành thân, ngày thứ hai chưa chắc cha chồng đã xuất hiện nhận lễ của con dâu, nhưng mà cha chồng của nàng, sáng nay không chỉ xuất hiện gặp nàng, hơn nữa, biết rõ chuyện nàng sẽ đến muộn, nhưng vẫn chờ đến lúc đó, chính vì vậy có thể thấy được, tướng công nhà nàng và mẹ chồng, ở trong phủ này chính xác không bị vắng vẻ như trong tưởng tượng của nàng lúc trước, trong lòng không khỏi được trấn an một chút.

"Con là một cô nương tốt, từ trước ta chỉ là thấy cảm thấy như vậy, nhưng mà sau con không để ý thân phận đồng ý lời cầu thân của Phó Hằng, ta liền chắc chắn. Con vì Hằng nhi có thể làm được như vậy, ta thật sự cảm thấy vui mừng, sau này nhất định sẽ để Hằng nhi đối xử với con thật tốt, tuyệt đối sẽ không có phụ con."

Sau khi Lý thị nói xong, không đợi Đồng Uyển Nhu mở miệng, trên mặt bà lại hiện lên sự khó xử, chỉ nghe bà trầm giọng nói:

"Hiện giờ chỉ có chỗ của đại phu nhân là tương đối khó xử lý."

Đồng Uyển Nhu biết đại phu nhân trong miệng Lý thị là chỉ ai, đó là Qua Nhĩ Giai thị, ngạch nương của nàng đã từng cùng Qua Nhĩ Giai thị lên định việc hôn nhân của nàng với Lục công tử Phó Tan, hiện giờ nàng lại ngược miệng gả cho Phó Hằng, Qua Nhĩ Giai thị có thể sẽ có hận ý đối với nàng, cho nên, mẹ chồng của nàng mới ở trong này buồn rầu, tiếp theo phải đối phó thế nào với lần thỉnh an tiếp.

Mặc kệ Lý thị được sủng ái như thế nào, cũng không thể gánh được tội danh bất kính với chủ mẫu, tiểu thiếp cưới con dâu, theo lý đầu tiên là phải dẫn theo nàng đi bái kiến thỉnh an chính thất, nếu là người khác thì thôi, nhưng hiện giờ con dâu bà dẫn đến, lại là người Qua Nhĩ Giai thị nhìn trúng trước, dù chưa nói với bên ngoài, nhưng bên trong cũng có người biết, chuyện xấu hổ như vậy đặt lên mặt bàn, có thể biết được kết quả sẽ thế nào.

Bà có thể chịu thiệt trước mặt Qua Nhĩ Giai thị, dù bị mấy cái tát cũng không sao, nhưng mà, con dâu của bà gả vào, không thể bị bà liên lụy mà phải chịu sự uy khuất này.

Sau khi nghĩ xong, Lý thị mới ra quyết định.

Bảo Đồng Uyển Nhu ở trong sảnh đợi, sau khi bà đi thay quần áo, rồi mới dẫn Đồng Uyển Nhu đi về phía chủ viện.

"Lát nữa mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, con chỉ cần đứng, có thể không nói chuyện thì không nói, giao cho ta xử lý là được rồi." Lý thị vừa đi vừa lo lắng dặn dò Đồng Uyển Nhu.

Đồng Uyển Nhu gật đầu, dịu dàng đáp: "Vâng ạ."

Đồng Uyển Nhu dáng vẻ đoan chính, đi sau lưng Lý thị, nàng nhìn bóng lưng quá mức hoa lệ của bà mà xuất thần.

Tuy rằng Lý thị bộ dạng thướt tha, nhưng ngày thường trang sức y phục đều là màu trắng thanh nhã thuần khiết, nhưng giờ phút này bà lại mặc quần áo vô cùng quý giá đẹp đẽ, không nói đến hoa văn dùng tơ vàng để thêu, chỉ riêng thất lung của bà cũng là vô giá, tơ nhiều màu bao lấy từng hạt châu trân to như móng tay tròn bóng, một viên trân châu như vậy cũng đã là vô cùng quý giá, càng không nói đến là một vòng bên hông như vậy.

Trong đầu Đồng Uyển Nhu nghĩ đến những lời Lý thị đã nói, liền hiểu rõ dụng ý của Lý thị, bà là muốn dùng bản thân làm tấm chắn, đem hận ý của chủ mẫu Qua Nhĩ giai thị đối với nàng đều kéo lên người Lý thị, bà muốn lợi dụng lòng ganh tỵ của Qua Nhĩ giai thị đối với tiểu thiếp, lại thêm một chút kích thích, từ đó đạt được mục đích là bảo vệ nàng.

Phân tâm ý này, không suy nghĩ thì sẽ không biết, sau khi hiểu rõ là thật sự cảm động.

Ngay cả ngạch nương của nàng, cũng sẽ không vì nàng mà làm được như vậy, mà mẹ chồng của nàng từ trong nội tâm lại không muốn nàng phải chịu một chút ủy khuất nào.

Nghĩ đến đây, Đồng Uyển Nhu bất giác khẽ nhếch miệng cười vui vẻ, trong lòng bị một loại cảm xúc mang tên "may mắn" lấp đầy, nàng thật sự may mắn gả cho một người là Phó Hằng, thật sự may mắn là Phó Hằng được một người mẫu thân hy sinh vì con nhiều như vậy dạy dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đại Phu Nhân Ưu Việt

Cảnh bái kiến đích mẫu cũng không lớn như trong tưởng tượng của Đồng Uyển Nhu, nhưng cũng đủ chấn động tâm can.

Đích mẫu Qua Nhĩ giai thị mặc một bộ sườn xám ngồi ở vị trí chủ mẫu, búi tóc búi cao giống như thể hiện địa vị cao cao tại thượng của bà, trên mặt không hề có ý cười, rất uy nghiêm, nếp nhăn trên khóe miệng chứng minh bà thường ngày là một người nghiêm khắc.

Ngồi ở bên cạnh Qua Nhĩ giai thị còn có một nữ nhân mặc sườn xám đơn sắc, cũng được búi tóc theo dòng chính, trang sức cài lên cũng không khác nhiều với Qua Nhĩ giai thị, Đồng Uyển Nhu không tiếng động đánh giá vài lần, ánh mắt bị chiếc khuyên vàng trên tai người đó hấp dẫn, lúc này nàng liền biết thân phận của nữ nhân này, đó là một trắc phu nhân khác của phủ Phú Sát, đeo khuyên vàng quan ngoại, chứng tỏ đó cũng là người Mãn Thanh, có thể an ổn ngồi cạnh Qua Nhĩ giai thị, điều đó nói lên hai người cùng một phe.

Ở bên kia, có sáu vị đang đứng, có đoan trang, có diễm lệ, có trẻ tuổi, có xinh đẹp, cũng có kiều mi, trên mặt họ đều là bộ dạng đến xem kịch vui, xem ra, đó chính là sáu thị thiếp của cha chồng nàng rồi.

Đồng Uyển Nhu xuất thân từ Đồng gia, sớm đã nhìn quen cảnh thị thiếp thành đàn thể này rồi, chính a mã của nàng ngoài chính thê, cũng có mấy tiểu thiếp, chắc chắn cũng có thị thiếp, mỗi dịp lễ tết, tất cả nữ nhân hợp lại, cảnh tượng đó cũng lớn hơn rất nhiều so với hiện giờ rồi.

Lý thị là người Hán, tuy rằng từ khi Khanh Hi lên ngôi, triều đình luôn nhấn mạnh ý kiến Mãn Hán một nhà, nhưng mà nữ tử người Hán có thể ngồi lên vị trí chủ mẫu trong nhà ở Mãn Thanh là rất ít, dù là vị trí trắc phu nhân cũng còn là khó.

Có thể thấy được Lý thị cũng là người có năng lực.

Đồng Uyển Nhu đứng sau lưng Lý thị, hành lễ với đích mẫu là Qua Nhĩ giai thị không chút sai lầm nào, Lý thị lui sang một bên, Đồng Uyển Nhu lại kiến lễ với di nương phu nhân, cũng đáng trả.

"Đúng là cử chỉ của tiểu thư khuê các có khác, Lý tỷ tỷ vậy mà lại có được một người con dâu tốt nha."

Đồng Uyển Nhu dâng trà đến trước mặt một vị nữ tử kiều mi, mà phía sau nhắc nhở nàng, đây là Lục di nương, Đồng Uyển Nhu kính trà, sau đó khẽ nhún người hành lễ, rồi mới bắt động thanh sắc đi về phía sau Lý thị.

Xem ra Lục di nương chính là người mà cha chồng nàng mới nhét vào phủ, những vị di nương phía trước mặc dù nhìn nàng như định nói chuyện, nhưng chung quy vẫn không dám ngang nhiên sẵn giọng với Lý thị, mà Lục di nương lại dám nói như vậy, điều này đã nói lên, thời gian Lục di nương nhập phủ là ngắn, vẫn được cha chồng nàng xem trọng, có thể nổi lên tâm tư khiêu khích, muốn lợi dụng quan hệ xấu hổ của nàng, dẫn đến oán hận của Qua Nhĩ giai thị đối với Lý thị, để hai bên đối đầu còn Lục di nương đứng xem.

Đồng Uyển Nhu cười cười trong lòng, loại chuyện này quả nhiên chỉ có người mới đến mới làm ra.

Không nói đến Qua Nhĩ giai thị và Lý thị đều là những người từng trải, việc đấu đá ngầm giữa hai người cũng không phải việc sớm chiều, nông cạn thâm ngòi ly gián như vậy, còn chưa đủ tư cách để hai nhân vật lợi hại để vào mắt, nghe lọt vào trong tai.

Chỉ thấy Qua Nhĩ giai thị lạnh lùng liếc mắt một cái về phía Lục di nương, rồi mới vẫy tay với Đồng Uyển Nhu, Đồng Uyển Nhu dùng ánh mắt hỏi qua Lý thị, thấy bà gật đầu rồi mới dám bước về phía trước.

Qua Nhĩ giai thị bày ra tư thái đích mẫu, sai người thưởng cho Đồng Uyển Nhu một vài thứ, còn nói vài câu nhắc nhở bình thường, rồi để Đồng Uyển Nhu đứng hong một bên, gọi Lý thị đến nói chuyện.

Đồng Uyển Nhu hiểu rõ dù là Qua Nhĩ giai thị ghi hận với nàng, nhưng cũng sẽ không ở trường hợp công khai mà làm khó xử nàng, dù sao việc tư giữa hai người nếu thật sự làm âm lên, ai cũng đều mất mặt, hiện giờ phải đề phòng việc đại phu nhân ngầm ngầm ngấm chân.

"Bộ quần áo này của ngươi cũng không tồi, sao ngày thường không thấy ngươi mặc?" Đại phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười hỏi Lý thị.

Lần trước bà không nhìn được mới tất Lý thị mấy cái, lại bị Lý thị đến trước mặt lão gia cáo trạng, lão gia lại đến oán trách bà, nói bà không vừa mắt tỷ muội, cường thế thô bạo, là đồ phụ hay nghi ngờ.... Biết Lý thị này không yếu đuối như vẻ bề ngoài, đại phu nhân cũng cảm thấy không cần phải cãi nhau để phân thắng bại, tỉnh táo lại, mấy cái bạt tai của bà thật sự là sai sót.

Lý thị cười mỉm, bày ra vẻ phong tình vạn chủng, cười nói: "Đại phu nhân có điều không biết, bộ quần áo này là tơ lụa vàng mỏng mát lần trước đất phiên tiến cống cho triều đình, hoàng thượng ban cho đại nhân, đêm đó đại nhân đi đến phòng cho ta, lại sai người may quần áo cho ta, vốn là ta cũng không muốn, nhưng nói thế nào cũng là một phần tâm ý của đại nhân, nên liền nhận."

Lời nói của Lý thị khiến cho tất cả nữ nhân ở đây đều dựng lông mày, nữ nhân hậu viện chính là như vậy, tất cả mọi người đều có, sẽ không có người để ý, không có người hiếm lạ, cần phải là chỉ có một mình có, như vậy mới có thể bị người để ý.

Thật hiển nhiên, quần áo tơ lụa tơ vàng đất phiên tiến cống mà Lý thị mặc trên người, đích thị là độc nhất vô nhị, cho nên, bà vừa nói xong, ngay cả đại phu nhân cũng phải biến sắc rồi.

Lý thị vẫn bày ra vẻ hồn nhiên, hỏi Qua Nhĩ giai thị: "Đại phu nhân, nói vậy chỗ ngài cũng có loại vải này chứ?"

Ánh mắt mọi người dừng lại trên người Qua Nhĩ giai thị, trên mặt Qua Nhĩ giai thị đã không còn nhìn được nữa, hung hăng trừng mắt với Lý thị, sau đó mới nói:

"Đại nhân biết ta không có hứng thú với mấy thứ linh tinh, có loại vải nào mà Qua Nhĩ giai thị ta chưa từng thấy qua, mấy đồ vật của phiên bang, cũng chả có gì mới lạ. Đại nhân lấy ra cho ta? Không khỏi quá hẹp hòi rồi."

Những lời này của đại phu nhân, liền nâng nhà mẹ đẻ của Qua Nhĩ giai thị ra, ai mà chả biết, tổ tiên Qua Nhĩ giai thị là người có công khai quốc, Thái Tổ khi còn từng lệnh cho tổ tiên Qua Nhĩ giai thị thống lĩnh cánh trái tứ kỳ, hiện giờ vẫn còn lưu lại dư uy, vinh sùng của triều đình đối với Qua Nhĩ giai thị chưa từng suy giảm, bởi vậy những lời này của đại phu nhân nói ra, cũng không khiến cho người nào cảm thấy không đúng, ngược lại càng làm rõ xuất thân ưu việt và địa vị của bà.

Lý thị bị Qua Nhĩ giai thị gán cho cái mác hẹp hòi, cũng không tức giận, mà còn nói thêm:

"Chắc là lão gia biết những thứ này không lọt nổi vào mắt xanh của đại phu nhân, như vậy lại tiện nghi cho chúng ta. Vậy là phải cảm tạ đại phu nhân rồi."

Người mà Lý thị chọn đến không tồi, Qua Nhĩ giai thị lấy xuất thân nhà mẹ đẻ ra để chèn ép bà, bà lại lợi dụng sự sủng ái của đại nhân mà đánh trả, Qua Nhĩ giai thị cắn chặt răng, hung hăng trừng mắt nhìn bà vài lần, rồi mới quay sang nói với Đồng Uyển Nhu: "Đúng rồi, có chuyện này mà ta lại quên mất." Qua Nhĩ giai thị nhìn chăm chăm Đồng Uyển Nhu, như là muốn nhìn ra một đóa hoa trên mặt nàng, không muốn bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên mặt Đồng Uyển Nhu, đặc ý nói:

"Mùng sáu tháng sau, Lục công tử cưới vợ, cũng là cưới tiểu thư Đồng gia."

Đại phu nhân vừa nói xong, những người ở đây đều ngáy ngẩn cả người, mọi người đều biết, hiện giờ Đồng gia chỉ có duy nhất một dòng chính nữ thì đang đứng ở chỗ này, chẳng lẽ đại phu nhân muốn để Lục công tử cưới nữ nhi thứ xuất của Đồng gia sao?

Đồng Uyển Nhu tự nhiên ứng phó, khẽ nhún người hành lễ với Qua Nhĩ giai thị, nhỏ nhẹ nói:

"Như vậy thật khéo, chúc mừng đại phu nhân."

Hai mắt Qua Nhĩ giai thị nhìn chăm chăm Đồng Uyển Nhu, thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì, bất giác có chút kỳ lạ: "Ngươi không hỏi xem là vị tiểu thư nào của Đồng gia sao?"

Về mặt của Đồng Uyển Nhu vẫn như thường, cười hỏi: "Vâng, là Uyển Nhu sơ sót, xin hỏi đại phu nhân, không biết Lục công tử sắp cưới vị tiểu thư nào của Đồng gia?"

Qua Nhĩ giai thị không nghĩ tới Đồng Uyển Nhu lại nghe lời như vậy, hơn nữa lại vô cùng cố gắng tôn đại phu nhân là bà lên, đại phu nhân thu lại ý cười, hừ lạnh một tiếng, nếu đã như vậy thì bà còn giả vờ làm gì nữa, nói thẳng ra, đánh vào mặt nha đầu kia một trận cũng tốt.

"Chính là Tam tiểu thư Đồng gia, Đồng Tiêm Nhu."

Trắc phu nhân ở bên cạnh lúc này lập tức hưởng ứng hỏi: "A, vị Tam tiểu thư này cũng là dòng chính nữ sao?"

Đại phu nhân cười lạnh: "Mặc dù không phải là dòng chính nữ, cũng là một người thức thời có mệnh tốt." Qua Nhĩ giai thị nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn rơi trên người Đồng Uyển Nhu, nói với nàng:

"Dù sao ngạch nương người cũng nói Tam tiểu thư là người có mệnh tốt, ta cũng không cần nhất thiết phải là dòng chính nữ, dù sao Lục công tử là con trai trưởng, dù là cưới một thứ nữ, hẳn vẫn là con trai trưởng, không giống một số người, dù là cưới một dòng chính nữ, đời này hẳn vẫn là con thứ."

Lời này của Qua Nhĩ giai thị là muốn nói thẳng cho Lý thị và Đồng Uyển Nhu nghe, ngược lại Đồng Uyển Nhu vẫn bình tĩnh, Lý thị sau khi nghe xong liền biến sắc, thu lại nét cười.

Qua Nhĩ giai thị đắc ý lại cùng mọi người nói chuyện vài câu, sau đó cho người lui ra, bản thân thì được trác phu nhân đỡ đi vào nội đường.

****

Lý thị và Đồng Uyển Nhu cùng đi qua hành lang gấp khúc, đi về phía sân viện của các nàng, một đường đều ử rữ im lặng, Đồng Uyển Nhu thấy bà mất mặt, không khỏi nói:

"Nương, đừng để ý những lời đại phu nhân nói ở trong lòng, bà ấy nói những lời đó chính là muốn chúng ta khổ sở, chúng ta càng mặc kệ, không khó chịu, như vậy thì mới đại phu nhân mới không đạt được mục đích."

Lý thị thở dài, dẫn Đồng Uyển Nhu đi đến hành liễu rữ bên bờ hồ nhỏ, rồi mới xoay người cầm tay Đồng Uyển Nhu, ngữ điệu chân thành nói:

"Con và Hằng nhi đều là những đứa nhỏ ngoan. Vốn là nương cảm thấy bản thân có lỗi với các con, đều là do ta vô dụng, mới khiến cho Hằng nhi xuất thân con thứ, cả đời bị người ta chỉ chò là con thứ, mà con êm đẹp là một dòng chính nữ, hiện giờ gả đi lại phải chịu kỳ thị như vậy...."

Đồng Uyển Nhu điều bà để ý chính là cái này, dịu dàng cười nói: "Nương, con muốn gả cho tướng công không liên quan đến thân phận của chàng, mà nương đã vì chàng làm nhiều chuyện như vậy, con nghĩ chàng nhất định cũng sẽ không trách người cho chàng xuất thân như vậy."

Lý thị nhìn mặt hồ trong vắt, nhất thời không nói gì, Đồng Uyển Nhu không khỏi nói thêm:

"Ông nội con đã từng nói một câu, xuất thân của một người không nói lên được tất cả, đời này muốn để người khác để ý thì phải dựa vào chính mình giành lấy, tướng công nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy."

Lý thị lại thở dài một cái, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Đồng Uyển Nhu: "Hằng nhi cưới được con, chính là may mắn của nó, ta nhất định sẽ không để cho nó phụ lòng sự may mắn, phụ lòng con."

Đồng Uyển Nhu nghe xong những lời này của Lý thị, liền bật cười, chỉ mới có hai ngày ngắn ngủi, mẹ chồng của nàng đã hai lần hứa hẹn với nàng, đều là không để cho con trai bà phụ lòng nàng, xem ra bà không phải không tin tưởng Phó Hằng, mà là đã mất đi tín nhiệm với nam nhân rồi.

Chẳng qua là Đồng Uyển Nhu cũng hiểu, sống lại một đại gia đình như vậy, bên người tướng công thế thiếp thành đàn, mà bà chỉ là một tiểu thiếp, sự bất an vẫn ngày ngày đêm đêm quấy nhiễu bà, sớm đã khiến sự tín nhiệm của bà vỡ nát rồi. Cho nên, bà mới dùng hết sức đáp nặn Phó Hằng thành một hình tượng như vậy, không chỉ vì muốn để Đồng Uyển Nhu an tâm, mà cũng chính là muốn để cho bà một phần trấn an.

Đồng Uyển Nhu không trách bà, thậm chí cảm thấy Phó Hằng có một vị mẫu thân như vậy là may mắn. Chỉ là xem thái độ của đại phu nhân, vì để nàng và mẹ chồng nàng khó chịu, không tiếc để Lục công tử cưới nữ nhi thứ xuất của Đồng gia, chẳng qua là muốn ở trước mặt các nàng thể hiện sự ưu việt của con trai trưởng, khiến các nàng một người phải hối hận, một người phải lo lắng, từ đó mà sinh ra hiềm khích, mọi người không vừa mặt nhau.

Xem ra con đường sau này, nhất định sẽ bị bụi gai che kín, nhưng Đồng Uyển Nhu tin tưởng, chỉ cần bọn họ không quên tình cảm ban đầu, không nghe khiêu khích, thì có thể bình an bước qua con đường bụi gai mà đi trên con đường nhỏ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đi Trên Đường

Sau khi quay về viện, phát hiện cha chồng đã rời đi, chỉ còn lại một mình Phó Hằng ngồi ở trong sảnh đang chơi đùa cái gì đấy, thấy Đồng Uyển Nhu và Lý thị đi vào, Phó Hằng liền đứng lên đi lại chỗ hai người, sau khi hành lễ với Lý thị, hẳn liền nắm lấy tay Đồng Uyển Nhu nói chuyện với nàng.

"Lúc này tướng công đang nhìn cái gì vậy?"

Hôm nay mới chỉ là ngày thành thân thứ hai, Đồng Uyển Nhu vẫn còn chưa thích ứng được, bản thân vậy mà cứ như thế gả đi làm vợ người, mà hiện giờ tướng công của nàng đang dùng đôi mắt nóng rực nhìn nàng chằm chằm, trong đầu không ngừng nhớ lại những cử chỉ thân mật đêm qua của hai người, bất giác cúi đầu, sờ sờ vành tai nóng lên.

Phó Hằng nhìn nàng xinh đẹp như vậy, trong lòng tràn ngập niềm vui, si ngốc nhìn nàng một lúc, sau đó mới từ sau thắt lưng lấy ra một thứ mới lạ, đưa đến trước mặt Đồng Uyển Nhu, không chút che giấu nói:

"Đây là súng chim, a mã vừa cho ta, nói đây là thiết kế mới nhất của tiểu đoàn chế tạo vũ khí, tầm bắn hơn một trượng, vô cùng chính xác."

Tuy rằng Đồng Uyển Nhu nghe không hiểu hẳn đang nói cái gì, nhưng cũng sẵn lòng cảm lấy cái vật mới lạ đó xem thử, khi Phó Hằng giao cho nàng, lại nói một câu:

"Đề ý chỗ cuối, cò súng này không thể chạm vào, sẽ cướp cò."

Đồng Uyển Nhu cười gật đầu, cảm đồ vật trong tay suy nghĩ một lúc, hỏi: "Cái này dùng để làm gì?"

Phó Hằng bật nói: "Giết..." Chữ người còn chưa kịp nói, hẳn liền cảm thấy không ổn, liền sửa lại: "Dùng để bắn chim, có cái này, chắc chắn bắn được cả chục con."

Đồng Uyển Nhu thấy hẳn có điều lo lắng, không khỏi cười cười rồi đưa trả súng chim cho hẳn, dùng khăn che miệng cười trộm, không nể mặt hẳn nói: "Tướng công thật thích nói đùa, tiểu đoàn vũ khí rảnh rồi vậy sao, không có chuyện gì mà lại mang cái súng chim này đi bắn chim chơi sao?"

"..." Phó Hằng nghe nương tử nhà mình nói chuyện sắc bén như vậy, không khỏi bật cười ngây ngốc, gãi đầu nói: "Không phải là ta sợ dọa đến nàng sao."

Biết tâm tư của hẳn, Đồng Uyển Nhu cũng cố ý lấy lại chiếc súng, rồi cài lại súng vào sau lưng cho hẳn, sau khi làm xong, liền khề hành lễ với Phó Hằng và Lý thị, nói:

"Tướng công, nương, nếu không có chuyện gì, vậy con xin phép về phòng chép kinh."

Phó Hằng và Lý thị liếc nhìn nhau, Phó Hằng buồn bực hỏi: "Chép kinh gì? Ai bảo nàng chép kinh sao?"

Phó Hằng cho rằng Đồng Uyển Nhu bị Qua Nhĩ giai thị bắt nạt gì đó, về mặt biến đổi, lại thấy Đồng Uyển Nhu vẻ mặt như thường nói:

"Nếu như có việc, ta cũng không cần tự làm, nếu như không có việc để làm, ta không chép kinh thì làm cái gì?"

"..."

Lý thị và Phó Hằng lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra Lý thị lắc lắc đầu, nói với Phó Hằng: "Nghe thấy lời vợ con nói rồi chứ?"

Phó Hằng yên lặng gật đầu, rồi kéo Đồng Uyển Nhu đi ra khỏi phòng, đi về phía cửa chính của phủ Phú Sát.

Một người tướng công tốt điều đầu tiên chính là, bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào, cũng không thể để cho vợ mình cảm thấy nhàm chán.

*****

Đồng Uyển Nhu đội một chiếc mũ có màn che màu trắng, dè dặt cẩn trọng nắm lấy đai lưng của Phó Hằng, đi theo hẳn trên con đường Chu Tước đông đúc người qua lại, nàng cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài.

Tân hôn ngày thứ hai, tướng công của nàng liền dẫn nàng ra ngoài du ngoạn, này, này, quả thật là bất khả tư nghị rồi.

Vốn kế hoạch ban đầu của nàng là ít nhất ba tháng thể hiện tốt, sau đó mới dám mở miệng nói với tướng công và mẹ chồng, xem có thể ngồi kiệu ra ngoài dạo một vòng hay không, vậy mà, mới ngày thứ hai, tướng công của nàng đã dẫn nàng xuất môn, nếu không phải nàng kiên trì, thì ngay cả mũ mạng nàng đều không cần đội.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại bị một bàn tay to lớn hữu lực nắm lấy, Đồng Uyển Nhu sững sốt, rồi mới ngượng ngùng gục đầu xuống đến gần hẳn một chút.

"Tướng công, rõ như ban ngày, như vậy không ổn lắm." Đồng Uyển Nhu nhỏ giọng hỏi thử một câu.

Phó Hằng lơ đãng nhún vai nói: "Có gì không ổn, ta và nàng đã là vợ chồng, giữa vợ chồng dắt tay đi bộ là điều rất bình thường, ai có thể nói chúng ta không đúng?"

"Nhưng mà..." Mặc dù là vợ chồng, nhưng đại đa số nam nhân đều sẽ không nắm tay thê tử của mình đi ra ngoài, Đồng Uyển Nhu nghĩ như vậy, nếu như để cho ngạch nương của nàng thấy, nhất định sẽ chỉ vào mũi nàng mắng cho mấy canh giờ, nói nàng không tuân thủ nữ đức, hành vi phóng đãng.

Suy nghĩ của Phó Hằng đơn giản hơn nàng rất nhiều, hẳn cảm thấy hai người đã thành thân, trước hôn lễ thì nên kiêng dè, còn hiện giờ đã không còn lý do phải kiêng dè nữa, hẳn thân là tướng công, mang thê tử của mình xuất môn du ngoạn, chuyện này dù có nháo đến Kim Loan điện, cũng không có người nào có thể nói hẳn không đúng, bởi vậy hẳn cũng không có cố kỵ.

"Đừng nhưng mà nữa. Ta nói thật, mũ che này của nàng thật sự là vương vít, nếu như không đội nàng sẽ thấy thời tiết rất tốt đó."

Phó Hằng nói xong, liền đưa tay định gỡ mũ của Đồng Uyển Nhu xuống, lại bị Đồng Uyển Nhu vội vàng ngăn lại: "Tướng công, không được. Phụ nhân xuất môn đã là điều kiêng kỵ, làm sao có thể xuất đầu lộ diện chứ."

Phó Hằng nghe nàng nói chắc chắn như vậy, cũng không miễn cưỡng nàng, nhưng mà, đột nhiên muốn nhìn mỹ nhân như ngọc của kiều thể một cái, hân hân xúc màn che của nàng, chui đầu mình vào trong, đối mặt với nàng, Đồng Uyển Nhu bị hành động của hắn làm cho ngây ngẩn cả người, ngo ngắc nhìn gương mặt đột nhiên xuất hiện của hắn, nhất thời ngay cả tiếng kêu cũng quên mất.

Về mặt kinh ngạc của Đồng Uyển Nhu giống hệt như trong tưởng tượng của hắn, hai mắt tròn vo ngập nước giống như mắt con chó nhỏ trừng nhìn hắn, bộ dạng đáng yêu vô cùng, nếu không phải ngại nàng da mặt mỏng, Phó Hằng thật muốn trên đường sờ mặt nàng vài cái cho đỡ thèm.

Không chờ Đồng Uyển Nhu đuổi, Phó Hằng chỉ ló mặt vào nhìn một cái, liền thức thời lui ra, lấy lại tư thái chân thật đáng tin, thủy chung nắm lấy tay Đồng Uyển Nhu, mười ngón tay đan vào nhau, để cho mọi người nhìn thấy liền biết hai người bọn họ là tân hôn, bộ dạng gắn bó keo sơn để cho người khác ghen tị đến chết.

*****

Phó Hằng dẫn Đồng Uyển Nhu đi một đường từ phía nam thành đến phía bắc thành, trên đường có mua rất nhiều đồ ăn vặt mà trước đây nàng nghĩ cũng không dám nghĩ ăn thử, mỗi khi Phó Hằng đưa đến cái gì cho Đồng Uyển Nhu hai tay nàng đều kích động đến phát run, cảm thấy bây giờ giống như đang trong mơ vậy, sau khi tỉnh tê thường thức ném thử những đồ ăn vặt vô cùng bình thường đó, nàng cho rằng sau này sẽ không ăn được cao lương mỹ vị nào như vậy nữa.

Trên tay Phó Hằng cũng cầm một chuỗi hồ lô đường, há to miệng cắn một miếng ăn luôn hai quả, thấy Đồng Uyển Nhu vén màn mũ sang hai bên, kiều nhân như họa trần đầy kinh hãi, si ngốc nhìn hồ lô đường trong tay mà không ăn, hắn không khỏi mở miệng hỏi:

"Nương tử, không muốn ăn cái này sao?"

Đồng Uyển Nhu giống như bị dọa, ngẩng phắt đầu lên nhìn hắn một cái, rồi quyết đoán trả lời: "Không có, ta muốn ăn."

Phó Hằng mở bàn tay phải, nhả hạt hồ lô ra tay, sau đó mới nói với nàng: "Vậy mau ăn đi, ăn xong rồi ta sẽ dẫn nàng đi mua bánh hoa quế chỗ nhà lão Lưu, tuy giá không so sánh được với Phẩm Nhất các, nhưng mà hương vị tuyệt đối tốt hơn so với Phẩm Nhất các."

Hai mắt Đồng Uyển Nhu tràn đầy kinh hãi, thì ra sau này còn có đồ ăn ngon nữa, lúc này nàng mới mở miệng, cẩn thận cắn một miếng kẹo hồ lô, vị chua chua ngọt ngọt lập tức chinh phục nàng, Phó Hằng sau khi ăn xong xiên hồ lô của mình, thấy xiên của nàng vẫn còn rất nhiều, đi tới gần nói:

"Nếu nương tử ăn không hết, vì phu có thể ăn giúp."

Sau đó không đợi Đồng Uyển Nhu phản ứng, Phó Hằng liền cắn lấy quả hồ lô mà nàng đang cắn dở vào miệng, ánh mắt hai người liền đối diện với nhau.

Nhớ đến quả hồ lô đó bản thân đang ăn dở, vậy mà hắn cũng không ghét bỏ, trực tiếp ăn luôn, Đồng Uyển Nhu cảm thấy hai má đều nóng bừng, không dám nhìn ánh mắt nóng rực của hắn, hắn nhìn nàng chăm chăm, giống như muốn dùng ánh mắt ăn nàng.

Phó Hằng như ý nguyện nhìn thấy mỹ nhân xấu hổ, còn tươi ngọt hơn là so với mật hoa, kéo tay Đồng Uyển Nhu đi về phía trước, vừa đi vừa nói với nàng:

"Nàng có biết vì sao bánh hoa quế của nhà lão Lưu ăn ngon không?"

Đồng Uyển Nhu còn đang cúi đầu, nghe thấy hắn hỏi như vậy, mới dám ngẩng đầu lên, nhìn nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, trái tim đập mạnh không ngừng, lắc lắc đầu nói: "Không biết."

Phó Hằng đột ngột dừng lại, khiến Đồng Uyển Nhu không kịp phanh lại bước chân, lập tức đụng vào sau lưng hắn, đang định đưa tay xoa mũi, bản thân lại bị Phó Hằng ôm vào lòng, nàng thẹn thùng nhìn xung quanh, chỉ thấy Phó Hằng cúi đầu thấp xuống, hơi thở ấm áp phả vào bên má nàng, nóng nóng, ngứa ngứa.

Cả người nàng cứng ngắc, không dám động đậy, Phó Hằng thấy nàng như vậy, cảm thấy vô cùng thú vị, cho nên cố tình dùng tốc độ thật chậm nói với nàng:

"Bởi vì...Lão Lưu, là đầu bếp...từ trong cung lui ra ngoài."

"..."

Đồng Uyển Nhu cảm thấy bên tai nóng nóng khó chịu, chỉ là một câu nói, sao hắn nói ra lại khiến cho người ta cảm thấy thẹn thùng như vậy? Nhưng mà nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn gần ngay bên cạnh, mặc dù Đồng Uyển Nhu cảm thấy mọi người đi qua đều nhìn hai người bọn họ, nhưng mà ánh mắt của bọn họ lại không khiến cho người ta khó chịu, ngược lại một loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc tự nhiên nảy sinh, chỉ cảm thấy chỉ cần có thể cùng đi với hắn, bất kể là làm cái gì, nói cái gì, người trong hạ thấy thế nào bọn họ cũng không thêm dè ý đến nữa rồi.

Phó Hằng thấy nàng tuy rằng vẫn còn thẹn thùng, nhưng cũng không còn kháng cự như lúc trước, cảm thấy vô cùng hài lòng, con người đen láy vừa động, một bàn tay đột nhiên đưa ra, đem mũ mạng trên đầu Đồng Uyển Nhu lấy xuống, sau đó giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, vội vàng bỏ chạy trước.

Đồng Uyển Nhu kinh ngạc kêu lên một tiếng: "A."

Sau đó hai tay che trên hai má, giống như bịt tai trộm chuông không dám để cho người ta nhìn thấy bộ dạng của nàng, nàng còn nhớ rõ hồi nhỏ có một lần, cùng ngạch nương đi đến Đình Tuệ tự thắp hương, mũ mạng trên đầu nàng bị gió thổi đi, ngạch nương còn vì thế mà nghiêm khắc trách cứ nàng, hơn nữa còn nhốt nàng ở bên trong kiệu, không cho nàng đi xuống.

Vậy mà hiện giờ mũi của nàng lại bị tướng công của nàng cướp mất, nên làm thế nào cho phải bây giờ.

Từ giữa kẽ tay nhìn phía trước một cái, chỉ thấy tướng công của nàng nghịch ngợm đứng đối diện nàng giờ cái mũi tay lên, sau đó ngoắc ngón tay với nàng, giống như một đứa bé, ở trên đường cái nói to:

"Nương tử, nếu muốn, vậy đuổi được ta đi!"

"..."

Đồng Uyển Nhu thả hai tay xuống, xấu hổ đứng tại chỗ chà chà chân, lại thấy Phó Hằng khiêu khích vẫy tay với nàng:

"Đến đây, đến đây, mau đến đây!"

"....Chàng, chàng mau trả mũi lại cho ta."

Tuy rằng từ nhỏ bị quản nghiêm, nhưng dù sao Đồng Uyển Nhu cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, hồn nhiên vẫn còn chưa mất đi, lúc này liền đỏ mặt, đuổi theo.

Hai người giống như trẻ nhỏ, đuổi nhau ở trong đám người, hoàn toàn không để ý đến thân phận, ánh mặt trời chạng vạng rơi xuống trên người bọn họ, ánh vàng rực rỡ, hòa với tiếng cười tiếng nói vui vẻ của hai người, ấm áp mà bình thản.

Tác giả có điều muốn nói: Hắc hắc, người đàn ông tốt không nên để cho người phụ nữ của mình cảm thấy buồn chán ~~~~~ khen ngợi bản thân một cái!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hai người dạo chơi ở bên ngoài, mãi cho đến khi trong ngũ báo lại là đã quá giờ ăn, bọn họ mới cùng nhau từ cửa hông đi vào nhà.

Lý thị thấy bọn họ trở về, liền hỏi: "Đã dùng bữa tối chưa? Hay để ta gọi phòng bếp nấu chút đồ ăn đưa đến phòng cho hai đứa?"

Khi Đồng Uyển Nhu nhìn thấy Lý thị, vội vàng rút tay mình ra khỏi tay Phó Hằng, giấu sau lưng, có chút xấu hổ mà cắn môi cúi đầu xuống, Phó Hằng thấy nàng rút tay về, nhất quyết không tha, kéo tay nàng từ sau lưng ra ngoài, tiếp tục nắm lấy, rồi nói với Lý thị:

"Nương, chúng con đã ăn rồi. Người đừng lo lắng."

Đồng Uyển Nhu nghe Phó Hằng nói chuyện với Lý thị như vậy, cảm thấy có chút hoảng sợ, hai người bọn họ chuyện gì cũng chưa làm, rong chơi cả một ngày, sau khi trở về không chỉ không nhận lỗi, còn nghiêm trọng hơn là dùng giọng điệu không kiên nhẫn như vậy nói chuyện với trưởng bối..

Hai mắt nàng mở thật lớn, nếu như là ở nhà mẹ đẻ của Đồng Uyển Nhu, có người dám nói chuyện như vậy với ngạch nương của nàng, dù là con trai trưởng hay là dòng chính nữ đều sẽ bị phạt, chỉ không biết mẹ chồng của nàng sẽ trả lời như thế nào, nàng nín thở, âm thầm đổ mồ hôi lạnh thay cho tướng công.

Lại chỉ thấy Lý thị như đã thành thói quen, gật đầu nói: "Vậy được rồi, không có chuyện gì thì các con về phòng nghỉ ngơi đi."

Phó Hằng nắm tay Đồng Uyển Nhu, gật đầu: "Vâng, nương cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Tại một gia tộc như vậy, có thể nghe được mẫu tử dùng phương thức đối thoại bình thường như vậy để nói chuyện, khiến cho Đồng Uyển Nhu giật mình không nhỏ, nếu không phải bị Phó Hằng lôi kéo, có khi nàng đã quý xuống tạ tội với Lý thị rồi.

"A đúng rồi, các con chờ một chút."

Phó Hằng vừa kéo Đồng Uyển Nhu đi được hai bước, đột nhiên Lý thị ở phía sau lại hô một tiếng, sống lưng Đồng Uyển Nhu lại cứng ngắc, quả nhiên..... Là vẫn không chạy thoát được sao?

Phó Hằng cũng không có quay lại, chỉ quay mặt lại nhìn về phía sau, thấy Lý thị đi về phía bọn họ, nhú mày hỏi: "Không nói là có chuyện gì sao?"

Đồng Uyển Nhu nghe thấy Phó Hằng nói xong, cả trái tim đều nhảy vọt đến cổ họng, vội vàng xoay người khẽ phúc thân với mẹ chồng nói:

"Nương, xin hỏi có chuyện gì sai bảo."

Lý thị nhìn thoáng qua Phó Hằng, sau đó mới nhìn Đồng Uyển Nhu, nhìn nàng một hồi lâu rồi khẽ cong lên nở nụ cười, ra vẻ thoải mái nói:

"À, thật ra cũng không có gì, chính là hôm nay Đồng gia cho người đến truyền lời." Ánh mắt Lý thị cho chút thay đổi, nghĩ nghĩ một lúc rồi mới nói: "Dựa theo quy củ, nữ nhi xuất giá sau ba ngày sẽ là lại mặt, nhưng cũng không khéo, ba ngày sau ngách nương con muốn đi ra ngoài, liền phải người đến nói, tục lệ này liền miễn đi."

"...."

Đồng Uyển Nhu nghe xong lời Lý thị nói, nét tươi cười trên mặt cuối cùng cũng phai đi một ít, xem ra ngách nương nàng lúc này thật sự là nổi giận rồi.

Lý thị thấy vẻ mặt nàng cứng đờ, vội vàng an ủi: "Ai nha, thật ra suy nghĩ của thế hệ chúng ta chính là hy vọng vợ chồng các con sống tốt với nhau, những lễ tiết quy củ như vậy cũng không phải là quan trọng, con cũng đừng nghĩ nhiều, ngách nương con cũng là sợ mấy ngày giã vò khiến con mệt mỏi."

"..." Đồng Uyển Nhu nhìn thoáng qua ánh mắt chân thành của Lý thị, trong lòng tự hiểu rõ tính cách của ngách nương mình là như thế nào, nghĩ đến người hôm nay đến truyền lời cũng sẽ không thể lễ phép đến nơi đến chốn, nhưng mà Lý thị trước mặt nàng lại không nhắc đến một chữ nào, một lòng muốn nói gì đó để trấn an nàng.

Ngoan ngoãn gật đầu, Đồng Uyển Nhu cười cười với Lý thị, nói: "Vâng. Con đâu nhất định sẽ tốt với tướng công, sẽ không để cho hai vị mẫu thân phải lo lắng..."

Lý thị thấy Đồng Uyển Nhu hiểu rõ khổ tâm của bà, cũng không nói gì thêm, cho Phó Hằng một ánh mắt "chăm sóc cho tốt", rồi mới nhìn hai vợ chồng nhỏ cùng nhau quay về tiểu viện.

Trong lòng bà không khỏi oán trách ngách nương của con dâu lãnh huyết vô tình, dù là không vừa lòng nhà chồng mà con gái mình gả đến, thì cũng không thể đem sự tức giận trút lên người con gái mình như vậy chứ.

*****

Phó Hằng dắt Đồng Uyển Nhu vào phòng, dè dặt cẩn trọng nhìn nàng một cái, thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ tức giận, lúc này mới mở miệng nói:

"Nếu nàng thật sự muốn về, vậy thì ba ngày sau chúng ta sẽ quay về."

Đồng Uyển Nhu nhìn vẻ mặt của Phó Hằng không giống như đang nói đùa, chớp mắt hai lần rồi nói: "Hai chúng ta cùng trở về nhìn cửa sập trước mặt sao?"

Phó Hằng xoa mặt nàng một cái, rồi nhún vai nói: "Sập thì sập, ít nhất chúng ta đi trong lòng sẽ thoải mái hơn không phải sao, nương của nàng có nhìn chúng ta hay không là chuyện của bà ấy, chúng ta có đi hay không là chuyện của chúng ta."

"..."

Đồng Uyển Nhu bị hần lời nói của hần làm cho nhiều loạn, lơ mơ mông lung, mất một lúc mới phản ứng lại trả lời hần, nàng lắc lắc đầu nói:

"Ta hiểu rõ tính khí của ngách nương mình, bà ấy sẽ không trúng khổ nhục kế, thời điểm bà ấy tức giận, tốt nhất là cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, để cho chính là bà tự lo lắng, qua một thời gian sốt ruột, bà ấy sẽ tự mềm lòng thôi."

Phó Hằng nghe xong lời nói của Đồng Uyển Nhu, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Đồng Uyển Nhu thấy trong mắt hần có chút không tin tưởng, không khỏi cũng học bộ dạng của hần, véo mũi hần một cái, nói:

"Chàng hãy tin tưởng ta đi. Không đến ba tháng, ngách nương chắc chắn sẽ gọi ta trở về."

Phó Hằng thấy nàng nói chuyện chắc chắn như vậy, hít sâu một hơi, nhíu mày hỏi: "Vậy ba ngày sau chúng ta có đi nữa không?"

Đồng Uyển Nhu quyết đoán lắc đầu, "Đương nhiên là không đi, mà nếu đi, dù chúng ta có ở bên ngoài phủ không ăn không ngủ chờ cả một ngày, bà ấy cũng tuyệt đối không gặp chúng ta."

"..."

*****

Tuy rằng Đồng Uyển Nhu nói như vậy, nhưng mà Phó Hằng và Lý thị đều cảm thấy, đến ngày lại mặt này, nếu thật sự như lời Đồng Uyển Nhu nói, chẳng quan tâm đến Đồng gia, như vậy nói không chừng sau này cũng sẽ thành cái có để tranh cãi.

Cho nên, Lý thị thương lượng với Phó Hằng một chút, rồi quyết định ngày hôm ấy Lý thị chuẩn bị một ít quà, lại do Phó Hằng tự mình đưa đến cửa, nếu như nhận thì là tốt nhất, còn nếu không nhận thì Phó Hằng cũng coi như là hết trách nhiệm của con rể mới này.

Sáng sớm Phó Hằng liền dẫn theo một xe quà tặng đi về phía Đồng gia, buổi trưa mới quay lại, quà trên xe vẫn còn nguyên không động.

Kết quả này cũng nằm trong dự kiến của bọn họ, Lý thị đứng ở cửa hông nhìn xe ngựa dừng lại, lại nhìn Phó Hằng, rồi bất đắc dĩ nói:

"Thôi, không nhận thì không nhận. Chúng ta cũng không miễn cưỡng." Thấy vẻ mặt Phó Hằng bị ngó lơ một buổi sáng có chút không tốt, Lý thị lại nói với hắn: "Con cũng đừng để trong lòng, bọn họ dù thế nào cũng vẫn là cha mẹ vợ của con, dù là như thế nào, con là vẫn bồi cũng không được có lòng oán giận."

Phó Hằng đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, nhưng cũng không phải vì hiểu rõ đạo lý mà lại giống như một tên đầu gối không hề có cảm xúc, nhìn nhìn bốn phía, hỏi Lý thị:

"Uỷen Nhu đâu ạ? Sao không thấy nàng ấy đâu?"

Lý thị chỉ chỉ về phía tiểu viện của bọn họ, thờ dãi nói với Phó Hằng: "Người vợ này của con ấy, thật sự là bị Đồng gia quản giáo quá mức, không có việc gì làm thì thật sự sẽ ở trong phòng chép kinh thư, chẳng chịu ra ngoài một chút nào, cứ ở trong phòng như vậy, rất khó chịu đó."

Phó Hằng nghe thấy Đồng Uyển Nhu ở trong phòng chép kinh thư, liền không kịp nghe Lý thị dặn dò gì nữa, bước qua Lý thị đi về phía tiểu viện.

*****

Sau khi hỏi nha hoàn trong tiểu viện, biết được Đồng Uyển Nhu đang ở trong thư phòng của hắn, đã vào đó hơn nửa ngày rồi.

Phó Hằng đi vào thư phòng, quả thật nhìn thấy bóng dáng mềm mại đang ngồi trước thư án, vùi đầu múa bút thành văn, dáng vẻ chuyên chú ngay cả hắn đi vào cũng không phát hiện, hắn chưa bao giờ gặp dáng vẻ nghiêm túc như vậy của nàng, chỉ cảm thấy trên gương mặt như họa đều là nghiêm túc, cũng vô cùng xinh đẹp.

Phó Hằng nhẹ nhàng đi tới, thẳng đến khi hắn đến gần thư án, Đồng Uyển Nhu mới phát hiện ra hắn, ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, cũng không nói cái gì, lại tiếp tục viết chữ.

Thấy thể tử của mình không để ý đến chính mình, Phó Hằng thấy có chút tủi thân, ánh mắt chuyển nhìn lướt qua mặt bàn, bị mấy tờ giấy đã viết xong trên bàn hấp dẫn ánh mắt, cầm lấy tờ giấy vừa nhìn thấy, vừa cầm lên đã ngửi thấy mùi mực xông vào mũi, không cần nhìn nội dung, cũng đã bị mùi hương trên trang giấy làm cho lâng lâng rồi.

Không thể không nói, chữ viết của vợ hắn thật sự vô cùng xinh đẹp, từng hàng chữ đều đặn như được dùng đá phiến khắc chữ in ra vậy, vậy mà không hề viết sai chữ nào, mỗi một góc độ, mỗi một chữ đều có nét uyển chuyển như của riêng chính nàng, khiến người nhìn cảm thấy rất thoải mái.

Đồng Uyển Nhu lại vùi đầu viết một lúc lâu, rồi mới đặt bút xuống, lúc này Phó Hằng mới phát hiện ở trên thư án xuất hiện một cái hộp bút bằng gỗ đen, bút trong hộp được xếp từ lớn đến nhỏ, từ dài đến ngắn, các loại cán bút cần gì có đó.

Đồng Uyển Nhu không phát hiện ra ánh mắt kỳ dị của tướng công nhà mình, cầm tờ giấy cuối cùng vừa viết xong lên đặt ở bên miệng thổi nhẹ nhàng vài cái, tùy ý nói:

"Uổng công đi một chuyến?"

Nghe thấy nàng mở miệng nói chuyện, Phó Hằng còn đang bị những chữ viết của nàng làm mất hồn mới lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu, nói:

"Đúng. Ngay cả người gác cổng cũng không cho ta đi vào."

Đồng Uyển Nhu đặt tờ giấy xuống, đưa mắt nhìn nhìn hắn, cho hắn một ánh mắt như cười như không, khiến tâm Phó Hằng ngửa ngáy, vội vàng ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác.

"Đúng rồi, nàng đang viết cái gì đấy?" Hắn chỉ vào mấy tấm viết chữ Khải khiến hắn nhìn ngây người, hỏi Đồng Uyển Nhu.

"Kha ma kinh." Đồng Uyển Nhu cầm cây bút vừa đặt xuống lúc nãy lên, cho vào chậu nước nhỏ đặt ở góc bàn để rửa sạch, luyện thành thói quen trả lời.

Phó Hằng đối với nàng từ trước đến nay chưa từng keo kiệt lời khen, gật đầu nói với Đồng Uyển Nhu: "Chữ viết của nương tử thật sự là tốt, dù là đặt ở thư phòng cho mọi người xem, cũng không chút thua kém."

Đồng Uyển Nhu biết hắn miệng ngọt, bản thân cũng bị hắn dỗ đến vui vẻ, liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

"Cũng không dám so với mọi người, chẳng qua bình thường hay chép kinh thư, viết quen tay hơn chút thôi."

Phó Hằng đối với lời nói khiêm tốn của nàng không dám gạt bừa, phản bác: "Thư pháp của nàng nếu chỉ là viết quen tay một chút, vậy ta đây viết gọi là gì? Chó viết chữ sao?"

Đồng Uyển Nhu từ sau thư án đi ra, từ trong vạt áo lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ, lau tay sạch sẽ, rồi mới cười nói với Phó Hằng:

"Tướng công sao lại phải tự coi nhẹ mình."

Phó Hằng thấy nàng không tin, có chút sốt ruột: "Ta không phải tự coi nhẹ bản thân, mà là chữ viết của nàng quả thật là rất tốt, nếu như ta có nửa lời giả dối, thì sẽ bị trời đánh...Ngô..."

Phó Hằng còn chưa kịp thề xong, đã bị Đồng Uyển Nhu lấy tay che môi lại, chỉ thấy Đồng Uyển Nhu dùng ánh mắt oán trách liếc nhìn hắn một cái, nói:

"Cũng không được." Thấy Phó Hằng có chút không hiểu, Đồng Uyển Nhu lại nói: "Chuyện bé tí như vậy, sao phải thề?"

Phó Hằng nắm lấy bàn tay của nàng, cười đến có chút ngốc, tươi cười rạng rỡ khiến cho gương mặt tuấn mỹ của hắn càng thêm suất khí, Đồng Uyển Nhu bị hắn nhìn đến có chút hoảng, muốn rút tay mình về nhưng lại bị hắn nắm chặt hơn, thoáng một cái, mu bàn tay của nàng bị hắn đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn lên.

Đồng Uyển Nhu muốn nói lại không dám mở miệng, nhưng mà tướng công của nàng lá gan cũng lớn quá mức đi, ban ngày rõ ràng như vậy, lại là ở thư phòng lúc nào cũng có thể có người đi vào, làm ra hành động thân mật như vậy, Đồng Uyển Nhu cảm thấy ngọt ngào nhưng đồng thời cũng cảm thấy ngại ngùng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bởi vì Tam tiểu thư Đồng gia Đồng Tiêm Nhu quyết định tháng sau sẽ gả vào Phú Sát phủ, cho nên, từ đầu tháng này nhà Phú Sát và Đồng gia thị qua lại rất nhiều. Đầu tiên là Qua Nhĩ giai thị lấy thân phận chủ mẫu phủ Phú Sát, tặng cho tam tiểu thư hai khối vải trân quý, sau đó là Đồng gia thị đáp lễ, sau đó phủ Phú Sát lại chủ động đứng ra mở tiệc chiêu đãi vợ chồng An Bình công, trong bữa tiệc Qua Nhĩ giai thị lại tặng cho nàng dâu tương lai tam tiểu thư một đôi ngọc Như Ý, một đôi vòng tay Kim Điều của Mãn tộc, có thể thấy được bà rất yêu thích người con dâu này.

Qua Nhĩ giai thị giống như cố ý để chuyện này truyền đến sân viện của Lý thị, Lý thị tự biết không chặn lại được những tin tức này, mà bà cũng không có ý định chặn, vốn còn nghĩ rằng, dù nàng dâu có hiểu chuyện đến mức nào, nghe chuyện như vậy trong lòng cũng sẽ có chút ý kiến, nhưng mà sau khi Đồng Uyển Nhu nghe được chuyện, cũng chỉ nhàn nhàn "A" một tiếng, sau đó cũng không có phản ứng gì.

Đồng Uyển Nhu gả cho Phó Hằng, theo người ngoài chính là gả cho, lấy thân phận chính nữ gả cho thứ tử, tuy rằng là tứ hôn, nhưng tất cả mọi người đều biết, nguyên nhân thật sự trong đó không phải là do hoàng thượng độc tài ban thưởng hôn lễ, mà là chính miệng Đồng Uyển Nhu lựa chọn, sự kiện nàng gả đi, đã tạo thành một trận sóng gió không nhỏ trong vòng quý tộc tại kinh thành, lời đồn đại phần lớn là nói Đồng Uyển Nhu hồ đồ nóng đầu, nhận thức không rõ hiện thực.

Ngay từ đầu Lý thị cũng cảm thấy là Đồng Uyển Nhu nhất thời xúc động, thẳng đến khi ở chung được một thời gian bà mới phát hiện, con dâu của bà thật sự là tự mình nguyện ý gả cho con trai bà, trong lòng vô cùng cảm động đồng thời cũng quyết tâm sẽ đối xử tốt với con dâu nhiều hơn.

Phó Hằng là thứ tử, đến nay cũng không có công việc đứng đắn, nhưng sau khi cưới vợ, Lý thị cảm thấy con trai cũng có chỗ thay đổi.

Trước đây hắn thường xuyên ra ngoài du ngoạn cùng nhóm bạn bè, hoặc là ở bên ngoài tìm người cũng chơi đùa này nọ, mà hiện giờ việc hắn làm nhiều nhất chính là ở trong thư phòng, cùng vợ hắn viết chữ, còn hắn ở một bên hoặc là đọc sách, hoặc là tự tìm việc mình thích làm, chuyển đến thư phòng chơi đùa, tóm lại là một bước cũng không muốn rời khỏi bên người vợ mình.

Đồng Uyển Nhu thích viết chữ, từ lúc bốn tuổi đã bắt đầu bị ngách nương nàng nhét vào học đường của các ca ca để học viết chữ, bởi vì ngách nương nàng luôn luôn cảm thấy, con gái có thể không viết được thơ, nhưng cần phải biết viết chữ, bởi vì tương lai các nàng sẽ là phu nhân của một đại gia tộc, chép kinh Phật là nhiệm vụ đầu tiên cần phải hoàn thành, làm tốt cái nhiệm vụ này, có thể tận hiếu, lại có thể khiến các trưởng bối vui vẻ, lại không phải phí nhiều tâm lực.

Đồng Uyển Nhu chính là bắt đầu từ đó, mỗi ngày đều bị bắt chép thi từ cùng kinh Phật, lúc mới bắt đầu thì cũng rất ghét nhưng về sau bắt đắc dĩ phải kiên trì, sau đó thì đã trở thành một thói quen trong cuộc sống hiện tại của nàng, dần dần nàng cũng có thể từ trong việc viết chữ mà tìm được niềm vui, nhìn những câu chữ đoan chính thẳng hàng được viết ra từ tay nàng, khiến cho nàng cảm thấy tâm trạng vui vẻ hơn, từ đó ở Đồng gia nàng luôn bị quản giáo, viết chữ trở thành niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống của nàng.

Phó Hằng cũng nhìn ra sở thích của vợ mình, tuy rằng hắn nguyện ý cùng nàng nhìn nhiều hơn vài lần, nhưng mà không thể không thừa nhận, thời điểm vợ hắn nghiêm túc viết chữ, đặc biệt mê người, cả người giống như đều lộ ra dáng vẻ thư hương, đều nói chữ như người, chữ của vợ hắn cũng giống như chính nàng vậy, thanh nhã thoát tục, đẹp tựa mộng ảo, khiến người khác không đành lòng quấy rầy, lại không muốn rời đi.

Đồng Uyển Nhu chép xong hai phần thiên kinh, đặt trang chữ phạm để sang một bên, một bên thu dọn bút mực, một bên đưa mắt nhìn Phó Hằng ngồi cách đó không xa, chỉ thấy hắn đang vui mình xem cái gì đó, sau khi cất gọn bút giấy, Đồng Uyển Nhu liền đi đến bên người hắn, ngồi xuống một đầu khác của nhuyễn塌.

Phó Hằng đưa mắt nhìn nàng, hai người tâm ý tương thông cùng nhau nở nụ cười, Phó Hằng chuyển đồ ở trong tay đến bên cạnh Đồng Uyển Nhu, nói:

"Cửu Liên Hoàn, nương tử đã từng chơi thử chưa?"

Đồng Uyển Nhu nhìn đồ vật trong tay hắn, giống như là hai mảnh trụ cùng mấy cái vòng thép, nhìn có vẻ như tách rời, nhưng lại giống như liền nhau, nàng khẽ lắc đầu:

"Có nghe qua, nhưng chưa từng chơi bao giờ."

Phó Hằng nghe nàng nói như vậy, đột nhiên hăng hái lên, đổi sang quầy trên nhuyễn tháp, cả người ghé vào trên bàn trà nhỏ đặt trên nhuyễn tháp, ghé sát gần vào Đồng Uyển Nhu, bên mũi khẽ ngửi mùi hương trên người nàng, vô cùng hứng trí hỏi:

"Nương tử đã từng nghe nói qua?"

Đồng Uyển Nhu nhận lấy đồ vật trong tay hắn, gật đầu nói: "Thời Chiến quốc danh gia Huệ Thi có "Cách giải liên hoàn", nói đến chính là loại liên hoàn này, chẳng qua là Huệ Thi chỉ giải được nhị liên hoàn, nếu nói vậy thì cửu liên hoàn khó giải hơn đi."

Phó Hằng không nghĩ tới thứ đồ vật ít thấy này, vậy mà nương tử nhà mình lại biết, lúc này liền chuyển bàn trà đi, bản thân mình cả người chuyển đến bên cạnh Đồng Uyển Nhu, nóng lòng muốn thử nói:

"Nương tử đã từng nghe qua, vậy có giải được không?"

Đồng Uyển Nhu nhìn gương mặt chờ đợi của hắn, đưa cửu liên hoàn trả lại cho hắn, nói: "Tất nhiên là không, nhưng mà không phải phụ quân sẽ dạy ta sao?"

Phó Hằng nhìn nàng gần trong gang tấc, hơi thở như lan, không khỏi khẽ nghiêng đầu lên phía trước, hạ xuống trên má nàng một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, trong nháy mắt Đồng Uyển Nhu kinh ngạc né ra, nhưng lại cảm thấy cũng không có chuyện gì.

Ôm gò má của mình, cho Phó Hằng một ánh mắt có chút hờn dỗi, khiến Phó Hằng như bốc hỏa, muốn tiến lên một bước, lại bị Đồng Uyển Nhu tránh trước một bước né ra, khiến hắn chập chững.

Có chút thất bại nhìn nàng, Đồng Uyển Nhu bưng đến hai chén trà nóng, một chén đưa cho hắn, bản thân tự nâng một chén lên uống.

Hai người sòng vai ngồi, Phó Hằng giảng giải các điều cần biết để phá giải cửu liên hoàn cho Đồng Uyển Nhu, Đồng Uyển Nhu vừa nghe vừa gật đầu, một bên âm thầm quan sát tướng công nhà mình, chỉ cảm thấy mỗi câu của hắn đều rất dễ nghe, đôi môi đỏng mở, hàm răng trắng sạch như ẩn như hiện, nhìn thôi đã khiến tâm tình người nhìn tốt lên rồi.

Phó Hằng sau khi nói xong, Đồng Uyển Nhu lại hỏi thêm vài vấn đề, Phó Hằng đều một mực giải đáp: "Tóm lại, muốn tháo bỏ cửu liên hoàn, chỉ cần nhớ ba trăm bốn mươi một bước, thì tuyệt đối không sai."

Đồng Uyển Nhu bị hắn gọi lên hứng trí, cầm lấy cửu liên hoàn, dựa theo lời Phó Hằng nói, từng bước một bắt đầu giải, Phó Hằng thấy nàng tích cực như vậy, vui vẻ ngồi bên cạnh chỉ dẫn cho nàng, không ngại phiền toái.

*****

Sau giữa trưa, vốn là Đồng Uyển Nhu còn muốn về thư phòng chép kinh một buổi chiều nữa, nhưng lại bị Phó Hằng lôi kéo đi ra ngoài rồi.

Phó Hằng dẫn nàng vào trong quán trà Tập Hiền, khắp nơi đều tao nhã như thi như họa. Tiểu nhị quán trà thái độ nhiệt tình đến chỗ Phó Hằng, nhất định Phó Hằng là khách quen của quán trà này.

"Lục gia cát tường."

Phó Hằng dẫn Đồng Uyển Nhu đầu đội mũ che đi vào, nói với tiểu nhị nhiệt tình: "Một nhã gian như cũ, ba đĩa điểm tâm, ba đĩa hoa quả."

Tiểu nhị cao giọng đáp: "Được, mời Lục gia lên trên. Nhã gian trên lầu, ba đĩa điểm tâm, ba đĩa hoa quả, một bình Bích loa xuân."

Phó Hằng một đường nắm tay Đồng Uyển Nhu lên lầu, tự mình xốc rèm che nhã gian lên, để Đồng Uyển Nhu đi vào, giúp Đồng Uyển Nhu tháo mũ che xuống, đặt ở một bên, Đồng Uyển Nhu đánh giá nhã gian một vòng, chỉ cảm thấy mọi bố trí đều rất lịch sự tao nhã, mỗi nhã gian đều lấy giá sách ngăn cách, trên giá sách để đầy các loại sách, có bản sách cổ viết tay, cũng có tiểu thuyết phong trào trên phố, đặt gần cửa sổ là một bàn trà bốn chân khắc hoa, trên bàn trà đặt một cái lư hương nhỏ, khói mờ lượn lờ bay ra, mùi đàn hương càng khiến khung cảnh như yên tĩnh hơn.

"Nơi này là chỗ ta thường đến, đừng nhìn nó nhỏ, nhưng mà hoàn cảnh không tồi, nếu không muốn ở trong phủ, lại không muốn ra ngoài đi dạo, liền tới chỗ này ngồi một chút, rất tốt."

Đồng Uyển Nhu nở nụ cười, cảm thấy mọi thứ đều rất mới mẻ, nghe Phó Hằng nói như vậy, liền tục gật đầu: "Đúng, hoàn cảnh rất tốt. Mặc dù là chỗ phở xá, lại không ồn ào chút nào."

Phó Hằng thấy ánh mắt kinh hi của nàng, trên mặt lại mang nụ cười, vốn còn tưởng rằng nàng đã quen nhìn rường cột chạm trổ hoa mỹ, sẽ không đặt nơi tầm thường này vào mắt, không nghĩ tới là nàng cũng thích.

Không khỏi cảm thấy tình cảm giữa hai người gần hơn một chút, ít nhất vợ hẳn nguyện ý đến gần hẳn, đi vào sinh hoạt của hẳn, như vậy cũng rất tốt.

"Điểm tâm và trà ở đây cũng rất ngon, khay đựng trái cây tinh xảo, điểm tâm mới lạ, trà cũng rất thơm. Nàng thử một chút là biết liền."

Đang nói chuyện, tiểu nhị liền bưng một cái khay tiến vào, đặt các đĩa hoa quả điểm tâm và một bình trà lên bàn, sau đó cung kính lui ra ngoài.

Phó Hằng gấp mỗi loại điểm tâm một ít vào đĩa nhỏ trước mặt Đồng Uyển Nhu, sau đó nhét đĩa vào tay nàng, nói: "Mau ăn thử xem."

Đồng Uyển Nhu mỉm cười với hẳn, thanh mỹ động lòng người, Phó Hằng cũng ngây ngô cười theo.

Hai người đều không phải là người nhiều lời, dù có vui vẻ cũng không nói gì nhiều, hai người ngồi diện diện nhau một lúc rồi Đồng Uyển Nhu tự tìm sách mà mình yêu thích, Phó Hằng lại tiếp tục cúi đầu nghịch cừu liên hoàn của hẳn.

Qua nửa nén hương, bên ngoài truyền đến tiếng tiểu nhị quán trà hỏi:

"Lục gia, mấy người Phùng công tử đến, mời ngài qua ngồi một chút."

Phó Hằng nhìn Đồng Uyển Nhu, chỉ thấy nàng yên lặng gặt đầu với hẳn, lúc này hẳn mới yên lặng đặt đồ xuống, đi xuống khỏi nhuyển tháp, vén rèm lên, hỏi tiểu nhị:

"Phùng công tử đi một mình?"

Tiểu nhị lắc đầu: "Không phải, còn có Triệu gia và Hòa gia, ngoài ra còn có hai thư sinh công tử không biết tên."

Phó Hằng gặt đầu, lại quay về nhả gian, nói với Đồng Uyển Nhu:

"Mấy người bằng hữu của ta đến, ta đi gặp bọn họ một lúc rồi sẽ quay lại, được không?"

Đồng Uyển Nhu biết nơi này là chỗ hẳn và bằng hữu thường xuyên tụ họp, có bằng hữu đến, tất nhiên là muốn đi gặp mặt chào hỏi, liền gặt đầu, nói: "Được, ta ở đây chờ chàng."

Nghe vậy, Phó Hằng đi vào trong phòng, cầm cừu liên hoàn trên bàn đi ra khỏi nhả gian. Đồng Uyển Nhu nghĩ có thể hẳn là muốn cùng bằng hữu chia sẻ phương pháp giải cừu liên hoàn này, không khỏi cảm thấy hẳn vẫn còn chút trẻ con, vui vẻ nở nụ cười, rồi mới tiếp tục quay lại đọc cuốn tiểu thuyết trong tay, nàng cảm thấy cuốn sách này viết rất tốt, mặc dù không có màu sắc đẹp đẽ bay bổng, nhưng lại có một cảm tình độ tình, khiến người đọc không ngừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đồng Uyển Nhu một mình ngồi đọc sách, tuy rằng sách cũng hay nhưng một mình ở đây cũng bất giác thấy lẻ loi, nhưng mà lần này Phó Hằng đi hơn một canh giờ vẫn chưa thấy quay lại, thời điểm hẳn quay lại, vẻ mặt rất phấn khích.

Đồng Uyển Nhu đặt sách xuống, từ khi Phó Hằng bắt đầu đi vào, ánh mắt nàng luôn nhìn theo hẳn, đợi đến khi hẳn ngồi xuống rồi nàng mới lên tiếng hỏi:

"Có chuyện gì mà khiến tướng công vui vẻ như vậy?"

Phó Hằng nở nụ cười rạng rỡ nói với Đồng Uyển Nhu: "Ồ trước mặt bạn tốt giải được cừu liên hoàn, đưa bọn họ xem đều ngây cả người ra."

Đồng Uyển Nhu biết hẳn nghiên cứu cái này đã từ lâu mất nhiều thời gian, chính là vì muốn giải được ở trước mặt người khác, hiện giờ hẳn đã làm được, tất nhiên tâm trạng rất tốt.

Đồng Uyển Nhu còn chưa đọc xong sách, nghĩ đến kết cục của nhân vật trong sách, liền nói với Phó Hằng: "Có bạn tốt gặp mặt, sao tướng công không ở cùng ở bọn họ thêm lúc nữa?"

Phó Hằng thấy nàng vẫn cầm sách không chịu buông, liền biết nàng vẫn còn muốn xem sách thêm lúc nữa, liền cố ý nói: "Sao có thể như vậy được? Trước đây thì cũng có thể, nhưng mà hiện giờ ta đã là người có gia đình, so với nương tử, bọn họ tất nhiên phải xếp ở đằng sau rồi."

Đồng Uyển Nhu thấy khi hẳn nói chuyện ánh mắt mang theo ý cười, cũng không lên tiếng nữa, âm thầm ghi nhớ trang sách trên tay lại, rồi mới khép sách lại, đi xuống khỏi nhuyển tháp, nói với Phó Hằng:

"Chàng đúng là miệng ngọt, nói như vậy, ngược lại là ta không tốt rồi."

Phó Hằng cười cười ôm vai nàng, nói với Đồng Uyển Nhu: "Sách để lúc khác lại xem, giờ cũng không còn sớm nữa, vì phu dẫn nàng đi ăn. Văn thần tôm thịt ở cửa Đông Trục, da mỏng thịt mềm, vừa vào miệng là tan, mỗi miếng đều như một cái nguyên bảo."

Phó Hằng cảm mũi sa đội lên cho Đồng Uyển Nhu, vừa đi vừa tiếp tục kể cho nàng điều tuyệt vời của món văn thần tôm thịt này, chưa phát hiện có mấy người từ bên cạnh đi đến, chờ lúc bọn họ chuẩn bị đi xuống lầu, mấy người kia liền gọi hẳn lại.

"Lời của Phó huynh nói rất hay, nghe qua thôi chúng ta đều muốn đi nếm thử mỹ vị nhân gian rồi."

Phó Hằng dừng bước, quay đầu lại nhìn, rồi thở dài một cái, chỉ thấy người kia cười tủm tỉm đi về phía bọn họ, ngũ quan của người nọ cũng bình thường vóc người bình thường, nhưng khí chất quanh người lại không tệ, mặc một thân quần áo văn thư, nhìn cũng hào hoa phong nhã, từ trong lời nói giữa hẳn cùng Phó Hằng, không khó nghe ra được quan hệ của bọn họ rất thân thuộc.

Chỉ thấy người nọ đi tới trước mặt Phó Hằng, giờ quạt lên nói thêm:

"Phó huynh, đây chắc là tâu phu nhân. Huynh cũng không thể thấy sắc quên bạn, có tâu phu nhân, sẽ không để ý đến bằng hữu chúng ta nữa chứ."

Đồng Uyển Nhu đội mũ sa, không biết gặp mặt như vậy có bao nhiêu đường đột, nghe người nọ nói đến nàng, nàng đứng sau lưng Phó Hằng khẽ phúc thân với mấy vị công tử này, tư thái tao nhã thông dong, vừa nhìn đã biết phong thái của một tiểu thư khuê các, khiến người khác cảm phục.

Các vị công tử thư sinh thấy Đồng Uyển Nhu dẫn đầu chào hỏi với bọn họ, cũng đều giờ quạt, ôm quyền đáp lễ với nàng, vị công tử đứng đầu đám người sau khi đáp lễ xong lại nói với Phó Hằng:

"Tâu phu nhân tự nhiên thoải mái như vậy, Phó huynh lại tránh né như vậy có phần không giống đại trượng phu."

Phó Hằng bắt đầu dĩ thử dài, nói với bọn họ: "Phùng công tử nói quá lời, tiểu đệ chẳng qua là muốn ở cùng phu nhân, ở trong miệng huynh sao lại thành không phải đại trượng phu rồi hả?"

Người này chính là Phùng công tử Phùng Di, con trai của Tông Nhân phủ Phùng Đào, hẳn cùng Phó Hằng trước nay đều rất hợp ý nhau, nhiều lần cùng nhau thảo luận thi từ. Đám công tử còn lại đã nhiều lần thấy bọn họ đấu võ mồm với nhau, nghe bọn họ nói chuyện, đều chỉ giờ quạt che đi ý cười, cũng không lên tiếng.

Phùng Di lại cười cười, không để ý đến Phó Hằng, rõ ràng trực tiếp nói với Đồng Uyển Nhu:

"Tâu phu nhân không để ý đến đám chúng tôi đi cùng chứ? Phó huynh có tấm lòng yêu vợ cảm động trời đất, nhưng bằng hữu chúng ta đã lâu không gặp, có mời cũng không bằng ngẫu nhiên, tâu phu nhân có đồng ý cùng chúng ta dùng cơm, tại hạ sẽ làm chủ."

Đồng Uyển Nhu hơi sững sờ, nhìn thoáng qua vẻ mặt bắt đầu dĩ của Phó Hằng, biết tình cảm bằng hữu của bọn họ rất đậm sâu, nhưng mà vì nàng mà bị tri hoãn, cũng không tốt. Tuy rằng nàng chỉ là nữ tử, vốn không nên cùng bọn họ ngồi một chỗ, nhưng mà nàng cũng là vợ của người nào đó, mà tướng công ở bên cạnh cũng không có biểu hiện lảng tránh, tự nhiên nàng không thể nói rõ là từ chối, liền dịu dàng phúc thân, trả lời:

"Tất cả đều do tướng công làm chủ."

Phùng Di đắc ý nở nụ cười với Phó Hằng, Phó Hằng lại trừng mắt nhìn hắn, lúc này đoàn người mới cùng nhau đi từ lầu hai xuống.

*****

Có Phùng Di đứng ra làm chủ, đoàn người tất nhiên không thể đến cửa Đông ăn văn thần, Phùng Di chọn một gian tửu lâu hoa lệ, muốn một phòng đơn.

Đồng Uyển Nhu ngồi ở bên phải Phó Hằng, vì để tránh nghi ngờ, phía bên phải của nàng cũng không có người ngồi.

Sau khi rượu vào thức ăn được đưa lên, Phó Hằng liền giúp Đồng Uyển Nhu lấy một phần canh, lại ân cần gấp thức ăn cho nàng, sau một hồi hẳn mới trong ánh mắt cười trộm bốn phía mà ngồi xuống.

Đồng Uyển Nhu vẫn luôn đội mũ sa, cũng không cảm thấy ngượng ngùng nhiều, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng không biết những thê tử khác cùng trượng phu dự tiệc sẽ như thế nào, cũng Phó Hằng đối xử với nàng như vậy, quả thật khiến cho nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Mọi người đều đặt ánh mắt của mình trên người Phó Hằng, sau đó nghe Phùng Di giờ ly rượu nói thêm:

"Huynh nên giải thích cho chúng ta xem, làm sao hôm nay Lý thượng thư lại đến quán trà, sao huynh biết gần đây ông ấy đang tìm cách giải cứu liên hoàn? Hôm nay đã để cho huynh có cơ hội được nổi bật." Phó Hằng lại gấp một miếng gà rang muốn đặt ở trước mặt Đồng Uyển Nhu, rồi mới trả lời Phùng Di:

"Ta nói sao hôm nay huynh lại mời ta ngồi ăn, thì ra là muốn hỏi ta cái này." Phó Hằng nâng chén cụng chén với Phùng Di, rồi mới nói thêm: "Lần trước, môn sinh của Chu đại nhân gặp mặt, dù ta không phải là môn sinh của ông ấy, nhưng mà đi cùng một vị bằng hữu, trong bữa tiệc đó Chu đại nhân có nhắc đến. Hôm nay vốn là muốn nói với mọi người chuyện này, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp Lý thượng thư."

Phùng Di nghe Phó Hằng nói xong, không khỏi lắc đầu nói: "Đây là ý trời mà. Huynh cùng Hòa Thân hôm nay có thể được tính là gặp vận may lớn rồi."

Phó Hằng nhìn thoáng qua thiếu niên ngồi ở chỗ xa, hai người giống nhau đều là người trẻ tuổi, đều tuấn tú, nhưng mà dung mạo của Phó Hằng lại là dương quang thẳng thắn, còn thiếu niên được Phùng Di gọi là Hòa Thân lại là ôn nhu tao nhã, đáng người cũng không mấy cao to, so với Phó Hằng còn gầy yếu hơn.

Phùng Di lại chỉ vào Hòa Thân nói: "Ngay ngày hôm qua, huynh ấy ở trường đua ngựa gặp Lý thượng thư, giúp Lý thượng thư thu phục một con ngựa dữ dần."

Lúc này Phó Hằng mới sáng tỏ gật đầu, lại nghe một vị công tử khác nói: "Nghe cha ta nói, lúc này ở trong cung thiếu không ít ngự tiền thị vệ, Lý thượng thư thân là Lại Bộ thượng thư, tất nhiên là phải gánh vác trọng trách chọn lựa tuyển người từ đệ tử của các thế gia, lần này hai người lọt được vào mắt Lý thượng thư, nói không chừng là sẽ có cơ hội đấy. Không giống bọn ta, đợi một năm lại một năm, không biết đợi đến bao giờ đấy."

Sau khi vị công tử này nói xong, liền thấy tuấn mỹ thiếu niên Hòa Thân nâng chén nói:

"Phó huynh xuất thân từ danh môn, cơ hội của huynh ấy nhiều hơn ta, xuất thân của ta không bằng mọi người, loại chuyện này, cũng không dám nghĩ đến nhiều."

Phó Hằng nâng ly rượu, nhìn thoáng qua Hòa Thân, rồi mới cười nói: "Lời này của huynh nói sai rồi, ta và huynh đều là con thứ, sao lại nói đến danh môn, từ trước đến nay huynh đều luôn đa tài, xác thực là đại tài hơn ta."

Phùng Di nghe hai người bọn họ nói chuyện, đột nhiên mở miệng nói một câu: "Đúng rồi Phó huynh, nghe nói Lục công tử trong phủ đã quyết định rằm tới sẽ vào cung làm thị vệ tứ đẳng, nếu như Phó huynh cũng có thể xin Vinh Bảo đại nhân tiến cử một lần, cũng có thể tránh được một phen trắc trở."

Phó Hằng nghe xong lời Phùng Di nói, chỉ cười cười, không nói gì, nhưng mọi người trong bữa tiệc đều hiểu rõ, các thế gia hiện giờ chỉ biết tiến cử con trai trưởng vào cung, dù con thứ có được sủng ái, muốn vào cung dù là làm quan nhỏ cũng khó khăn bội phần so với con trai trưởng, có gia tộc tiến cử còn dễ nói, chỉ là ở cùng một thời gian, gia tộc sẽ chỉ tiến cử một người, hiện giờ Lục công tử dĩ nhiên xác định được tiến cử vào cung, như vậy Phó Hằng muốn đi xin gia tộc tiến cử, nhất định là sẽ không thực hiện được.

Ở đây, ngoài Phùng Di, phần lớn đều là con thứ của các gia tộc, đều hiểu rõ điều khó xử trong đó, cũng không nói cái gì nữa.

Đoàn người dùng cơm xong, liền tự đi về nhà.

*****

Ngồi ở trên xe ngựa về phủ, Đồng Uyển Nhu thấy Phó Hằng chau mày, hình như có tâm sự, không khỏi mở miệng hỏi:

"Tướng công đang nghĩ cái gì vậy?"

Phó Hằng cầm tay Đồng Uyển Nhu, phục hồi tinh thần, trả lời: "Không nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy chuyện lần này sợ là phải trì hoãn rồi. Trước đã sớm nghe lần này danh ngạch vào cũng không nhiều, vốn tưởng rằng bản thân nỗ lực nhiều hơn một chút, thì cơ hội sẽ nhiều hơn một chút, nhưng mà hôm nay nàng cũng thấy, trong kinh có nhiều đệ tử nhìn chằm chằm danh ngạch như vậy, lúc trước ta cũng đã có tính toán, cảm thấy lần này đúng là có cơ hội, gặp đúng cơ hội thánh thượng muốn thay đổi gần hết thị vệ trong cung, nhưng mà vẫn không tránh được cảnh sự nhiều chao ít."

Đồng Uyển Nhu nghe xong, nghĩ nghĩ một lúc, rồi mới nói: "Vi sao tướng công một lòng muốn vào cung làm quan?"

Phó Hằng nhún vai trả lời: "Bởi vì đây là cơ hội nhanh nhất để đệ tử các gia tộc ở Mãn châu có thể lấy được công danh, cũng bởi vì cơ hội như vậy vô cùng khó có được, cho nên rất nhiều người tranh đoạt, nếu không phải có thể được quan chủ quản đặc biệt ưu ái, thì sẽ rất khó nhập chức."

"Cho nê, tướng công mới liều mạng nghiên cứu Cửu liên hoàn, vì chính là muốn được quan chủ tuyển chọn là Lý thượng thư ưu ái sao?"

Phó Hằng nhìn Đồng Uyển Nhu, không chút giấu diếm nào gật đầu, "Đáng tiếc, gần đây người được Lý thượng thư "ưu ái" nhất định không ít, chưa chắc đã đến phiên ta."

Đồng Uyển Nhu nắm lấy tay Phó Hằng, nói: "Mặc kệ là có thành công hay không, chàng đều đã thử qua, vậy thì đừng quá coi trọng kết quả, cũng đừng tự tạo nhiều áp lực cho bản thân."

Phó Hằng nhìn Đồng Uyển Nhu ôn nhu săn sóc như vậy, mới chân thành thâm tình nói:

"Ta sao có thể không cố gắng được, nàng chính là động lực lớn của ta, lấy thân phận dòng chính nữ gả cho ta, nếu như ta vẫn lang thang như trước, như vậy không phải là sẽ phụ mất dũng khí ăn cả ngã về không của nàng sao."

"...."

Đồng Uyển Nhu không ngờ Phó Hằng sẽ nói như vậy, nàng cảm thấy đáy lòng như bị cái gì đó kích thích, trong đầu đều tràn ngập cảm động.

Nàng không biết phải nói cái gì nữa, sau khi biết tâm tư của hắn, nàng cảm thấy dù sau này thành công hay thất bại, chỉ cần hắn có phần tâm ý này, như vậy là đủ rồi.

Hai người về phủ, như thường lệ đỗ xe ngựa ở cửa hông, cùng nhau đi vào phủ.

Chỉ là khi đi xuyên qua vườn hoa, sắp đến viện của bọn họ, lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trong bóng đêm:

"Hừ, vốn còn tưởng rằng là tiểu thư khuê các như thế nào, cũng chỉ là một người hạ lưu không có quy củ, đêm hôm khuya khoắt xuất đầu lộ diện ra ngoài."

Đại phu nhân Qua Nhĩ giai thị từ trong bóng tối đi ra, sắc mặt so với bóng đêm còn muốn đen hơn, khóe miệng gợn cao nụ cười khinh miệt, ở trong đêm đen đặc biệt in sâu vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu đều không ngờ tới, Qua Nhĩ giai thị sẽ đứng ở chỗ này chờ bọn họ về, vì vậy hai người mười ngón tay giao nhau, đáng vẻ vô cùng thân thiết, như một đôi vợ chồng bình thường sống vai kề vai cùng nhau.

Đồng Uyển Nhu sợ tới mức sắc mặt cứng đờ, sau đó thả tay Phó Hằng ra, lại bị hất nhanh chóng nắm lại, che Đồng Uyển Nhu ở sau lưng, chỉ thấy sắc mặt Phó Hằng lạnh xuống, không chút e ngại giằng co với Qua Nhĩ giai thị bước ra từ chỗ tối, ánh mắt bình tĩnh nhìn bà.

"Ngạch nương nói ai là hạ lưu bại hoại?"

Khi Phó Hằng nói chuyện, Đồng Uyển Nhu có thể cảm nhận được sự tức giận rõ ràng từ trên người hắn, bàn tay nắm tay nàng càng thêm chặt hơn.

Qua Nhĩ giai thị được bốn ma ma cùng một nha hoàn thiếp thân vây quanh, đi tới trước mặt Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu, hừ lạnh nói:

"Ngoài người và vợ mới cưới của người thì còn có thể nói ai được nữa?" Nói xong, liền nâng tay với ma ma phía sau, lạnh nhạt nói: "Giam vào thiền phòng, dạy dỗ quy củ Phú Gia cho tốt."

Bốn ma ma từ sau lưng Qua Nhĩ giai thị bước lên, lập tức đi về phía Đồng Uyển Nhu, còn chưa đụng vào nàng, đã bị Phó Hằng một cước đá bay ra ngoài, vạt áo bay lên, cuối cùng Phó Hằng nhìn không được lửa giận, chỉ vào Qua Nhĩ giai thị nói:

"Ai dám đụng vào nàng, ta lấy mạng kẻ đó!"

Sắc mặt Qua Nhĩ giai thị thay đổi, nhìn bốn ma ma nằm kêu rên trên mặt đất, ngón tay chỉ vào Phó Hằng run run:

"Được, được lắm...Ngược lại ta muốn nhìn xem, người muốn mạng của ai!"

Qua Nhĩ giai thị hất nha hoàn đã nâng mình ra, tự mình đi về phía trước, nâng tay đánh về phía gò má của Đồng Uyển Nhu.

Sát khí trong mắt Phó Hằng không giống giả vờ, đợi đến khi bàn tay của Qua Nhĩ giai thị vung tới, Phó Hằng định sẽ ra tay chặn lại, ánh mắt Đồng Uyển Nhu vừa chuyển, ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, nàng giữ bàn tay Phó Hằng vừa định nâng lên lại, nắm chặt, cả người tiến gần lên một bước, để bàn tay Qua Nhĩ giai thị đánh lên trướng mặt nàng.

"Bốp" một tiếng, khiến cả gương mặt nàng nghiêng sang một bên.

Qua Nhĩ giai thị cùng Phó Hằng đều không nghĩ tới cái tát này sẽ đánh tới trên mặt nàng, Phó Hằng ngờ ngác nhìn nàng, Qua Nhĩ giai thị cũng có chút khiếp sợ.

Đúng lúc này, Lý Vinh Bảo cùng Lý Thị từ chỗ không xa đi tới chỗ này, xa xa nhìn thấy một đoàn hỗn loạn, Lý Vinh Bảo tức giận quát:

"Đêm khuya không ngủ được, ở đây ồn ào cái gì vậy?"

Qua Nhĩ giai thị có chút lờ mờ, sững sờ đứng ở đó động cũng không dám động.

Lý thị từ sau lưng Lý Vinh Bảo đi lên, lúc này khi bà và đại nhân đi đến, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh con dâu bị đánh, bà vội vàng chạy tới, kéo Đồng Uyển Nhu sang một bên, cẩn thận kiểm tra vết thương của nàng.

Qua Nhĩ giai thị đến lúc nha hoàn nhắc nhở, mới lấy lại tinh thần, đi đến trước mặt Lý Vinh Bảo hành lễ, sắc mặt có chút xấu hổ.

Tính tình của Phó Hằng bà ta biết rõ, điều hắn không muốn nhất chính là người bên cạnh phải chịu tội, vốn là bà muốn lợi dụng tính cách này của Phó

Hằng, để hấn ra tay với bà, chỉ cần tay Phó Hằng chạm đến vạt áo của bà nửa phần, bà cũng có thể lấy tội danh bất kính của mẹ cả, đến trước mặt đại nhân tố cáo hai mẹ con bọn họ, để Phó Hằng ở trước mắt các trưởng lão chịu phạt, nhưng mà không nghĩ tới đã tính toán tốt mọi chuyện, lại bị Đồng Uyển Nhu phá hỏng, kịp thời kéo Phó Hằng lại, còn đưa mặt mình lên trước, vững vàng hoàn thành động tác đánh người của bà.

Vốn là bị đánh cũng không có gì, mẹ cả giáo huấn con dâu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù sau đó, bọn họ có đi cáo trạng bà với đại nhân, bà cũng có thể đủ lý do để đổi diện phải sạch quan hệ, nhưng mà, hiện giờ.... Mọi chuyện liền bị phá hỏng, bà bị bắt gặp ngay tại trận, chủ động biến thành bị động, có lý cũng thành vô lý rồi.

Lý Vinh Bảo nhìn thoáng qua hiện trường, nói với Qua Nhĩ giai thị: "Rốt cuộc sao lại thế này?"

Qua Nhĩ giai thị oán hận nhìn thoáng qua Lý thị đang bảo vệ con dâu trong lòng, phúc thân với Lý Vinh Bảo, rồi mới cười cười một chút nói:

"Đại nhân, là ta muốn nhắc vợ của Phó Hằng một câu, nhắc nàng đừng quên bốn phận của nữ nhân."

Lý Vinh Bảo nghe thấy Qua Nhĩ giai thị nói xong, liền hít sâu một hơi, sau đó liền bắt đầu không kiên nhẫn xoay nhẫn ngọc trên ngón tay cái, vừa nói với Qua Nhĩ giai thị, hỏi:

"Vợ hấn không tuân thủ bốn phận nữ nhân như thế nào hả? Câu dẫn ai sao? Mới gả vào được mấy ngày, đã có chuyện rồi sao?"

Lý Vinh Bảo vừa nói xong, không chỉ có Qua Nhĩ giai thị ngây ngẩn cả người, ngay cả Lý thị cũng biến sắc, không khỏi oán trách hô một câu với Lý Vinh Bảo: "Lão gia, người đang nói bậy cái gì vậy!"

Lý Vinh Bảo đưa mắt nhìn Lý thị, hắng giọng một cái, đưa cho bà một ánh mắt "không phải vợ", rồi mới cao ngạo ngẩng đầu chuyển hướng nhìn về phía Qua Nhĩ giai thị:

"Nói đi, nàng quyến rũ ai? Có chứng cứ xác thực đưa ra, không cần phụ nhân ra tay, lão gia tự mình đánh gãy chân của nàng."

Sắc mặt Qua Nhĩ giai thị trở nên khó coi: "Lão gia, nàng, nàng không quyến rũ ai..."

Sắc mặt Lý Vinh Bảo cũng thay đổi, giọng nói cũng cao lên: "Không quyến rũ ai? Hơn nửa đêm bà ở đây động thủ đánh người, nói người ta không tuân thủ bốn phận nữ nhân, mà người ta thật sự không quyến rũ ai, là bà đang cố tình gây sự đó!"

"...Lão gia, chuyện này..." Tuy rằng Qua Nhĩ giai thị đã sớm biết lần này bản thân sẽ chịu thiệt, nhưng mà thế nào cũng không ngờ tới Lý Vinh Bảo sẽ cho bà một cái tội danh "cố tình gây sự", đối với thân phận mẹ cả mà nói, tội danh này không hề nhỏ, ít nhất, cũng khiến bà mất mặt trước đám hạ nhân và vân bối.

Ngẫm lại cũng không nguyện nuốt xuống con tức này, Qua Nhĩ giai thị chỉ vào Đồng Uyển Nhu nói: "Nàng ta thân là con dâu, hơn nửa đêm mới về phủ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ là sẽ phá hỏng thanh danh của Phú Sát gia chúng ta."

Lý Vinh Bảo hít sâu một hơi, quay đầu hỏi Phó Hằng: "Là con dẫn vợ ra khỏi phủ?"

Phó Hằng không biết ông định nói cái gì, nhưng sớm đã hạ quyết tâm, mặc kệ là ai muốn định tội lên người vợ hấn, hấn đều sẽ không thỏa hiệp, lạnh mặt, gạt đầu với Lý Vinh Bảo: "Là nhi tử dẫn nàng ra ngoài."

Lý Vinh Bảo một bên gạt đầu, một bên chỉ vào Phó Hằng nói với Qua Nhĩ giai thị: "Có nghe thấy không? Người ta theo tướng công của mình ra ngoài, đừng nói là về trẻ, dù là không về, thì có liên quan gì?"

Qua Nhĩ giai thị nghe Lý Vinh Bảo nói vậy thì sừng sốt một hồi lâu, rồi mới đem ánh mắt oán độc nhìn về phía Lý thị, giống như việc bà bị lão gia chỉ trích như vậy, tất là đều là do Lý thị ở bên cạnh làm khó dễ, Lý thị đối với ánh mắt oán hận này đã sớm tạo thành thói quen, vẫn đạm phong khinh mà thu tất cả xuống dưới.

Chỉ nghe Lý Vinh Bảo nói: "Bà thân là mẹ cả lại không biết yêu thương vân bối, ngược lại chanh chua, điêu ngoa thành tính, còn không quay về viện của mình mà kiểm điểm lại đi."

Qua Nhĩ giai thị bị Lý Vinh Bảo nghiêm khắc quát lớn, biểu cảm cuối cùng vẫn không nhìn được, cắn chặt răng, trừng mắt nhìn mọi người một lần, rồi mới tức giận xoay người rời đi.

****

Trở lại sân viện của Lý thị, Lý thị giao Đồng Uyển Nhu cho Phó Hằng, bản thân u oán trừng mắt theo sau Lý Vinh Bảo, ánh mắt như giận như oán, lại có có ý nhị khác.

Lý Vinh Bảo nhìn thích, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài trước mặt các con, ho nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt Đồng Uyển Nhu, mỉm cười hỏi:

"Có đau hay không?"

Phó Hằng đang khom người kiểm tra mặt nàng, nghe Lý Vinh Bảo hỏi như vậy, giảnh trước trả lời: "Bị đánh sao có thể không đau được?"

Lý Vinh Bảo trừng mắt nhìn hấn, rồi mới thẳng người, nói với Đồng Uyển Nhu: "Lúc này con giữ chặt Phó Hằng không cho nó ra tay, là biết một lát ta sẽ đi đến, muốn diễn cho ta xem?"

Lý thị nghe xong lời Lý Vinh Bảo nói, không khỏi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, bênh vực cho Đồng Uyển Nhu nói: "Lão gia, người không nên oan uổng cho Uyển Nhu, Uyển Nhu cũng không phải thần tiên, sao có thể biết được người và ta sẽ đi đến chứ?"

Lý Vinh Bảo không để ý đến lời của Lý thị, chỉ nhìn chăm chăm Đồng Uyển Nhu vẫn không nhúc nhích, thấy Phó Hằng có chút tức giận, Đồng Uyển Nhu tránh khỏi tay Phó Hằng, đứng một bên khụy gối thấp xuống với Lý Vinh Bảo, giọng nói ôn như nước lập tức khiến không khí căng co như giảm bớt lại:

"Con dâu không biết hai người sẽ đi đến, chỉ là không muốn để tướng công vì con mà phạm lỗi."

Phó Hằng kinh ngạc nhìn Đồng Uyển Nhu, ánh mắt nhìn đến nửa bên mặt in rõ dấu vết năm ngón tay, nhất thời ngổn ngang trăm mối cảm xúc, trong lòng càng thêm áy náy với nàng

Lý Vinh Bảo nghe xong có chút ngoài ý muốn nhú mày, sau đó mới gật đầu với Đồng Uyển Nhu: "Được, con làm như vậy rất đúng, đứng lên đi."

Đồng Uyển Nhu đứng dậy, không nói gì, chỉ là phúc thân một cái với Lý Vinh Bảo.

Lý thị kéo nàng ngồi xuống một bên, Lý Vinh Bảo lại vẫy tay với Phó Hằng, kêu hấn đến trước mặt, cầm chén trà nha hoàn vừa mới dâng lên, dùng nắp chén hốt nhẹ lá trà trên bề mặt, sau đó uống một ngụm, rồi mới nói với Phó Hằng đứng gần:

"Hôm trước ta gặp Lại bộ thượng thư, hấn nói con không tội, muốn đề bạt con." Khi Lý Vinh Bảo nói chuyện, ánh mắt không rời khỏi Phó Hằng chút nào, chỉ thấy tiêu nhĩ từ không quan tâm hơn thua, đứng ở đó như một gốc cây thẳng đứng, không biết khom lưng, cúi người.

"Thành môn quan của Tuyên Vũ, cũng là chức quan thất phẩm đứng đắn."

"...."

Phó Hằng vẫn đứng đó không nói gì, cả trái tim Lý thị như rơi xuống đất, khe khẽ thở dài, nói với Lý Vinh Bảo:

"Ai, sao lại là thành môn quan,...Tốt xấu gì Hằng nhi nhà chúng ta cũng là người đọc sách, thành môn nghe thô như vậy, sao nó có thể làm chỗ như vậy?"

Câu nói này của Lý thị khiến Lý Vinh Bảo cau mày, "Thành môn thì sao? Dù sao cũng là một chức quan?"

Tuy rằng thấy vẻ mặt Lý Vinh Bảo không vui, nhưng vì tiền đồ của con trai, Lý thị từ trước đến nay vẫn luôn dám nói dám làm, chỉ thấy bà rút khăn tay che ở dưới mũi, nói:

"Nhưng mà...Cũng chỉ là thất phẩm, Phó Tân vào cung làm tứ đẳng thị vệ chính là ngũ phẩm, sao đến Hằng Nhi thì lại là quan thành môn? Ta không đồng ý."

Lý Vinh Bảo đặt chén trà xuống, "Đàn bà phụ nữ biết cái gì? Ở trên quan trường phân chia chính thứ rất rõ, dù nói thế nào Phó Tân cũng là con trai trưởng, Phó Hằng là con thứ, so làm sao được? Ta cũng muốn kiếm cho Phó Hằng một tiền đồ tốt, nhưng mà vì tiền đồ của nó, mặt mũi của ta cũng không cần đến nữa sao? Lại truyền ra tin ta sùng thần diệt thiếp, sau này ta làm sao còn có thể đứng vững nơi quan trường được nữa?"

Hai mắt Lý thị mở to ngập nước, trừng mắt nhìn Lý Vinh Bảo thật lâu không nói chuyện, Lý Vinh Bảo thấy vẻ mặt này của bà, cũng phát hiện bản thân nặng lời, muốn bù đắp lại:

"Không phải, ý của ta là, quan thành môn cũng là chức quan, sau này làm tốt, vẫn có thể đề bạt lên trên, cũng không phải là để cho Phó Hằng cả đời làm quan thành môn...."

Nước mắt Lý thị chực chờ rơi ào ào rơi xuống, khiến Lý Vinh Bảo hoảng loạn chân tay, đứng lên đảo quanh người Lý thị:

"Không phải, bà đừng khóc mà, có cái gì thì bà nói ra, đừng khóc mà! Đừng khóc nữa."

Nhưng mà, vô luận Lý Vinh Bảo nói cái gì, nước mắt Lý thị chính là không dừng chảy được, lấy mu bàn tay tùy ý lau nước mắt, rồi mới nói với Lý Vinh Bảo:

"Ta biết, nhiều năm như vậy người vẫn chỉ coi ta là thiếp, ta cũng quy vẫn thấp hơn Qua Nhĩ giai thị mấy phần, ta thân là người Hán, xứng đáng là nô tài của bà ấy, xứng đáng cả đời bị các người bắt nạt."

Lý thị nói xong như vậy, liền che khăn vội vàng đi ra khỏi phòng khách, chạy về phòng của mình.

Lý Vinh Bảo gấp đến độ dậm chân, chỉ về phía Lý thị muốn mắng lại mắng không nên lời, cuối cùng đành phải dậm chân một cái, đuổi theo.

Đồng Uyển Nhu kinh ngạc nhìn mọi chuyện diễn ra, cũng chạy đuổi tới bên cửa, lo lắng hỏi:

"Bà bà không sao chứ?"

Phó Hằng cũng kéo nàng ra khỏi phòng khách, không quay đầu lại nói:

"Nhiều năm như vậy, mẹ ta vẫn dùng đến chiều đây, a mã cũng vẫn luôn mắc mưu, mắc kế bọn họ đi."

"..."

Đồng Uyển Nhu nghe Phó Hằng nói như vậy, thấy trên mặt hắn cũng không có chút lo lắng, không khỏi nhớ lại hình ảnh lúc trước, mẹ chồng nàng đây là đang làm nũng với cha chồng, bộ dạng luống cuống tay chân của cha chồng cũng thật đáng yêu, chớp mắt không biết làm sao đành phải đuổi theo, Đồng Uyển Nhu đột nhiên hiểu ra vì sao ở trong phủ dù Phó Hằng chỉ là một thứ tử, lại có thể không kiêng kỵ gì mà đi lại, thậm chí ngay cả đích mẫu cũng dám giáp mặt đối kháng.

Xem ra, nàng vẫn xem thường công lực của mẹ chồng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Quay về đến phòng, Đồng Uyển Nhu bị Phó Hằng dắt ra sau bình phong, bị hắn ép ngồi xuống bên mép giường, Phó Hằng cảm ngọn đèn, tỉ mỉ vuốt ve bên má của nàng, giống như muốn giúp nàng tiêu sưng, khiến dấu vết trên mặt nàng biến mất đi.

"Không sao đâu, đến sáng mai sẽ tốt hơn thôi." Đồng Uyển Nhu không muốn hắn lo lắng, vì thế an ủi hắn.

Ai biết Phó Hằng vừa nghe lại đột nhiên đặt đèn xuống, nói: "Nếu ngày mai không đỡ. Ta sẽ cho người mang một ít kim sang được đến cho nàng."

Đồng Uyển Nhu nghe xong liền bật cười: "Tướng công, đầu khoa trương đến như vậy, chỉ là một cái tát thôi mà, trước kia khi ta còn ở nhà, lúc phạm phải lỗi, ngạch nương cũng sẽ đánh vài cái, không có chuyện gì, ta chịu được đòn."

"...."

Phó Hằng lần đầu tiên nghe thấy từ trong miệng một cô nương nói rằng "Không có chuyện gì, ta chịu được đòn", nhất thời dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nàng, nhẹ giọng hỏi:

"Trước đây vì sao ngạch nương lại đánh nàng?"

Đồng Uyển Nhu thành công thấy hắn bị dời đi lực chú ý, lúc này liền kéo hắn cùng ngồi trên giường, sau đó dựa người vào trong lòng hắn, không quan trọng nói:

"Rất nhiều nguyên nhân. Có lần vì ta không giữ quy củ, tự tiện ra ngoài, có lần là ta quý ở Phật đường không đủ thời gian, có lần là khi ta ăn cơm, ăn nhiều hơn một miếng, có lần ta do bước chân của ta khoảng cách không đúng, dù sao cũng có rất nhiều nguyên nhân."

Phó Hằng càng nghe càng nhăn lại, những ngày nàng ở nhà, quả thật chính là một cái tượng gỗ, vì sao ngay cả việc ăn mấy miếng, khoảng cách bước chân cũng có quy định chứ?

Đồng Uyển Nhu thấy Phó Hằng nghe xong ngây ngẩn cả người, không khỏi lại cười cười, nói với hắn: "Ta biết chàng đang nghĩ cái gì. Chàng đang nghĩ vì sao ta không phản kháng?"

Phó Hằng gật đầu: "Đúng, dưới điều kiện hà khắc như vậy, vì sao nàng một chút cũng không phản kháng?"

Đồng Uyển Nhu hít sâu một hơi, giải thích nghi hoặc của hắn: "Bởi vì từ nhỏ, huynh đệ tỷ muội bên cạnh ta đều trải qua những ngày tháng như vậy, ta cũng cho rằng ngày tháng mọi người trải qua đều là như vậy, sau này trưởng thành mới dần dần hiểu ra, thì ra chỉ có nhà ta là như vậy, muốn phản kháng nhưng mà chờ đợi ta chỉ là răn dạy càng thêm khắc nghiệt, ta nhớ thời điểm ta tám chín tuổi, đã có lần ta bị phạt quý ở Phật đường suốt ba ngày hai đêm, kinh nghiệm đó thật đáng sợ."

"...Quả thật là đáng sợ." Phó Hằng chỉ nghe thôi cũng đã thấy bất khả tư nghị, lại nghĩ đến thân phận của mình vậy mà bước ra từ chính những giáo điều bất khả tư nghị đó, không khỏi cẩn thận suy nghĩ về nàng.

"Nếu không gặp chàng, không có việc đó giải cứu hôn nhân của ta, ta nghĩ nhất định mình sẽ không sống được lâu, rất áp lực."

Đồng Uyển Nhu tựa vào vai Phó Hằng, nhìn chăm chăm tấm bình phong thêu hình một chú ngựa đơn độc chạy trên thảo nguyên, ngữ điệu tối tăm nói.

Phó Hằng ôm nàng chặt hơn, ở bên tai nàng nhỏ giọng thì thầm nói:

"Ở chỗ này của ta, nàng vĩnh viễn sẽ không phải gặp những cái quy củ hại chết người đó nữa, ở chỗ này của ta, nàng vĩnh viễn có thể sống tự do tự cái, đây là lời hứa hẹn của ta với nàng, có hiệu lực cả đời."

"...."

Đồng Uyển Nhu từ trong hồi ức tỉnh lại, không ngờ Phó Hằng sẽ đột nhiên nói ra lời này, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Đồng Uyển Nhu nở nụ cười, cười đến mức vô cùng ngọt ngào.

Dưới ánh nến, hai người dựa sát vào nhau mà ngồi, thâm tình nhìn nhau, chân tình trong lòng âm thầm dâng lên.

*****

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Vinh Bảo trước khi vào triều, cho gọi Phó Hằng đi vào thư phòng, sau một hồi nói chuyện, Lý Vinh Bảo mới vội vàng từ sân viện của Lý thị đi ra, vào triều.

Lý thị chuẩn bị xong điểm tâm sáng, một nhà ba người cùng nhau ngồi ăn một chỗ.

Phó Hằng và Lý thị đồng thời thay nhau gấp một ít đồ ăn đặt vào đĩa trước mặt Đồng Uyển Nhu, Đồng Uyển Nhu cười đến mồm mạp then thùng, nở nụ cười với mẹ chồng và tướng công, rồi mới bắt đầu ăn.

Lý thị nói với Phó Hằng: "Sáng nay a mã gọi con vào thư phòng, nói cái gì vậy?"

Phó Hằng uống một ngụm nước đậu xanh, đưa mắt nhìn Lý thị, rồi mới trả lời: "Không nói cái gì."

Lý thị lại muốn biết chút gì đó, không khỏi ghé gần chỗ Phó Hằng hỏi lại: "Có phải là một lần nữa đi tìm cho con một con đường khác phải không, chức quan cửa thành đó cũng quá nhỏ rồi, Uyển Nhu con nói có phải không?"

Đồng Uyển Nhu đang ăn bánh mì, nghe thấy mẹ chồng hỏi vậy, nàng nhìn nhìn sắc mặt tướng công nhà mình, liền hiểu rõ cha chồng chưa chắc đã nói với hắn những lời hay, nhưng thấy ánh mắt Lý thị sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, nàng liền dịu dàng cười, đối mặt với Lý thị gật đầu.

"Vâng."

Nhận được đáp án của con dâu, Lý thị mới chuyển ánh mắt dừng trên người con trai nhà mình, thúc giục nói:

"Nói nhanh lên, a mã con hứa hẹn cái gì với con rồi?"

Phó Hằng hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt chờ đợi của mẫu thân và thê tử, bất đắc dĩ nhún vai nói:

"A mã không hứa hẹn gì với con cả, mà là nói với con hiện thực, báo cho con là vô luận là quan nhỏ hay không, đều đừng ngại bản."

Sắc mặt Lý thị lập tức thay đổi, đặt đôi đũa trong tay xuống bàn, nhìn cây hộc già ngoài phòng cắn răng nói:

"Lại gạt ta."

Phó Hằng không có tức giận như Lý thị, thái độ thông dong lạnh nhạt, ngược lại còn an ủi Lý thị nói:

"Ai nha, nương, a mã nói đúng, con một là không có công danh, hai là không thành tích, khởi bước chính là thất phẩm, so với phần đông học tử đã là cao hơn vài bậc thêm rồi, từ từ rồi sẽ đến. Chỉ cần nương từ không ghét bỏ ta vô dụng là được."

Đồng Uyển Nhu đang uống cháo, nghe Phó Hằng lại dẫn đề tài đến trên người nàng, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm nàng, vô cùng khiến người ta ngượng ngùng, cố đón nhận ánh mắt của hắn, nói:

"Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó, bất luận là tướng công sau này làm cái gì, ta đều sẽ không ghét bỏ chàng."

Phó Hằng nghe Đồng Uyển Nhu nói xong, hai người liền ngọt ngào nhìn nhau nở nụ cười, người gấp cho ta một đũa, ta múc cho người một thìa, tư thái vô cùng thân thiết khiến Lý thị ở bên cạnh nhìn cũng cảm thấy buồn nôn.

Thờ dãi, bà mới cầm đũa lên, giọng nói hơi ưu thương:

"Ai, dù sao ông ấy vẫn không vừa mắt trác phòng chúng ta..."

Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu nhìn nhìn về phía bà, rồi hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nói gì để an ủi bà, đều tự giác cúi đầu ăn cơm.

****

Cuối cùng Phó Hằng vẫn đến doanh trại bảo vệ thành báo danh. Làm quan cửa thành thất phẩm, mỗi ngày đứng giờ ra khỏi cửa, đứng giờ về nhà, mỗi ngày trôi qua coi như là tủy ý, chỉ là khổ cho Lý thị, ở trong phủ gặp người chính phòng, đều không tránh khỏi bị chế nhạo một trận, nói những lời so sánh

thân phận chính thứ khác biệt để chọc tức bà.

Lý thị tuy rằng tức giận, nhưng mà không thể tránh được, bà biết tính khí của lão gia, tuy rằng nhiều năm như vậy, đối xử với bà không tồi, tuy rằng là trắc phòng, nhưng chi phí ăn mặc cũng chỉ ít hơn một chút so với chính phòng, nhưng mà những việc liên quan đến thứ tự chính thứ, tâm của lão gia luôn cứng rắn hơn sắt, việc gì ông đã nhận định, đừng nói chỉ mình bà, cho dù là chín đầu trâu cũng không kéo trở lại được.

Từ ngày Lý thị cầu tình với Lý Vinh Bảo xong, Lý Vinh Bảo vẫn để Phó Hằng đến doanh trại bảo vệ thành, Lý thị liền hiểu, dù bà có đi làm ầm lên thì cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể chấp nhận, âm thầm cắn răng nhịn xuống.

Đồng Uyển Nhu không phải không nhìn ra tâm tư của bà, chẳng qua là nàng đối với tình thế bây giờ cũng không có tác dụng gì, nói nhiều cũng chỉ làm gia tăng gánh nặng của Lý thị, chẳng bằng nhàn rồi cùng bà tâm sự một chút, khi bà bị chính phòng chế giễu, cùng bà chấp nhận.

Dù sao có nàng ở đây, chính phòng cũng sẽ phân tán một ít sự chú ý đến trên người nàng, đơn giản là nói nàng một chút điều như có mắt không trông, lựa chọn sai chỗ, nói nàng phúc bạc mệnh bạc, trời sinh chính là mệnh chịu khổ.

Lý thị nghe xong những lời này, đều vô cùng tức giận, nhưng mà bản thân Đồng Uyển Nhu lại giống như không nghe thấy, mỗi lần đều im lặng nghe xong, sau đó chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó... Chính là không có sau đó.

Đôi khi Lý thị nhớ lại nghĩ, con dâu nhà mình có phải là có vấn đề gì hay không, tại sao sau khi nghe những lời khó nghe như vậy, ngay cả một chút tức giận đều không tìm ra, sau này bà không nhịn được mà hỏi nàng, chỉ nghe Đồng Uyển Nhu trả lời một câu:

"Bọn họ nói là việc bọn họ, chúng ta làm việc của chúng ta, có gì liên quan với nhau đâu."

"..."

Được rồi, nàng đã nghĩ như vậy, Lý thị cũng không hỏi thêm gì nữa.

Nhưng mà vẫn có chút bội phục nàng dâu này, bởi vì tuy rằng những đạo lý đó bà cũng có thể nghĩ đến, nhưng mà không thể làm được giống như con dâu mình, trong cuộc sống đại đa số mọi người đều không thể làm ngơ coi thường trước những lời nói xấu, có lẽ con dâu của bà thật sự hơn người.

*****

Ngày sau tháng giêng, toàn bộ kinh thành đều chấn động.

Chính là bởi vì đám hỏi dòng chính của hai đại gia tộc, Đồng Giai thị và Phú Sát thị, đều là Mãn Châu Tương Hoàng Kỳ, thế lực của hai gia tộc ngang ngửa nhau, đám hỏi của hai nhà tất nhiên sẽ khiến người người chú ý.

Đồng Giai thị tam tiểu thị Đồng Tiêm Nhu, lớn lên xinh đẹp, tuy rằng đã qua mười sáu, nhưng mà thật sự đẹp như hoa, vô cùng xinh đẹp, tuy rằng không chính thức là con vợ cả, nhưng trước khi xuất gia, dĩ nhiên đã được ghi tên dưới danh nghĩa của mẹ cả Ô thị, trở thành dòng chính nữ thứ ba trong tộc Đồng Giai thị.

Quang cảnh dòng chính nữ Đồng Giai thị xuất giá, khí phái Phú Sát gia cưới vợ, gần như đều để Đồng Tiêm Nhu chiếm hết rồi. Thậm chí trên phố có truyền thuyết, nàng là phúc tinh chuyển thế, điển hình cho nữ nhân mệnh tốt.

Ngày thành thân đó, Đồng Uyển Nhu cũng theo Lý thị tham dự.

Trong bữa tiệc, tất nhiên là không thể thiếu một phen châm chọc khiêu khích, phần lớn đều nói quanh chuyện chi lễ gả cưới, bởi vì tất cả mọi người đều biết, khi Đồng Uyển Nhu gả vào Phú Sát gia, ngoại từ quà tặng trong cung ngự tử, Đồng Giai thị không có Đồng Uyển Nhu được bao nhiêu đồ cưới, cùng với mười dặm hồng trang của Đồng Tiêm Nhu hoàn toàn không thể so sánh được.

Đồng Uyển Nhu giáp mặt nghe xong, cũng chỉ là cười không nói, nhưng mà Lý thị lại thiếu kiên nhẫn, nói với người đó:

"Dù nhiều đồ cưới hơn nữa thì sao, nhân phẩm của Uyển Nhu nhà ta luôn vô giá."

Người lúc trước nói chuyện chính là Lục di nương, nàng trang điểm xinh đẹp, bộc lộ rõ vẻ đẹp diễm lệ mà tuổi của nàng nên có, nhìn thoáng qua Đồng Uyển Nhu vẫn không buồn lên tiếng, không khỏi hừ lạnh nói với Lý thị:

"Ha, ta ngược lại không nhìn ta nhân phẩm thế nào, ta chỉ nhìn thấy nàng yếu đuối nghe lời, ngoài gương mặt có thể nhìn, những cái khác làm sao có thể so với Lục thiếu phu nhân? Không từ mà biết, cho dù là ra tay thì Lục thiếu phu nhân vung tay cũng có thể đẩy ngã nàng mấy lần rồi."

Lý thị còn chưa mở miệng phản bác, đã nghe thấy Quả trác phu nhân ngồi ở bên trái Lục di nương nói tiếp: "Đừng vậy, Lục thiếu phu nhân ra tay vô cùng hào phóng, trước khi thành thân đã tặng quà cho chúng ta, đều là các loại đồ tốt vô cùng quý giá."

Lục di nương được Quả trác phu nhân hiệp trợ, dương dương đắc ý nhìn lướt qua Lý thị, đối với việc bà tranh đoạt sủng ái của lão gia, bọn họ nhìn không vừa mắt, những người khác cũng vậy, Lý thị này, người sáng suốt đều nhìn ra, mỗi tháng ba mươi ngày thì đã có hai mươi ngày lão gia nghỉ ở trong phòng bà, nếu như nàng không nắm chắc cơ hội chế nhạo Lý thị một phen, thì những lúc khác quả thật không có cơ hội, không khỏi nói quá lên:

"Bất quá cũng khó trách, dù sao Lục thiếu phu nhân cũng là gả cho con trai trưởng, ra tay không lớn một chút, đến nhà chồng nếu bị người khác bắt nạt

vậy thì phải làm sao."

Lý thị cuối cùng không chịu nổi nữa, cắn giận muốn rời đi, lại nghe thấy bên ngoài một trận ầm ỹ, tân lang đang được phản động hi bà vây quanh, dất tân nương đi vào nhà chính.

Sau khi tân lang tân nương đi vào, liền thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Đồng Uyển Nhu không dấu vết kéo Lý thị ngồi xuống, chờ đợi đôi tân nhân một thân hi bào hoa lệ hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Việc Đồng Tiêm Nhu gả đến khiến cho Phú Sát gia ồn ào chùng hơn nửa tháng mới xem như lắng xuống.

Mấy ngày nay Lý thị đều bị Qua Nhĩ giai thị gọi đến bên người, nói cho oai là hỗ trợ, thật ra chính là muốn khoe khoang, đủ các loại kiểu, khiến Lý thị phiền không chịu nổi nhưng lại không làm gì được.

Đồng Uyển Nhu bởi vì là văn bối, cho nên có một vài trường hợp có thể tránh đi, chỉ là Đồng Tiêm Nhu gả vào phủ không lâu, liền lấy danh nghĩa lục thiếu phu nhân, mở tiệc chiêu đãi các phòng ngang hàng trong phủ, nói là mời các nàng đến để làm quen với các phòng một phen.

Đồng Uyển Nhu tất nhiên cũng nằm trong hàng ngũ được mời, nhìn Đồng Tiêm Nhu trái phải đều có tỷ tỷ ở bên hầu hạ, trăm cái châu ngọc, so với khi ở Đồng gia còn quý khí hơn vài phần, trước đây Đồng Tiêm Nhu nhìn thấy Đồng Uyển Nhu, đều dẫn đầu chào đón nàng, gọi nàng là muội muội, hiện giờ Đồng Tiêm Nhu bay lên cảnh cao, cũng không thể thiếu làm khó Đồng Uyển Nhu.

Với thân phận lục thiếu phu nhân, hay là vai vế ở Đồng gia, Đồng Tiêm Nhu cũng là tỷ tỷ của Đồng Uyển Nhu, sau khi Đồng Uyển Nhu dự tiệc, nàng ta liền nhìn chăm chăm Đồng Uyển Nhu ở khắp nơi, một lát bảo Đồng Uyển Nhu chuyển cái này, một lát lại bảo Đồng Uyển Nhu nhìn trang sức, thuận tiện gỡ trang cái quý giá trên đầu xuống đưa Đồng Uyển Nhu xem, đáng vẻ hai người nhìn như vô cùng thân thiết, tỷ muội tình thâm, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được trong đó bao gồm cả những oán hận.

Nghĩ đến khi Đồng Uyển Nhu còn ở Đồng gia, thân phận dòng chính nữ đặt ở đó, Đồng Tiêm Nhu tuy rằng là tỷ tỷ, nhưng vẫn là thứ xuất, chi phí ăn ở đều không thể sánh bằng Đồng Uyển Nhu, con giận dồn nén trong lòng đã lâu, hiện giờ có danh phận dòng chính nữ, lại còn kiêu ngạo gả con con trai trưởng làm vợ cả, kiêu ngạo như vậy sao không khoe cho được.

Mọi người đều nhìn chăm chăm, muốn nhìn xem khi nào Đồng Uyển Nhu không nhịn được mà bùng nổ, hai tỷ muội Đồng gia trở mặt với nhau, bọn họ muốn xem diễn thế nhưng Đồng Uyển Nhu lại giống như cộc gỗ vậy, đối với yêu cầu của Đồng Tiêm Nhu dù là hơi vô lý hay là những yêu cầu quá đáng Đồng Uyển Nhu đều không có phản ứng quá lớn, nói nàng làm, nàng đều làm đến vô cùng thỏa đáng, gọi người tìm cũng không tìm ra chút sai sót nào.

Mãi đến khi yến hội kết thúc, thậm chí ngay cả miếng nước Đồng Uyển Nhu cũng chưa uống, Đồng Tiêm Nhu sau khi tiễn tân khách rời đi, mới lạnh mặt nhìn Đồng Uyển Nhu, lấy bộ dạng cao cao tại thượng nói với Đồng Uyển Nhu:

"Tư vị bị người ta đạp dưới chân chắc không dễ chịu đi? Ta thật sự còn phải cảm ơn ngươi, cơ hội tốt như vậy bày đặt không cần, để ta nhạt lại. Ngươi có hối hận không?"

Đồng Uyển Nhu cười nhẹ: "Không hối hận. Đây cũng là mệnh của ta."

Đồng Tiêm Nhu hừ lạnh một tiếng, cao ngạo vén vén tay áo, hữu ý vô ý để lộ ra vòng ngọc trên hai cổ tay trắng nuột, lại dùng đầu ngón tay son đỏ xoay xoay nhẫn đeo trên tay, liếc mắt nhìn tỷ nữ hầu hạ phía sau, hai nha hoàn đi theo từ Đồng gia liền đem lư hương gốm sứ ôm lấy, huân ở hai bên vạt áo của nàng ta một lúc.

Như là cố ý để Đồng Uyển Nhu nhìn biểu hiện cả những nha hoàn hầu hạ sau lưng, Đồng gia có hai người theo tới, Qua Nhĩ giai thị lại sắp xếp cho bốn người, tổng cộng có sáu nha hoàn, chính là hầu hạ Đồng Tiêm Nhu ở trong nhà, phô trương như vậy, thật sự là thứ một người vợ cả nên có, mà trong mắt Đồng Tiêm Nhu, tất cả những điều này vốn là của Đồng Uyển Nhu, mà nàng ta lại dựa vào tài năng xuất sắc của bản thân, đoạt lại tất cả mọi thứ, biến thành của nàng ta, đặc ý là điều không thể thiếu.

Từ trước nàng ta luôn cảm thấy tính tình của Đồng Uyển Nhu quá mức lạnh nhạt, mỗi thời khắc đều làm một bộ dạng cao quý chẳng để ý, hiện giờ Đồng Tiêm Nhu nàng thành vợ cả, chỉ cần đường quan của tướng công nàng thuận lợi, tương lai ỡ ràng, nàng chính là chủ mẫu trong phủ, còn Đồng Uyển Nhu đâu?

Hừ, chẳng qua chỉ là một tiểu thê, còn có thể làm được cái gì lớn?

Nghĩ như vậy, Đồng Tiêm Nhu liền dùng ánh mắt đồng tình mang theo chút vui sướng khi người gặp họa nhìn Đồng Uyển Nhu vài lần, rồi mới là lướt rồi đi, ngay cả chào cũng không chào liền rời đi, không hề để ý tới Đồng Uyển Nhu đứng ở trong sảnh.

Thấy nàng ta đi vào trong, lúc này Đồng Uyển Nhu mới thở ra một hơi thật dài, đi ra khỏi đại viện chính phòng.

*****

Trở lại sảnh viện của mình, Lý thị bình thường rất thích ở trong vườn chăm sóc hoa cỏ giờ lại không thấy bóng dáng, bên ngoài phòng khách đặt một cái sọt đựng sách, tấm vải che mưa nắng ở phía trên cái sọt đã cũ nát không chịu nổi, giống như là trải qua nắng mưa rửa tội. Bên cạnh cái sọt đặt một vật gây không phải gây, củi mục không phải củi mục.

Đồng Uyển Nhu đi vào phòng khách liền nhìn thấy bà bà Lý thị đang ăn cần chia thức ăn, lúc này đã qua buổi trưa, không phải là thời gian dùng cơm trưa, Đồng Uyển Nhu nhìn bà bà ăn cần gấp thức ăn cho một vị lão hán đầu đầy hoa giáp, mái tóc dài cuốn ở sau gáy, dáng người tuy không cao, nhưng cũng coi như rắn chắc, một đôi tay vurun ra, cũng không nhìn thấy vết chai, điều này chứng tỏ, lão hán này không phải nông dân.

Lý thị thấy nàng đi vào, cười vầy vầy với nàng, nói:

"Mau tới bái kiến ngoại tổ."

Lúc này Đồng Uyển Nhu mới hiểu, thì ra vị lão án này là phụ thân của bà bà, là ngoại tổ của tướng công Phó Hằng, nàng vội vàng đi lên phía trước, đối với ngoại tổ đang ăn cơm nhẹ nhàng quỳ xuống, dập đầu hành lễ.

Chỉ thấy lão hán nhanh chóng buông đũa xuống, lau tay vào người vài cái, sau đó mới vầy vầy tay với Đồng Uyển Nhu, nói: "Ồi chào, ai, ôi, có lòng là được rồi, đứa nhỏ mau đứng lên."

Lúc này Đồng Uyển Nhu mới đứng dậy. Chỉ là trong lòng buồn bực, vốn nghe nói bà bà là người Giang Nam, ngoại tổ tuy làm quan nhỏ, nhưng cũng là một vị quan đứng đắn, nhưng hôm nay xem ra, toàn thân ngoại tổ có chỗ nào có nửa điểm bộ dạng quan gia.

Cũng mặc kệ ngoại tổ có phải quan gia hay không, cho dù ông chỉ là một lão hán nông thôn bình thường, những lễ tiết cần nên có Đồng Uyển Nhu đều không thể bỏ qua.

Sau khi hành lễ với ngoại tổ, Đồng Uyển Nhu liền tự nhiên mà đón lấy bầu rượu trong tay Lý thị, đứng ở bên cạnh bà, hầu hạ ngoại tổ uống rượu dùng bữa.

Qua lời nói, Đồng Uyển Nhu mới biết được, ngoại tổ tên là Lý Tranh, là Ngự sử Giang Nam, có tiếng cũng có miếng là quan viên Ngũ phẩm, gia tộc Lý thị nhiều đời định cư ở Giang Nam, tất cả cũng đều nhận chức quan Giám Sát Ngự sử.

Lý Tranh giống như đã nhiều ngày chưa ăn cơm, chỉ nói với với Lý thị và Đồng Uyển Nhu một hai câu, thời gian còn lại đều là lang thôn hổ yết, Lý thị gấp cho ông cái gì ông liền ăn hết, Đồng Uyển Nhu rót cho ông ly rượu, ông liền uống cạn chén.

Ăn gần nửa canh giờ, ông mới nâng bụng tròn vo khoát tay với Lý thị đang gấp bánh bao cho ông, nói:

"Không ăn, không ăn nữa, không ăn nổi nữa rồi." Thấy vậy Lý thị sau người đi vào thu dọn bàn, lại bảo người dâng lên một bình trà thơm, mời Lý Tranh ngồi xuống ghế thái sư.

Đồng Uyển Nhu cũng giúp đỡ thu dọn bàn, sau đó với đứng phía sau Lý thị, nhìn xem bà có cần hỗ trợ gì hay không, Lý Tranh nhìn nàng, rồi mới vừa lòng gật gật đầu với Lý thị, từ đáy lòng nói:

"Người vợ này của Phó Hằng, ta nhìn thấy rất tốt."

Về mặt Lý thị kiêu ngạo, miệng nói: "Có thể được lão gia luôn khó tính mở miệng khen ngợi, Uyển Nhu coi như cũng có phúc."

Lý Tranh nghe con gái nói xấu mình như vậy, nhất thời không vừa ý: "Hừm, nói cái gì vậy, lão gia ta miệng xấu như vậy sao?"

Lý thị dùng khăn che miệng cười cười, Lý Tranh làm bầm trong miệng hai câu, sau đó mới bùng chén trà lên uống, vừa uống vừa hỏi:

"Con dạo này thế nào? Nhiều năm như vậy, vẫn là một tiểu thiếp, lúc trước ta đã nói gì với con? Ta không muốn bám vào cái cửa này làm gì."

Lý thị cúi đầu không nói chuyện, dáng vẻ cử chỉ chính là một cô con gái bị phụ thân mắng cũng không dám phản bác, Lý Tranh thấy bà như vậy cũng không nói gì thêm nữa, thở dài một hơi.

Đúng lúc này, Phó Hằng mặc y phục có ấn chữ Bình của quan phủ đã trở về, cỡi mũ liền đi về phía Lý Tranh bên này, vừa đi vừa hành lễ với Lý Tranh, Lý Tranh nhìn thấy hán, mặt mày vui như nở hoa, Phó Hằng đi đến trước mặt ông, tự nhiên mà đem mũ giao đến trong tay Đồng Uyển Nhu, sau đó lời kéo tay Lý Tranh hỏi:

"Ngoại tổ đến khi nào, sao không thông báo trước một tiếng, con sẽ đi đón người."

Lý Tranh cười, nếp nhăn trên mặt như nở hoa, nếp nhăn trái rộng, lộ rõ dấu vết năm tháng lưu lại trên mặt ông.

"Đón cái gì mà đón! Ta tự mình nhận ra nhà của con mình, chỉ là đói quá, đến đây nương của cháu liền chuẩn bị đồ ăn cho ta, ta còn nói đừng bảo người

gọi cháu về, nương của cháu đúng là nhanh quá."

Phó Hằng nghe Lý Tranh nói như vậy, tươi cười, ai thấy đều có thể nhìn ra, hẳn rất yêu quý ngoại tổ này, từ lúc nào cửa đến bây giờ, ta hẳn vẫn nắm lấy tay của ngoại tổ mình.

"Phụ thân, xem ngài nói, ngài thật vất vả mới hồi kinh một chuyến, nếu như con không gọi nó về, quay về nhất định sẽ tránh cứ với con, con ngược lại lại trở thành người xấu ngăn tổ tôn hai người gặp mặt."

Lý thị biết quan hệ của bọn họ tốt, đứng ở giữa trêu ghẹo nói.

Phó Hằng ngạc nhiên nói: "Ngoại tổ trở lại kinh thành là có chuyện gì vậy?"

Lý Tranh nghe Phó Hằng hỏi, nét cười trên mặt dần thu lại, trịnh trọng gật đầu nói: "Đúng, là có một số việc."

Phó Hằng thấy vẻ mặt của ông có chút kỳ lạ, Lý Tranh thấy hẳn nhìn bản thân chằm chằm, liền từ ghế thái sư đứng dậy, nhìn Phó Hằng rồi chỉ chỉ về phía thư phòng, sau đó tổ tôn hai người cùng nhau đi ra khỏi phòng khách, Lý Tranh lúc chuẩn bị đi vào thư phòng, còn quay lại phòng khách, nhặt cái sọt đựng sách của mình, cùng xách đi vào thư phòng.

Đồng Uyển Nhu có chút không hiểu nhìn Lý thị, hỏi: "Tướng công và ngoại tổ có chuyện gì vậy, cứ thần thần bí bí."

Lý thị lắc đầu: "Ai biết được, hai người bọn họ vẫn luôn thần thần bí bí như vậy, đôi khi ở thư phòng nói chuyện đến vài canh giờ, ngay cả đến bữa cơm cũng không nhớ ra ngoài ăn."

"...."

Đồng Uyển Nhu đem mũ của Phó Hằng đặt ngay ngắn trên bàn dài, Lý thị nhớ đến trưa này nàng đến chính phòng dự tiệc, đoán chừng chưa ăn uống được gì, đi qua nở một nụ cười thật tươi với Đồng Uyển Nhu, nói:

"Giữa trưa chắc con chưa được ăn no. Ta đi nấu cho con một bát mì."

Đồng Uyển Nhu sờ sờ bụng, nhớ đến bản thân đến giờ vẫn chưa ăn cái gì, tuy rằng vẫn còn cảm thấy chút ngượng ngùng, nhưng Lý thị lại nhiệt tình như vậy, nàng từ chối cũng không tốt, liền sáng khoái nhận lấy:

"Vâng, được ạ. Khiến nương phải lo lắng rồi."

Lý thị bật cười: "Đứa nhỏ này, cái gì lo lắng hay không. Nương biết trưa nay con phải chịu ủy khuất rồi, ngàn vạn lần đừng để trong lòng, biết không? Ta luôn tin tưởng Hằng Nhi không phải là vật trong ao, nó chỉ thiếu một cơ hội để chứng minh bản thân, chỉ cần cho nó một cơ hội, nhất định có thể một bước lên mây."

Đồng Uyển Nhu biết Lý thị sợ nàng nghĩ nhiều, cũng sợ nàng hối hận đã gả cho Phó Hằng, không khỏi mỉm cười trấn an bà một cái:

"Nương, con biết. Con dâu cũng cảm thấy tướng công không phải kẻ đầu đường xó chợ, sau này hai mẹ con chúng ta đều cần nhờ vào chàng để qua ngày."

Lý thị bị nàng chọc cười, vỗ nhẹ má Đồng Uyển Nhu hai cái, rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng khách, đi về phía phòng bếp nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Lý Tranh và Phó Hằng ở trong thư phòng thoải mái nói chuyện đến tận tối, vẫn còn chưa thỏa mãn đi ra. Phó Hằng cố gắng giữ Lý Tranh ở lại trong phủ dùng bữa, nhưng lại bị Lý Tranh từ chối, cũng không nói lời khách sáo mà nói thẳng là không muốn gặp Lý Vinh Bảo.

Lý thị biết ông và lão gia thứ nhất chính kiến không hợp, thứ hai thân phận cũng không đúng, nếu cứ giữ Lý Tranh ở lại, phòng chừng đến lúc gặp mặt, tất cả mọi người đều không thoải mái, cho nên liền gật đầu, tự mình đưa Lý Tranh ra cửa.

"Cha không ở đây thì định ở chỗ nào?"

Lý thị đưa túi đồ mình đã chuẩn bị tốt nhét vào trong tay của Lý Tranh, bên trong là vài ba bộ quần áo mới để ông thay, hai đôi tất và giày, đều là bà tự làm lúc rảnh rỗi.

Lý Tranh nhìn nhìn, muốn nói lại thôi, sau đó đặt đồ vào cái sọt ở sau lưng, nói với Lý thị:

"Ở trạm dịch. Quan ngoại hồi kinh còn có thể ở đâu được, ngày mai ta tẩu hình vào triều, chắc là sẽ ở lại trong kinh thành vài ngày, đến lúc đó ta sẽ liên lạc với con. Đi vào đi dù sao vẫn còn gặp được thêm lần nữa."

"..."

Lý Tranh an bài thỏa đáng mọi chuyện, một chút cũng không để Lý thị nói chen vào, nói xong người cứ tiếp tục phong trần mệt mỏi xoay người rời đi, Lý thị nhìn bóng lưng của ông đi xa, chỉ làm thấy hình như so với lần trước lưng ông gù hơn một ít, tóc cũng bạc nhiều hơn một mảng.

Từ sau khi mẫu thân qua đời, ông liền cô độc, cô đơn đến bây giờ, ở phủ tại Giang Nam ngay cả nha hoàn cũng không có, chỉ là hai ma mà phụ trách thổi lửa nấu cơm cùng một lão nhân coi nhà, ông lại không chịu dùng người ở nhà môn để làm việc tư, mỗi lần đi ra ngoài, ông chỉ đi có một mình, tiêu điều đến không chịu được.

Lý thị đã nói với ông nhiều lần, bảo ông xin vào kinh công tác, nhưng mà Lý Tranh lại luôn từ chối, nói là ông còn chưa làm quan đủ, cũng không muốn vào kinh làm quan, chỉ muốn sống ở Giang Nam, vì dân đời lệnh là tôn chi mà cả đời ông theo đuổi.

Lý Tranh từ chối nhiều lần, Lý thị cũng không làm gì được, dù sao nói ra cũng không làm gì được, tính khí của phụ thân bà còn cứng đầu hơn cả con lừa, dặt không đi, đánh không lùi, nếu không phải là chuyện ông muốn làm, người khác dù có dùng chín trâu cũng không kéo ông về được.

"Tướng công, sao vậy?"

Phó Hằng thấy nàng, cong môi lên cười, đi tới nắm lấy tay nàng, "Hôm nay vất vả cho nàng, tính cách của ông ngoại vẫn luôn thẳng thắn không kiềm chế như vậy, cũng không phải là muốn làm khó nàng."

Đồng Uyển Nhu che miệng cười: "Tướng công nói cái gì mà làm khó dễ, ông ngoại đến thăm chúng ta, tiếp vui mừng còn không kịp nữa. Nhưng mà tướng công, từ khi ông đi, về mặt của chàng vẫn luôn u sầu, không biết là vì sao vậy?"

Phó Hằng nhìn nàng một lúc lâu, rồi mới nói với nàng lời thật:

"Lần này ông ngoại vào kinh chính là muốn làm một chuyện lớn. Nếu chuyện thành, triều đình sẽ xuất hiện sóng gió lớn, nếu là không thành...Ta lo lắng cho an nguy của ông."

Sau khi nói xong câu đó với Đồng Uyển nhu, Phó Hằng giống như nghĩ tới cái gì, đột nhiên xoay người, đến phòng khách cầm lấy mũ quan đặt ở trên bàn, vội vàng đi ra ngoài, vừa đi, vừa không quay đầu lại lớn tiếng dặn dò Đồng Uyển Nhu:

"Tối nay ta không về ăn cơm, nàng và nương đi nghỉ sớm đi."

"..."

Khi Lý thị quay về, vừa đúng lúc gặp mặt hán, Lý thị hỏi hán định làm gì, Phó Hằng cũng không nói gì, cứ như vậy xông thẳng ra ngoài.

Đồng Uyển Nhu đi qua đón Lý thị, Lý thị liền hỏi nàng: "Hằng nhi sao vậy, gấp gáp như vậy là định đi đâu?"

Đồng Uyển Nhu đi lên phía trước, lắc đầu với Lý thị, nói: "Tướng công chưa nói, chỉ nói là buổi tối không về ăn cơm."

Lý thị đưa mắt nhìn về phía Phó Hằng biến mất, thờ dãi: "Tính cách của đứa nhỏ này, quả thật là vô cùng giống ông ấy."

Đồng Uyển Nhu mỉm cười: "Là vô cùng giống ông ngoại sao?"

Lý thị gật đầu, lại dùng giọng điệu bất đắc dĩ đến cực điểm nói: "Đúng. Tính cách đều là quật cường đến mức kỳ quái. Thôi, bọn họ không về, hai mẹ con chúng ta ở cùng nhau, mới không thêm đề ý đến bọn họ đâu."

Nói xong, Lý thị liền ôm lấy cánh tay Đồng Uyển Nhu, hai người như tỷ muội thân mật đi vào trong sân."

*****

Buổi tối, Phó Hằng thật sự không về ăn cơm, nhưng mà, người mà Lý thị giận dữ nhiều ngày nay, Lý Vinh Bảo lại đến.

Lý thị vốn là không muốn đề ý đến ông, nhưng mà Lý Vinh Bảo lại nói với bà là muốn nói chuyện về Lý Tranh, khiến Lý thị không thể không lắng nghe.

"Lần này cha nàng vào kinh là muốn làm gì, nàng biết không?"

Lý thị nhìn chăm chăm Lý Vinh Bảo, thật lâu không nói gì, Lý Vinh Bảo bị nàng nhìn chăm chăm như vậy, chỉ cảm thấy người phụ nữ này dù đã qua tuổi thanh xuân, nhưng mà trên người luôn có một ý vị khiến ông nhiệt huyết sôi trào, loại cảm giác này, ông không tìm thấy trên người bất kỳ thê thiếp nào khác.

Nhớ đến mấy ngày trước vì chuyện của Phó Hằng, Lý thị giận ông, đều không đề ý đến ông, ông cũng không muốn đến tìm điều không vui, tận lực xa cách bà mấy ngày, muốn để bà tự mình tỉnh lại, nhưng mà hiện giờ thấy bà, mọi tức giận trong lòng giống như đều tan biến, không nói được với bà những

lời hung dữ.

Lý Vinh Bảo vẫy vẫy tay với Lý thị, để bà đến ngồi cạnh mình, vốn là Lý thị cũng không muốn, nhưng lại bị Lý Vinh Bảo lờm một cái, mới không tình nguyện đi qua ngồi xuống.

"Mỗi lần ông ấy đến, đều sẽ ở trên triều nhắc lên một trận sóng gió, đừng nhìn ông ấy đã một bó tuổi, nhưng ông ấy chính là một người liều lĩnh, ta đến tìm ông ấy vài lần, muốn ông vào kinh thay ta làm việc, đừng cứ ở mãi tại Giang Nam làm một cái quan nhỏ thay dân chờ lệnh, nhưng ông luôn từ chối, không nề tình ta chút nào. Mỗi lần đều là vụng trộm quay về, vụng trộm đi, giống như là không nguyện ý nhận thức người con rể ta đây."

Ôm Lý thị vào lòng, như vậy Lý Vinh Bảo mới cảm thấy trong lòng bình tĩnh một chút, rồi bắt đầu kể về Lý Tranh.

Lý thị nghe ông kể về phụ thân mình, trên mặt nhất thời nổi lên sương lạnh, Lý Vinh Bảo thấy bà như vậy, không khỏi sờ sờ mũi, chỉ nghe Lý thị nói với ông:

"Nói là cha ta không muốn nhận con rể, chẳng lẽ con rể ngài muốn nhận thức ông ấy sao? Một tiếng nhạc phụ đại nhân, ngài gọi được sao?"

"..."

Lý Vinh Bảo không nghĩ tới Lý thị sẽ dùng điều này để phản bác lại mình, nghĩ nghĩ, ông đối với Lý Tranh, thật sự là không gọi được một tiếng "nhạc phụ đại nhân". Ông và Lý Tranh vốn là cùng nhau làm quan trong triều, tuổi tác lớn nhỏ cũng chỉ hơn nhau hai, ba tuổi, nhưng mà ông lại cưới con gái của Lý Tranh, bởi phận đột nhiên giáng xuống một cấp, tiếng nhạc phụ này quả thật là ông không thể gọi ra miệng được, nhiều năm như vậy, thật ra ông cũng có chút may mắn, Lý Tranh vụng trộm qua lại, cố gắng không đối mặt với ông, bằng không tình cảnh xấu hổ lúc đó có thể tưởng tượng ra được.

Thấy Lý Vinh Bảo không nói chuyện, Lý thị ở trong lòng ông không kiềm được mà gãy ra, giữ một khoảng cách với ông, trong lòng Lý Vinh Bảo đột nhiên trống không, bất đắc dĩ nhìn Lý thị, rồi mới nói thêm:

"Ai, thôi, ta cũng chỉ muốn cảnh tình ông ấy, đừng đem mọi tội trạng trong triều ra sạch sẽ như vậy, nếu không phải tính cách của ông ấy quá mức thẳng thắn, dựa vào năng lực của ông ấy, làm quan đến ngày hôm nay, sao mới chỉ lên được chức ngũ phẩm Giám Sát Ngự Sử chứ? Quay về là vào kinh cáo trạng, ông ấy cũng không biết quan viên trong kinh đều sợ ông ấy đến."

Lý thị tất nhiên là hiểu cách làm người của phụ thân mình, tuy rằng cũng cảm thấy ông đặc tội với nhiều như vậy là không tốt, nhưng mà ngoài miệng lại không nói như vậy:

"Quan ngũ phẩm thì sao, cha ta vì dân làm việc, cũng không là vì muốn được thăng quan."

Nghe giọng điệu của Lý thị, rõ ràng là đã tốt hơn lúc trước, Lý Vinh Bảo lúc này mới từ trường tháp đứng dậy, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau bà, ôm chặt lấy bà, ở bên tai bà nói nhỏ:

"Đúng, ông ấy là vì dân làm việc kiếm được thanh danh, nhưng mà, ông ấy cũng không vì nữ nhi là nàng mà ngấm lại..."

Lý thị vận vẹo nửa ngày cũng không thể thoát được, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau: "Ông ấy sao lại không nghĩ đến ta?"

Lý Vinh Bảo ngửi mùi hương trên người bà, mở miệng nói: "Ông ấy nếu như không chỉ là quan ngũ phẩm, nàng cũng sẽ không đến mức chỉ làm trắc phu nhân, mấy năm nay ta đối với nàng như thế nào, hẳn là nàng biết, nếu như năm đó cha nàng chịu khuất phục, với năng lực của ông ấy, sao tiên đế lại không nhìn thấy, đến lúc đó ông ấy làm đại quan, xuất thân của nàng tất nhiên cũng được nâng lên, cũng không phải chịu đựng Qua Nhĩ giai thị, cũng không để người phụ nữ đó chiếm mất vị trí chính phu nhân nhiều năm như vậy."

Lý thị nghe vậy, im lặng một lúc lâu, Lý Vinh Bảo nhìn thử bà một cái, cho rằng bà đã mềm lòng, khi đang muốn tiến thêm một bước, lại bị Lý thị dùng sức đẩy ra.

"Đừng nói những lời ngay cả chính mình cũng không tin được. Ta biết, xuất thân của ta không bằng Qua Nhĩ giai thị, ta cũng không có lòng muốn tranh vị trí chủ mẫu của nàng, ngày ấy gả cho ngài ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, đời này của ta chính là mệnh phải làm thiếp rồi. Ngài coi trọng thể diện bên ngoài như vậy, xuất thân của ta căn bản không có khả năng trở thành chính thê của ngài, ta cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ngài nhiều năm như vậy, sinh con dưỡng cái cho ngài, nhưng mà, ta đi theo ngài làm thiếp, con của ta là con thứ, điều này ta đều biết, chưa bao giờ oán hận, nhưng mặc dù là làm thiếp, ta cũng có tôn nghiêm của mình. Cha ta cả đời ngay thẳng, ta mới là vết bẩn lớn nhất cả đời của ông, ngài nói ta thì thôi, nhưng mà ngài không thể nói ông ấy như vậy."

Lý thị nói xong những lời này, trong đôi mắt dĩ nhiên là chưa đầy nước mắt, bà dùng ánh mắt mang theo tuyệt vọng và thất vọng nhìn Lý Vinh Bảo, nâng một bàn tay lên, chỉ về phía cửa nói:

"Ngài đi đi. Về sau đừng đến đây nữa, dù sao trong phủ có nhiều nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, ngài có thể để hoa tàn ít bướm như ta ném sang một bên, thuận theo sắc đẹp đi hưởng thụ, hàng đêm sinh ca đi."

"..." Lý Vinh Bảo đứng thẳng bất động, gương mặt dù đã qua năm mươi nhưng được bảo dưỡng thỏa đáng hiện ra vẻ xấu hổ, chỉ thấy gương mặt ông dần dần lạnh xuống, thật lâu sau mới lạnh giọng nói:

"Lý Đông Nhiễm, nàng có biết mình đang nói cái gì không? Nàng dám nói chuyện với ta như vậy sao?"

Lý thị không nhẫn nhịn nữa, chột bùng nổ: "Ta dám rồi! Trước đây ta không dám, cũng không được cái gì tốt, ta lo lắng sợ hãi nhiều năm như vậy, sợ nói sai sẽ chọc giận ngài, nhưng mà, dù sao ngài cũng không thể mong đợi ta cả đời vĩnh viễn không có tức giận. Ta hôm nay liền nói cho ngài biết, ta cũng có tức giận, ta không muốn tiếp tục nhận nhục chịu đựng nữa, ngài rút đi cho ta! Cút--- Vĩnh viễn đừng đến nữa! Cút cho ta."

"..."

Lý Vinh Bảo nhìn bà tức giận, khó có thể tin thờ ra một hơi, hai bên giằng co thật lâu, ông mới thờ dài một cái thật sâu, đi đến gần Lý thị nói:

"Được rồi, nàng tức giận cũng đã phát ra rồi, coi như là ta sai, ta nhận sai được chưa, mau tới đây, đừng tức giận nữa."

Lý Vinh Bảo đi đến bên cạnh Lý thị, mở rộng hai tay về phía Lý thị, muốn ôm bà vào lòng trấn an một phen, nhưng mà, khi ông vừa mới đụng đến quần áo của Lý thị, đã bị bà dùng sức đẩy ra, hai mắt Lý thị chứa đầy nước mắt, giống như cảm xúc đã lên đến đỉnh điểm, cũng sắp hồng mắt rồi.

Lý Vinh Bảo xuất thân từ thế gia huân quý, chưa bao giờ thấy ông chịu đựng với một người phụ nữ nào như vậy, nhưng mà, sau khi chịu đựng đau lòng, lại đối lấy phản ứng như vậy, nhất thời cảm thấy khó có thể chịu được, lạnh mặt, chỉ vào Lý thị nói:

"Ta không bao giờ đến nữa, nàng đừng hối hận."

Lý thị cắn chặt hàm dưới, cổ găng trắn định: "Tuyệt không hối hận!"

Lý Vinh Bảo một bên gạt đầu một bên chỉ vào bà, nhấc vạt áo lên xoay người rời đi, nhưng đi được hai bước, lại quay trở về, nói:

"Ngược lại ta muốn nhìn, ở trong phủ này không có sự che chở của ta, nàng sẽ trải qua những ngày như thế nào!"

Lý thị từ bên cạnh cầm lấy một bình hoa, ném xuống đất, vỡ thành ngàn miếng, chỉ vào Lý Vinh Bảo giận dữ hét:

"Cút..."

Lý Vinh Bảo giận dữ đi ra khỏi phòng Lý thị, khi đi qua cửa sân viện, nhìn thấy Đồng Uyển Nhu bị cảnh bọn họ cãi nhau làm cho sợ hãi đang núp sau cánh cửa, trên mặt liền hiện vẻ vẻ bối rối, muốn quay lại nhìn Lý thị một cái, nhưng lại nhìn xuống, cũng không quay đầu lại rồi khỏi hậu viện.

Lý Vinh Bảo đi rồi, Lý thị ngồi bệt xuống đất khóc nức nở, Đồng Uyển Nhu từ cạnh cửa thò đầu ra, nàng bị tiếng cãi nhau của bọn họ đưa tới, thấy toàn bộ cảnh hai người cãi nhau, đến hiện giờ, trong lòng nàng vẫn kinh hoàng, không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với chuyện này.

Lý trí nói cho nàng biết, những ngày kế tiếp của bọn họ ở Phú Sát gia sẽ không tốt đẹp, nhưng tự đáy lòng lại không nhận được sinh ra cảm giác bội phục với Lý thị.

Lý thị là người đầu tiên trong những người phụ nữ mà nàng gặp, dám đứng ra cãi nhau với tướng công của mình như vậy. Cảm giác này, quả thật, quả thật....

Quá sung sướng!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Khi Phó Hằng trở về đã là rất muộn, vốn tưởng rằng trong nhà đã không còn đèn đuốc, mọi người đã sớm đi ngủ, không nghĩ tới đi vừa đi vào sân viện đã thấy đại sảnh vẫn còn sáng đèn, sau khi đi vào liền phát hiện Lý thị đang ngồi ở nhuyễn tháp ở thiên sảnh ngẩn người, nước mắt đã sớm lau khô nhưng vẫn còn để lại dấu vết, khiến gương mặt bà càng thêm tiêu tụy.

Phó Hằng chưa bao giờ thấy Lý thị như vậy, đi qua gọi bà một tiếng cũng không thấy phản ứng lại, Phó Hằng nhìn xung quanh, chỉ thấy Đồng Uyển Nhu cầm một cái bọc từ bên ngoài đi tới, hần liền đi qua chỗ nàng hỏi:

"Nương làm sao vậy? Sao muộn như vậy rồi hai người còn chưa ngủ, đang làm gì vậy?"

Đồng Uyển Nhu thấy hần đã về, đưa tay ra hiệu đừng lên tiếng, đem bọc đồ trong tay đặt lên bàn, sau đó dẫn Phó Hằng qua chỗ khác tránh Lý thị, hai người đi ra ngoài nhỏ giọng nói chuyện.

Nàng kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay cho Phó Hằng nghe một lần, chỉ thấy vẻ mặt Phó Hằng hiện lên vẻ "sớm nên như vậy", thờ nhẹ một hơi, nói:

"Cãi nhau thì cứ cãi nhau đi, mấy năm nay nương vì A mã cũng đã phải chịu đựng nhiều, tuy rằng nhìn qua thì bà là người được sủng ái nhất, nhưng A mã không biết, trong phủ này có bao nhiêu người ghen ghét, dù sáng dù tối đều tìm cách ngáng chân nương, nhưng mà bà chưa bao giờ đề xập những việc đó với A mã, hiện giờ cãi nhau cũng tốt, ít nhất có thể yên tĩnh rồi."

Mặc dù Đồng Uyển Nhu mới gả vào chưa lâu, nhưng cũng có thể nhìn ra được tình cảm của mẹ chồng với cha chồng, nàng gật đầu với Phó Hằng, lại nghe Phó Hằng hỏi tiếp:

"Lúc này nàng đang làm gì vậy?"

Đồng Uyển Nhu lúc này mới nhớ đến bản thân phải làm chính sự, vẫy vẫy tay với Phó Hằng, dẫn hắn đến mép bàn, mở bọc đồ trên bàn ra, nói:

"Tranh đấu trong trạch viện thiếp cũng đã gặp qua một số rồi, hôm nay bà và công công cãi nhau ầm ĩ một trận, ngày mai nói không chừng sẽ bị người lấy đó ra để chèn ép, với tính cách của chính phòng, có khả năng lớn là sẽ trực tiếp cắt đứt chi tiêu của chúng ta, nếu quan hệ giữa hai người không thể chuyển biến tốt hơn, thiếp sợ chỗ ở của chúng ta rồi cũng sẽ bị đoạt mất, thiếp đang thu nhập một số vật nhỏ không bắt mắt lắm, đến lúc đó nếu thật sự đi đến đường cùng, chúng ta cũng không đến mức không có cơm ăn."

"...."

Phó Hằng ngơ ngác nhìn tiểu thê từ trước mặt, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Có phải là nàng phòng ngừa cũng quá chu toàn rồi chứ, còn chưa biết thế nào đã tính đến mức tồi tệ nhất rồi, không khỏi an ủi nói:

"Nàng yên tâm đi, nương và A mã trước đây cũng từng cãi nhau, đừng nhìn A mã bề ngoài cứng rắn, nhưng mà đối với nương vẫn rất dung túng, qua vài ngày là tốt rồi, nàng cũng đừng quá lo lắng."

Đồng Uyển Nhu nhìn thoáng qua bọc đồ, giấu lại cũng cảm thấy bản thân có thể có chút quá, nhưng mà....Nàng cảm thấy trong lòng vô cùng bất an.

"Được rồi, được rồi, đừng tự gây sức ép cho mình nữa, ta ngồi với nương một lúc rồi đi nghỉ đi. Không có gì đáng ngại đâu."

"...Được."

Hai người ngồi ở nhuyễn塌 một lát, cũng không nói gì, thẳng đến khi Lý thị phục hồi tinh thần, nói với bọn họ bà không sao, hai người mới cùng nhau rời đi.

*****

Nhưng mà sáng ngày hôm sau, khi Đồng Uyển Nhu đang hầu hạ Phó Hằng rời giường rửa mặt, bên ngoài sân đã có hai mấy gia đình cảm gây gộc đi tới, Cáp Lỗ tổng quản của Phú Sát gia với mái tóc tết rồng cổ đi đến, trong tay cầm sổ sách.

"Các người làm gì, ta cho các người đi vào sao?" Lý thị mặc đồ chỉnh tề đi ra ngoài quát lớn với những tên gia đình, Cáp Lỗ tổng quản bình thường vẫn luôn cung kính với Lý thị đột nhiên trở nên kiêu ngạo, cầm bản tính đi đến bên cạnh Lý thị không khách khí nói:

"Thật có lỗi với trác phu nhân, nô tài phụng mệnh mời phu nhân đến phía tây thiên viện, những đồ trong viện này, tất cả đều do lão gia ban cho, tất cả đều không được mang đi."

"..." Lý thị hít sâu một hơi, lại hỏi: "Là đại nhân tự mình hạ lệnh bảo chúng ta chuyển đi?"

Cáp Lỗ tổng quản hừ lạnh một tiếng:

"Hừ, loại chuyện này còn cần đại nhân tự mình ra lệnh sao? Đại phu nhân nói, người chỉ là một nữ tử Hán gia nhập phủ làm thiếp, đã là trèo cao, loại thân phận như vậy còn không phục vụ đại nhân cho tốt, phân ưu cho ngài, vậy mà còn dám chọc đại nhân không vui, tự cho Phú Sát gia là chỗ nào rồi hả?"

Lý thị không để ý đến lời công kích của Cáp Lỗ, chỉ là chấp nhất hỏi hắn một câu: "Ta chỉ hỏi người, người làm như vậy, đại nhân có biết hay không?"

Cáp Lỗ hít sâu thở ra một hơi: "Đương nhiên biết! Thời điểm khi đại phu nhân xử trí như vậy, đại nhân cũng có mặt, cũng không nói có cái gì không ổn."

"..." Lý thị nghe xong lời này, mới cúi đầu im lặng, xoay người đi qua.

Khi Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu đi đến trong sảnh, nghe được chính là câu nói cuối cùng của Cáp Lỗ tổng quản, Phó Hằng đi tới nói với Cáp Lỗ:

"Sao lại thế này?"

Cáp Lỗ tổng quản khinh miệt ngẩng đầu nhìn Phó Hằng, sau đó không để ý đến hắn, liền trực tiếp đi vào trong.

Phó Hằng còn muốn đuổi theo hỏi cho rõ ràng, lại bị Lý thị bắt lấy cánh tay, chỉ theo Lý thị cúi đầu nói với Phó Hằng:

"Thôi, nhiều lời vô ích, chuyển đi."

"...."

Đồng Uyển Nhu nhìn người tiến vào kiểm tra đồ trong phủ, nàng liền cảm thấy lần này không giống trước đây rồi, quả nhiên, mẹ chồng và cha chồng cãi nhau rất căng thẳng, cha chồng chính là hạ quyết tâm cho bà một giáo huấn, Đồng Uyển Nhu hít sâu một hơi, ai, sớm biết vậy đã sớm giấu nhiều đồ hơn rồi.

*****

Pủ Phú Sát gia chiếm một diện tích lớn, mặc dù không thể so với Hoàng thành, nhưng ở kinh thành cũng được coi là một khu vực lớn, bởi vậy, trong phủ ngoài chủ viện sườn viện, cùng tiểu viện của các di nương ở ngoài, còn có rất nhiều sân trống.

Lần này ba mẹ con Lý thị bị đuổi đến chính là tiểu viện quanh quẽ ở cuối phía Tây phủ Phú Sát, mặc dù sân viện không đến mức lâu năm thiếu tu sửa, nhưng cũng vô cùng hoang vắng lộn xộn.

Lý thị đứng ở ngoài viện, vẻ mặt coi như bình thường, giọng điệu tỉnh mạch nói:

"Đây là muốn cắt đứt chi tiêu của chúng ta mà, sau này nên làm cái gì bây giờ?"

Phó Hằng nhìn thoáng qua hai người, đem hai túi đồ trên lưng đặt ở một bên miệng giếng, sau đó từ trong góc tìm đến thùng gỗ, lặng im múc nước, rồi nói:

"Nương, thật ra ngày này con đã sớm nghĩ đến rồi. Hồi nhỏ con cảm thấy, con tình nguyện kham khổ một chút, cũng không muốn người phải chịu ủy khuất như vậy, nhưng mà người phải chịu đựng nhiều năm như vậy, hiện giờ cuối cùng có thể giải thoát, không cần phải để ý đến những cạm bẫy trào phúng, thật tốt."

Lý thị thở dài, không nói gì, bà đương nhiên biết, con trai đang an ủi bà, trong toàn bộ quá trình Đồng Uyển Nhu đều luôn giúp đỡ bà, không có chút không kiên nhẫn hay khủng hoảng gì, Lý thị vỗ vỗ tay nàng, nhẹ nhàng nói:

"Là nương không tốt, liên lụy đến các con."

Đồng Uyển Nhu nở nụ cười với bà, sau đó đỡ bà đến chỗ bàn đá đầy bụi bặm cách đó không xa, nàng đi đến bên cạnh Phó Hằng, hỏi hẩn một chiếc khăn lau, sau đó thấm nước, rồi lại vội vàng trở về, lau sạch bàn ghế đá cho Lý thị, mời bà ngồi xuống.

Sau đó cái gì cũng không nói, đi đến bên cạnh Phó Hằng, cùng hẩn thu dọn phòng ở.

Vốn Phó Hằng không chịu để Đồng Uyển Nhu động tay, nhưng mà Đồng Uyển Nhu lại kiên trì muốn làm cùng hẩn, cuối cùng Phó Hằng không lay chuyển được nàng, đành phải chọn một vài công việc nhỏ cho nàng làm, Đồng Uyển Nhu cũng không quá quen làm, tay chân vụng về, nước vẩy ướt cả người, còn làm rơi hai cái bát nhỏ.

Sau một buổi chiều dọn dẹp, gian tiểu viện này cuối cùng cũng lộ ra ít hình dáng, bởi vì là thiên viện, cho nên, nhìn ra được, thời điểm xây dựng cũng không qua để tâm, sân viện cũng là một kiểu phổ thông nhất, không giống chủ viện, ngay cả cột trụ trong phòng cũng chỉ là một thân gỗ đàn hương mài thành, từng ở những nơi sang trọng đẹp đẽ, giờ nhìn sân viện này thật là có chút không thích ứng được.

Cửa sân quay về phía tây, ra khỏi cửa đi về phía bên phải một vòng chính là cửa sau, chỉ là những người buôn bán nhỏ mới có thể đi đến chỗ này, Đồng Uyển Nhu ở trong hoàn cảnh như vậy, muốn nói trong lòng không có chênh lệch là nói dối, nhưng mà nàng thấy Lý thị buồn bức không vui, nhìn tướng công giả vờ thoải mái làm việc, chỉ vì không muốn các nàng lo lắng thêm, nhìn bóng dáng đi tới đi lui của hẩn, trong lòng Đồng Uyển Nhu vẫn cảm thấy ảm áp, quả nhiên, người không bản thân ở hoàn cảnh nào, vô luận là xuất thân dạng gì, có thể khiến cho bạn cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần xem tâm lòng quan tâm cùng sự trân trọng của người đó.

Lý thị u sầu một lát, rồi bắt buộc bản thân phải tỉnh lại, cùng Đồng Uyển Nhu đứng ở bên cửa lo lắng nói:

"Bọn họ đây là muốn chèn ép chúng ta, để chúng ta không thể mang cái gì đi, chính là muốn xem chúng ta không có bọn họ thì sẽ làm được gì, cũng là do ta không nhìn được, ý vào thường ngày được ông ấy nhân nhượng mà không biết đoán lời mình nói."

Đồng Uyển Nhu nghe xong lại suy nghĩ, sau đó mới nói với Lý thị, "Nương, con và tướng công đều cảm thấy người làm đúng. Tuy rằng con mới gả đến không lâu, nhưng mà, con cảm thấy, nữ tử dựa vào cái gì mà luôn phải thuận theo người khác, chẳng lẽ chúng ta không có quyền theo đuổi hạnh phúc sao? Nương, người yêu A mã, nhưng mà người ông ấy yêu nhiều lắm, ông ấy cũng không thể đem tất cả tâm mình đặt trên người của nương, nếu ông ấy đã không thể toàn tâm giao cho người, như vậy dựa vào cái gì mà lại yêu cầu người dùng toàn tâm để yêu ông ấy chứ."

Lý thị nhìn Đồng Uyển Nhu thật lâu không nói gì, đứng vậy, đây chính là suy nghĩ trong lòng con dâu, người toàn tâm với ta, ta cũng toàn tâm giao cho người, bất luận thân phận địa vị, chỉ cần lấy tâm ra đối đãi với nhau.

Đồng Uyển Nhu thấy bà vẫn chưa hết u buồn, không khỏi đến gần Lý thị nhỏ giọng nói với bà một câu:

"Nương, thật ra tối hôm qua con đã vụng trộm giấu một ít đồ, trong khoảng thời gian ngắn chúng ta chắc là sẽ không đến mức khổ sở, đợi đến khi tiền lương của tướng công phát xuống, chúng ta có thể rộng rãi hơn một chút rồi, dù sao ba mẹ con chúng ta ở cùng nhau, mọi việc tự thân tự lực, chắc cũng không dùng đến bao nhiêu tiền."

Đồng Uyển Nhu nói xong, liền từ trong ống tay áo lấy ra một cái khăn, khăn bị nắm thành một nắm, giao đến tay Lý thị, cảm giác nặng trĩu.

Chỉ nghe Đồng Uyển Nhu nói tiếp: "Đây đây là một số đồ vật nhỏ con lấy ra từ trong đồ cưới, có một số chưa ghi sổ, có một số là ngày thành thân con mang theo bên người, đoán chắc chưa vào sổ, nhưng con chỉ giấu được từng này, giấu nhiều hơn dễ bị bọn họ phát hiện ra."

"...."

Lý thị kinh ngạc nhìn Đồng Uyển Nhu, thật lâu không nói gì, mở khăn trong tay ra, bên trong quả thật đều là một số khuyên tai nhẫn đeo châu báu linh tinh, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vừa vặn Phó Hằng xách một thùng nước đi vào, Lý thị giữ chặt Phó Hằng, đem đồ cho Phó Hằng nhìn thoáng qua, rồi mới nói với hắn:

"Con trai, con là nhật được bảo bối, biết không?"

"..."

Một người con dâu không những nhẽo, biết lễ tiết, đúng mực, còn biết xem thời thế, con trai bà không phải nhật được bảo bối thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Tiểu viện mặc dù không rộng lớn hoa lệ như đại viện, nhưng thắng ở chỗ diện tích nhỏ, quét dọn sửa sang lại càng tiện, tiểu viện này nằm ở cuối phía tây của phủ Phú Sát, tổng cộng cũng chỉ có hai gian phòng, cộng thêm một thư phòng, ở đầu tiểu viện có một gian phòng nhỏ, có bếp, giá nôi, nhưng mà ngoài mấy cái bát ở ngoài, còn lại cái gì cũng không có, chỉ có mấy cái bát, khi Đồng Uyển Nhu rửa bát, là rơi mất hai cái.

Nhìn sân viện một nghèo hai trắng, Phó Hằng đứng ở giữa sân thật lâu, thẳng đến khi Đồng Uyển Nhu cần giấy bút từ phòng bếp nhỏ đi ra.

Sau khi Đồng Uyển Nhu ở trong phòng bếp kiểm tra thống kê lại một phen, viết ra danh sách những thứ cần phải mua, đưa cho Phó Hằng nhìn, Phó Hằng cũng cảm thấy không sai biệt lắm, liền nói một tiếng với Lý thị, hai vợ chồng liền ra ngoài mua này nọ.

Vốn Phó Hằng còn muốn dắt Đồng Uyển Nhu đi từ cửa hông đi ra ngoài, nhưng lại bị Đồng Uyển Nhu kéo đi từ phía cửa sau, dọc đường đi lại nói với Phó Hằng rất nhiều, nói hắn không cần để ý đến những chi tiết vô dụng đó:

"Trên đời này đi ra đường cũng đều là người, đường đi nào có phân giá cả, chỉ cần có thể đi, có thể đến nơi, đều là đường tốt, ai cũng có thể đi mà."

Mũ sa của Đồng Uyển Nhu không thể cầm theo từ trác viện, cho nên liền lấy khăn tay của bản thân, hai bên dùng dây đỏ buộc lại làm khăn che đi nửa gương mặt, lại dùng một đóa hoa nhỏ hái ở bên đường che đi nút buộc, lại có một vẻ đẹp tươi mát khác.

Phó Hằng thấy nàng nhìn xung quanh, giống như vô cùng tò mò với những điều mới lạ, nghỉ lại hai lần trước dẫn nàng ra ngoài, nàng đều đội mũ sa, hóa ra đi ở giữa đường như thế này, đôi mắt của nàng sẽ động lòng người như vậy, trong lòng không khỏi càng thêm áy náy.

"Những ngày như thế này, ra sẽ không dễ cho nàng chịu quá lâu."

Đồng Uyển Nhu đang nhìn hai đứa bé chơi con quay ở bên đường, căn bản không nghe thấy lời nói của Phó Hằng, Phó Hằng đợi thật lâu không thấy nàng đáp lại, ngay cả một tiếng "Đã biết" cũng không có nói, lúc này hắn mới nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy nàng hai mắt tỏa sáng đang nhìn chăm chăm con quay đang xoay tròn.

Trong lòng hắn đầy bất đắc dĩ.

Hai người dựa theo tờ danh sách lúc trước, những thứ cần mua đều đã mua, chỉ còn lại muối và gạo còn phải đi đến con đường phía trước thì mới mua được, Phó Hằng thấy Đồng Uyển Nhu thật sự không đi được nữa, liền bảo nàng ở ven đường chờ hắn một chút, hắn đi mua một mình rồi sẽ quay lại.

Đồng Uyển Nhu nghĩ cũng thấy được, bảo hắn đi nhanh về nhanh.

Phó Hằng đi rồi, lúc này Đồng Uyển Nhu mới cảm theo những đồ vừa mua đi đến gần một quán trà bên đường, trước cửa có mái hiên, vừa vặn có thể che khuất ánh nắng.

Từ trong quán trà có hai tiểu nhị đi ra, một người đến cạnh cửa bàn thông báo, một người cầm chiêng đồng bắt đầu gõ, vừa gõ vừa hô:

"Các vị đi qua đi lại dừng lại nghe, quán trà Mặc Bản và thư viện Đông Lâm cùng nhau tổ chức cuộc thi thi họa, bắt luận thứ tự, chỉ cần tham gia, đều sẽ được tặng hai một mứt hoa quả."

Tiểu nhị dán thông báo kia cũng gia nhập đội ngũ mời chào, hai người hô hào vài lần, rồi mới thu chiêng đồng lại, quay về bên trong quán trà.

Đồng Uyển Nhu đứng gần quán trà, đầu tiên nhìn qua thông báo, hiểu đại khái ý tứ trong đó, sau đó lại nghe thấy câu nói của tiểu nhị, tuy rằng không biết thi đấu thi họa là cái gì, nhưng mà nghe qua nhìn như không khó, hơn nữa bất luận thứ tự, tham gia còn có hai hộp mứt hoa quả.

Không thể không nói, hiện tại hai hộp mứt hoa quả đối với Đồng Uyển Nhu mà nói vẫn có sức hấp dẫn rất lớn, nghĩ đến việc đưa cho Lý thị ném thư, nói không chừng bà còn có thể vui vẻ một chút.

Nghĩ như vậy, nàng liền đi vào trong quán trà.

Chỉ thấy bên trong chắc là nơi thi đấu, cho nên trong đại sảnh trống không, tầng lầu phía trên có cá lá cờ nhiều màu và cờ vải, các loại tranh sơn thủy treo khắp tường, thật là thư hương đầy phòng, nhà vận rong chơi.

Tiểu nhị quán trà thấy có người đi vào, vội vàng ra chào đón, lại thấy người đi vào là nữ tử, không khỏi nhìn qua hai bên trái phải, sau đó một người tiến lên trước nói với Đồng Uyển Nhu:

"Tiểu thư, quán hôm nay không buôn bán, nếu ngài muốn dùng trà thì xin mời đến quán khác."

Đồng Uyển Nhu tháo khăn che mặt xuống, dịu dàng cười với tiểu nhị: "Ta không đến uống trà, ta đến viết chữ."

Một tiểu nhị khác cười lớn: "Tiểu thư, ngài không đùa chứ. Ngay cả là ngài có viết mấy chữ, nhưng ngài cảm thấy chữ của mình có đủ tiêu chuẩn để Đồng Lâm thư viện tuyển chọn sao? Phải biết rằng, tác phẩm thắng cuộc lần này, rất có khả năng sẽ được đưa vào đại nội, vào cung ngự lãm, ngài vẫn là nên về nhà thuê thừa đi."

Đồng Uyển Nhu nghe tiểu nhị kia cười nhạo ngay trước mặt cũng không tức giận, mà vẫn hữu lễ hữu tiết chỉ ra bên ngoài quán trà, lạnh nhạt tự nhiên nói:

"Không phải là không có yêu cầu đối với người tham gia sao, nếu không muốn nữ tử tham gia, sao ở trên thông báo không viết cho rõ ràng chứ?"

Tiểu nhị bị lời này của nàng làm cho nghẹn, tuy rằng trên thông báo không có viết là nữ tử không được tham gia, nhưng mà, thể gian nữ tử có tài không nhiều, mặc dù cũng có người biết chữ, nhưng mà chung quy không nhiều, càng không có mấy người chịu xuất đầu lộ diện đến tham gia mà.

Đang muốn mở miệng đuổi Đồng Uyển Nhu lần nữa, từ bên trong có hai vị lão tiên sinh đi tới, sau khi hỏi rõ tình hình tranh cãi, một trong hai lão giả tóc hoa râm nhìn Đồng Uyển Nhu một lượt, liền chủ trì công đạo nói:

"Thông báo bên ngoài xác thực không có viết nữ tử không được tham gia, tiểu thư đã có nhã hứng này, thử một lần cũng không sao, ý của Trúc Sơn lão đệ như thế nào?"

Lão giả tóc hoa râm nói xong lời này, liền quay sang nhìn người hơi trẻ hơn một chút bên cạnh, nam tử trung niên có chòm râu dài ôm quyền chào hỏi.

"Lục huynh nói có lý, tại hạ cũng cho là như vậy. Trên thông báo đã không biết yêu cầu về người tham gia, như vậy thì người nào cũng đều có thể tham gia."

Nam tử trung niên bị lão giả tóc hoa râm gọi là Trúc Sơn lão đệ, khí độ bất phàm, dáng vẻ chính là người đã đọc nhiều thi thư, ý tứ của ông rất rõ ràng, nói chính xác là, ông đồng ý cho nữ tử trước mắt này góp vui là bởi vì bọn họ sơ suất khi viết thông báo, thật không ngờ sẽ có nữ tử đến cửa, đã đến đây, ông cũng không thể lật mặt đuôi nàng đi ra ngoài.

Đồng Uyển Nhu phúc thân với ông, tư thái ôn trọng ưu mỹ, nam tử trung niên nhìn vậy không khỏi hai mắt sáng lên, lấy chi lễ học giả mời nàng đi đến thư án được xếp một bên, dò hỏi:

"Tiểu thư muốn viết chữ Khai hay là chữ Triện?"

Thái độ của lão giả tóc hoa râm rất thân thiện, tự mình cảm tự phở lại để Đồng Uyển Nhu lựa chọn, sau khi Đồng Uyển Nhu chọn xong, liền gật đầu với lão giả kia, nói một tiếng: "Đa tạ tiên sinh."

Sau đó quay đầu chọn bút lông để trên thư án, bút của nàng để ở nhà, cũng không thể quay về lấy, đành phải chọn một cây bút tương đối để bắt đầu viết.

Nhìn trái phải một vòng, Đồng Uyển Nhu cầm lấy một cây bút dài lớn bằng ngón cái, hình như là lông mao lợn, cũng không phải bút tốt gì, nhưng thắng ở chỗ đủ lực, vừa hợp với người không có lực lớn như nàng.

Lão giả kia thấy Đồng Uyển Nhu chọn bút, kinh ngạc nói:

"Tiểu thư, đó là viết chữ to. Bút viết chữ nhỏ ở chỗ này."

Lão giả nói xong, mấy thư sinh vây quanh cũng đã bắt đầu bật cười, ngay cả bút cũng không phân biệt rõ còn tới nơi này viết chữ.

Đồng Uyển Nhu không để ý tới những người khác, gật đầu với lão giả kia nói: "Đúng, ta viết chữ to. Hôm nay tôi không có nhiều thời gian, chữ nhỏ tốn

nhieu thời gian."

"...."

Lời này của nàng lại khiến cho mọi người cười nhạo một trận, nữ tử này điên rồi phải không, người nào cũng biết nàng là vì quà tặng mà đến thi, viết cho tốt chữ nhỏ mà nữ tử am hiểu còn chưa tính, nhưng mà nàng lại ở đây đồng ý nói không có thời gian viết chữ Khải nhỏ, muốn viết chữ to, chỉ bằng cán bút phẩm chất bình thường này, có thể viết được chữ to tốt đến đâu.

Các thư sinh xung quanh không khỏi châu đầu ghé tai, không ngừng chỉ trỏ về phía nàng. Đồng Uyển Nhu cũng không để ý đến họ, nàng đang đi đến bên cạnh để chọn lựa giấy thích hợp.

Lão già kia và nam tử trung niên nhìn nhau, nam tử trung niên vuốt chòm râu của mình bất động thanh sắc nhìn Đồng Uyển Nhu, chỉ thấy nàng thành thạo chọn một tờ giấy Tuyên Thành kích cỡ tầm một bức hoành, đó là do nàng cố ý chọn ra từ trong một tập dày giấy Tuyên Thành.

Nam tử trung niên nhìn thấy vậy liền vui vẻ, vậy mực hội họa dùng sinh tuyên, thư pháp chữ lớn dùng thực tuyên, mà nữ tử này đi chọn liền chọn thực tuyên, hơn nữa chỉ xem qua một chút, liền nhận ra loại giấy làm thành từ bông vải và gỗ đàn, nếu không tiếp xúc nhiều năm, căn bản không thể cẩn thận nhận ra được, ông không khỏi sinh ra mười phần tò mò đối với chữ viết của nàng.

Đồng Uyển Nhu đem giấy Tuyên Thành vuốt phẳng qua, nhúng ngòi bút vào trong mực đen, cầm lấy nhìn một cái, sau đó lại để vào bên trong nghiền mực, nam tử trung niên nhìn không được tiến lên hỏi:

"Tiểu thư là muốn thử bút sao?"

Ông cho rằng Đồng Uyển Nhu buông bút là muốn thử lực bút trước, ai ngờ Đồng Uyển Nhu nghe xong, ngẩng đầu nhìn ông một cái, rồi lẳng lặng lắc đầu, đem bút đã thấm mực tốt, xác định mực đã ngấm vào bên trong, liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa của những bức sơn thủy treo xung quanh tầng một của quán trà, sau đó đặt bút viết xuống bốn chữ lớn cứng cáp hữu lực - Từ Trúc Phong Hòa.

Đây là một lời khấn, vốn là để chúc thọ, Đồng Uyển Nhu cũng là nhìn thấy xung quanh có một bức tranh Trúc Lâm Thâm Hải thì mới nhớ đến câu này. Bốn chữ này, nói khó cũng không khó, nói không khó lại cũng rất khó để viết.

Bởi vì nét chỉ thẳng trong chữ to là điểm có thể thể hiện lực bút, nếu lực bút không đủ thì rất khó để viết xong nét chỉ thẳng của kiểu chữ to, hoặc là bị nghiêng hay gấp khúc, nhưng mà bốn chữ Đồng Uyển Nhu chọn này, có ba nét chỉ thẳng, bởi vậy để người am hiểu nhìn xem, để viết được bốn chữ này cũng không phải dễ dàng.

Đồng Uyển Nhu mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết xong bốn chữ này, lại đổi sang bút nhỏ, ở góc dưới bên trái viết xuống một hàng chữ nhỏ lạc khoản, bạch lộc thanh thiên thượng.

Sau khi viết xong, Đồng Uyển Nhu liền đặt bút xuống, rồi đi đến chỗ tiểu nhị đứng cạnh cửa nói với hắn:

"Ta viết xong rồi, mứt hoa quả lấy ở chỗ này sao?"

Tiểu nhị thấy tất cả mọi người còn đang vây quanh nhìn chữ của nàng, hiển nhiên là viết xong rồi, tiên sinh đã sớm nói với hắn, chỉ cần viết xong là có thể đưa quà tặng cho người ta.

Hắn liền khom người, từ bên trong lấy ra hai hộp mứt hoa quả có ấn của Phúc Sơn Cư. Đồng Uyển Nhu cảm thấy mỹ mãn cầm lấy hai hộp mứt hoa quả đi ra khỏi quán trà.

Vừa vặn Phó Hằng đi mua muối và gạo xong quay về, đẩy xe nhỏ đi về phía nàng, Đồng Uyển Nhu tiến lên đón hắn, dùng cổ tay áo lau mồ hôi trên trán giúp hắn, cảm mứt hoa quả trên tay đặt vào xe, kể lại chuyện trong quán trà cho Phó Hằng nghe, Phó Hằng cũng biết sở thích của nàng, liền khen ngợi một phen, Đồng Uyển Nhu được tướng công khen ngợi, trong lòng liền vui đến mức nở hoa.

Phó Hằng thấy vậy, từ trong ngực lấy ra một gói giấy mỏng đang bọc cái gì đó đưa cho Đồng Uyển Nhu, Đồng Uyển Nhu mở ra liền thấy đó chính là một con quay khéo léo, cộng thêm một sợi roi mềm, nàng kinh hi cầm lấy con quay hỏi Phó Hằng:

"Sao chàng lại có cái này?"

Phó Hằng nhún mày: "Ta nghĩ hồi nhỏ chắc chắn nàng chưa từng được chơi cái này, cho nên mua cho nàng một cái."

"..."

Đồng Uyển Nhu biết, chắc chắn là lúc bản thân mình nhìn mấy đứa nhỏ ở quán ven đường chơi con quay đã bị hắn nhìn thấy, rồi ghi nhớ trong lòng, thuận đường mua cho nàng một cái.

Nghĩ đến trong lòng hắn có nàng như vậy, Đồng Uyển Nhu liền không dùng được nụ cười trên môi, phóng con quay trên mặt đất, học bộ dạng của mấy đứa trẻ đánh lên, nhưng mà, dù nàng đánh thế nào, con quay chỉ quay được hai vòng liền ngã xuống.

Phó Hằng nhặt con quay ở trên đất lên, đặt ở trên xe, sau đó vươn một tay nắm lấy tay của nàng, ôn nhu nói:

"Chúng ta về nhà thôi, trở về ta sẽ dạy cho nàng cách chơi."

Hai người dắt tay nhau đi dưới ánh nắng chiều, ánh tà dương chiếu lên kéo dài bóng dáng của hai người, khiến người nhìn cảm thấy bọn họ chính là một đôi giai ngẫu do trời đất tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Quay trở về nhà, Phó Hằng đẩy xe nhỏ chứa đầy đồ đi vào bên trong viện, Đồng Uyển Nhu cầm hai hộp mứt hoa quả đi vào bên trong nhà đưa cho Lý thị.

Sau đó đi ra ngoài giúp Phó Hằng thu dọn đồ đạc.

Đến khi thu dọn mọi thứ tạm ổn, hai người nhìn bếp lò lạnh băng, người nhìn ta, ta nhìn lại người, hai người đều là người được hầu hạ từ bé đến lớn, chưa từng bước vào phòng bếp, chưa từng nấu cơm.

Hai người nhìn nhau một hồi, Phó Hằng liền vén tay áo lên xung phong nhận việc nói:

"Không phải chỉ là nấu cơm thôi sao, để ta!"

Đồng Uyển Nhu cũng bị nhiệt huyết của hắn làm rung động, nhắc tay nhận việc: "Đề thiếp đi nhóm lửa!"

Hai người tay trong tay, đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng đi tới sau bếp lò, quyết định đấu tranh anh dũng bộc lộ tài năng, thế nhưng mà...Ra quân chưa thắng trận đã chết, sau một phút đồng hồ, hai người chui sau bếp lò chưa hoàn thành được cả nhiệm vụ đầu tiên -- là nhóm lửa.

Phó Hằng nhìn cọc gỗ đen thui một đầu, buồn bực nói: "Kỳ lạ, sao một chút cũng không thấy đầu. Bình thường ở dã ngoại ta nhìn bọn họ đều là lấy củi đốt lửa mà?"

Nói xong, hắn xoay đầu nhìn thoáng qua Đồng Uyển Nhu, chỉ thấy nàng đang ngồi trên ghế nhỏ, hai tay chống má, thiên chân vô tà mở to mắt nhìn hắn, vốn là câu hỏi "nàng có biết nhóm lửa thế nào không" đến bên miệng rồi lại bị Phó Hằng mạnh mẽ nuốt xuống, tiếp tục vui đùa nhóm bếp.

Ngay khi hết đường xoay sở, bị bụi than dính đầy người, khi hai người sắp hỏng mắt thì một giọng nói vang lên:

"Vẫn là để ta làm đi."

"...."

Hai người Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu ngồi trong bếp quay đầu lại, thấy Lý thị cuối cùng cũng từ trong phòng đi ra, bỗng nhiên như đón lấy ánh sáng sinh mệnh.

Lý thị nhìn trên mặt hai người đều giống như mèo hoa nhỏ, không khỏi bật cười, nâng tay bảo bọn họ đi ra ngoài, Phó Hằng kéo Đồng Uyển Nhu từ ghế nhỏ đứng dậy, phui bụi than trên người nàng đi, Đồng Uyển Nhu cũng nâng tay lau đi bụi than dính trên mặt hắn, hai người một lần nữa trở nên sạch sẽ nhìn nhau cười, đi ra khỏi chỗ bếp lò, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Chỉ thấy Lý thị cũng không quá quen thuộc lấy một ít cỏ khô, sau khi dùng hỏa chiết đốt một đóm lửa nhỏ rồi đưa vào bên trong bếp lò, sau đó nhân lúc lửa còn chưa tắt lại nhanh chóng cho hai khúc củi thô nhét vào, chờ lửa cháy lớn hơn, mới bắt đầu nhặt những cây củi nhỏ bỏ vào đốt, lập tức tiếng lửa cháy lộp độp vang lên, sau đó bà mới từ sau bếp lò đi ra, phất tay với hai người còn đứng đó nói:

"Các con ra ngoài trước đi, đợi lát nữa thì sẽ có cơm ăn rồi."

Nói xong, Lý thị múc một muỗng nước từ lu nước đã được Phó Hằng đổ đầy đồ vào trong nồi, lại dùng chổi trúc chải qua chải lại lòng nồi một hồi, sau đó đổ hết nước bẩn trong nồi đi, lại múc nước sạch đổ vào nồi rồi đặt nắp lại.

Trong lòng Phó Hằng và Đồng Uyển Nhu đều vô cùng bội phục nhìn Lý thị, Lý thị bị bọn họ nhìn đến dờ khóc dờ cười, không thể không đưa tay đẩy bọn họ đi ra ngoài, bản thân bắt đầu ở trong phòng bếp tìm nguyên liệu có thể nấu ăn.

Phó Hằng nắm tay Đồng Uyển Nhu đi ra khỏi phòng bếp, Phó Hằng bảo Đồng Uyển Nhu đi đến dưới tán cây hòe lớn trong sân chờ hắn, Đồng Uyển Nhu liền đi đến đó chờ, không lâu sau, Phó Hằng từ trong nhà đi ra cầm theo con quay hôm nay mua ở chợ.

Sau đó thời gian trước khi ăn cơm, Phó Hằng đều dùng để dạy cho Đồng Uyển Nhu cách làm thế nào để con quay chuyển động không ngừng, kỹ thuật của Phó Hằng rất chuẩn xác, lực đạo vừa phải, Đồng Uyển Nhu xem mà không ngừng vỗ tay bảo hay, gọi thẳng "tướng công thật lợi hại", càng khiến

Phó Hằng ra sức biểu diễn cho nàng xem

Thắng đến khi Lý thị gọi bọn họ ăn cơm, bọn họ mới ngừng lại.

Đồng Uyển Nhu dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán và trên má cho Phó Hằng, hai người chàng chàng thiếp thiếp đi vào trong sảnh, Lý thị thấy bọn họ như vậy, không khỏi lắc đầu, lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, thật hy vọng hai người vĩnh viễn ngọt ngào như vậy.

Đồng Uyển Nhu và Phó Hằng nhìn trên bàn ăn ba món ăn một món canh, lập tức hai mắt tỏa sáng, từ sáng đến giờ bọn họ mới chỉ ăn một ít điểm tâm, đã sớm đói bụng, sau khi Phó Hằng ngồi xuống, Đồng Uyển Nhu định đi xới cơm thay cho Lý thị, lại đã thấy Lý thị bụng khay bê ba bát cơm đi tới, Đồng Uyển Nhu chạy đến bên cửa đón lấy, lúc này ba người mới cùng ngồi xuống ăn cơm.

Trong khi ăn cơm, Phó Hằng gấp một đũa thức ăn cho Đồng Uyển Nhu, mở miệng nói:

"Từ ngày mai con bắt đầu đi trực, dù chỉ là một chức quan gác cổng nhỏ, nhưng mỗi tháng cũng có 15 lượng bạc, mặc dù không thể bằng như ngày xưa, nhưng cũng đủ lo cho cuộc sống bình thường của ba người chúng ta."

Lý thị nhìn chén cơm trắng, thờ dài một cái thật nhỏ: "Hiện giờ cũng chỉ có thể mong chờ vào con rồi."

Đồng Uyển Nhu cũng gật đầu theo, nói với Phó Hằng: "Tướng công, vậy thì chàng phải cố gắng làm việc đó, thiếp và nương đều phải dựa vào chàng nuôi sống."

Phó Hằng nhìn thoáng qua nàng, ánh mắt hai người chạm vào nhau, giống như đang dính vào nhau, cuối cùng không phân ra được, chàng gấp nàng cho một miếng thịt, thiếp gấp cho chàng miếng măng, thiên chân vô tà, vô ưu vô lo khiến người từng trải như Lý thị cũng cảm thấy buồn nôn.

****

Tuy rằng ngoài miệng Đồng Uyển Nhu nói rằng để Phó Hằng toàn lực gánh vác sinh kế của gia đình, nhưng mà, ngay ngày hôm sau, sau khi Phó Hằng đi ra ngoài, nàng liền chuyển ghế nhỏ đến ngồi bên cạnh Lý thị, cùng bà bắt đầu thuê thùa.

Tay nghề thuê thùa của Lý thị không tồi, thêu một cái khăn chỉ mất thời gian một ngày rưỡi, trước đây bà đã từng nghe hạ nhân trong phủ nói, cửa hàng tơ lụa sẽ nhận mua một số khăn thêu đẹp từ thợ thuê để bán, Lý thị cảm thấy mặc kệ là như thế nào, cũng là một cách giúp đỡ sinh kế của gia đình, cứ làm như vậy là được rồi.

Bà vốn cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì, từ lúc độc thân đến khi gả vào kinh thành làm thiếp của phủ Phú Sát, bà cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, chẳng qua là việc chuẩn bị này có chút chậm, bà cứ mơ màng như vậy suốt hai mươi mấy năm qua.

Đồng Uyển Nhu viết chữ thành thạo, còn tay nghề thêu thùa chỉ có thể hình dung là bình thường, dù sao trong ngày thường nàng cũng không sử dụng đến những kỹ năng này, dù sao ngạch nương của nàng vốn tính toán là để nàng gả vào trong cung hoặc là gả vào gia tộc lớn làm phu nhân, cũng không phải là làm tú nương, tay nghề thêu thùa có tốt thì cũng không dùng đến.

Đồng Uyển Nhu chỉ thuê một chút, Lý thị liền bảo nàng đừng thêu nữa, Đồng Uyển Nhu biết bản thân thêu không tốt, cũng không cậy mạnh, buồn kim chỉ ngồi ở một bên, nhìn Lý thị thêu.

Hai người ngồi dưới gốc cây hòe, lẳng lặng, cũng không ai nói chuyện gì, nhưng mà không khí giữa hai người lại vô cùng hòa hợp, Lý thị nghiêm túc thêu hoa, Đồng Uyển Nhu hai tay chống má nhìn bà.

Thời điểm thu châm Lý thị cố ý làm chậm lại, để Đồng Uyển Nhu có thể nhìn rõ các bước.

Khi mẹ chồng nàng dâu đang ở chung tốt đẹp, một tiếng cười nhạo truyền đến.

Lục di nương luôn luôn trang điểm xinh đẹp Liễu Phủ Sơ đi đến, phía sau là hai nha hoàn đi theo, khí thế bức người từ cửa viện đi tới.

Lý thị buông kim thêu trong tay xuống, từ ghế nhỏ đứng dậy, sắc mặt lạnh xuống, phòng bị nhìn Lục di nương, hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Liễu Phủ Sơ nghe Lý thị hỏi vậy, vòng eo không khỏi uốn éo, nhìn Lý thị cười lạnh một cái, sau đó bắt đầu bình phẩm mọi thứ trong viện.

"A, Lý trắc phi tôn quý được sủng ái của chúng ta sao có thể lại ở một chỗ đồ nát như thế này chứ? Phòng ở này hình như đã lâu không tu sửa, sắp sụp rồi, còn có vách tường này, chắc chắn chắc, loang lổ không nhìn ra hình dạng, thật không hiểu sao Lý trắc phu nhân sao thế ở lại chỗ như thế này, nếu là ta mà nói, ta tình nguyện thất cô trên cái cây kia, cũng sẽ không ở chỗ như chuồng heo này."

Liễu Phủ Sơ vừa nói chuyện, vừa lấy đầu ngón tay chơi đùa với mái tóc của mình, tất cả mọi người trong phủ Phú Sát này đều biết, vị Lục di nương này chính là dựa vào mái tóc bóng đẹp này của mình mà thành công gả vào phủ Phú Sát, bởi vậy ngày thường vô cùng trân trọng mái tóc này, ngay cả gội đầu cũng rất ít dùng đến lược.

Lý thị hít một hơi thật sâu, sau đó mới cười lạnh nói với Liễu Phủ Sơ:

"Được đấy, sau này đến lượt ngươi vào đây ở, ngược lại ta muốn xem thử ngươi có trực tiếp thất cô trên cái cây kia hay không."

Liễu Phù Sơ nghe Lý thị phản kích như vậy, nhất thời đen mặt, chỉ vào Lý thị nói to: "Ngậm cái miệng thối của ngươi lại! Ta sẽ không bao giờ phải đến ở một chỗ như thế này, nhưng mà người bình thường thái độ cao ngạo, khiến người khác nhìn không vừa mắt, rõ ràng là hoa tàn ít bướm, lại còn dám giữ đại nhân ở lại trong phòng ngươi, bản lĩnh mị hoặc nam nhân của ngươi còn cao hơn so với ngũ di nương đấy."

"...."

Mọi người đều biết, ngũ di nương của Phú Sát gia là hậu quả của một lần đại nhân say rượu, nên mới dám chuộc người về, ngũ di nương vốn là hoa khôi tiếp khách ở thanh lâu nhiều năm, Lý Vinh Bảo vì không muốn bị nói là người không giữ chữ tín, nên mới kiên trì nhét người vào trong phủ, cũng chưa bao giờ bước chân vào sân viện của ngũ di nương lần nữa.

Liễu Phù Sơ so sánh Lý thị với ngũ di nương xuất thân kỹ nữ kia, hiển nhiên là muốn lợi dụng tầng quan hệ này, muốn khiến Lý thị khó chịu, dù sao người có thể gả vào Phú Sát gia, mặc kệ tư sắc như thế nào, nhưng chung quy đều là nữ tử trong sạch.

Đồng Uyển Nhu ở bên cạnh nghe thấy như vậy, cảm thấy Lục di nương như vậy có chút quá phận, vốn tưởng rằng bà bà sẽ bị đánh bại đến bật khóc, lại không nghĩ tới Lý thị chỉ hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, sau đó nhếch môi, không kieu ngạo không siểm nịnh nói với Liễu Phù Sơ:

"Đứng. Thân thể này của ta không phải là được đại nhân dạy tốt sao. Trong ba mươi ngày, đại nhân ngủ ở trong viện ta tới hai mươi ngày, ngươi nghĩ rằng mỗi đêm ta và đại nhân đều làm ngấm thơ làm câu đối, chơi cờ tìm niềm vui sao?"

"...."

Đồng Uyển Nhu nghe xong lời Lý thị nói, suýt chút nữa bật cười.

Quả nhiên là lão giang hồ đã lăn lộn hơn hai mươi năm qua, câu này vừa nói ra, liền đánh Lục di nương non mềm lên chín tầng mây, công phu này quả thật là cao tay.

Quả nhiên Liễu Phù Sơ sau khi nghe xong, nổi trận lôi đình, chỉ vào Lý thị nói:

"Ngươi, ngươi không biết xấu hổ!"

Lý thị thong dong lạnh nhạt: "Tất cả mọi người đều là làm thiếp, ai so với ai, có chỗ nào khác nhau đâu? Ta chính là muốn ngươi nhanh về tu luyện thêm kỹ thuật, mà không phải là đứng ở chỗ này tìm cảm giác tồn tại."

Liễu Phù Sơ bị Lý thị nói hai ba câu làm cho tức giận, hai gò má đỏ bừng, cuối cùng là thẹn quá hóa giận, hét lớn với hai người nha hoàn:

"Vả miệng cho ta! Nhanh vả miệng cái đồ không biết xấu hổ này cho ta!"

Hai nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, chậm chạp không dám ra tay.

Các nàng đều là người làm lâu năm ở phủ Phú Sát, nhìn Lý thị cường thịnh ở trong phủ Phú Sát nhiều năm như vậy, ngày người dám hạ nhân các nàng đều truyền nhau thà rằng đắc tội với đại phu nhân, cũng không thể chậm trễ Lý thị, dù sao đắc tội đại phu nhân nhiều nhất là bị phạt quỳ, nhưng mà đắc tội Lý phu nhân, vậy thì có khả năng bị gió thổi bên gối, ngang với đắc tội với đại nhân, tuy rằng hiện giờ Lý thị bị biếm đến thiên viện, lại là từng này tuổi, sợ là sau này khó trở lại bên người đại nhân, nhưng mà sức ảnh hưởng nhiều năm của Lý thị vẫn như cũ khiến các nàng không dám nể mặt.

Liễu Phù Sơ thấy hai nha hoàn không nghe lời của mình, lập tức cuống bạo, bản thân tự mình đi đến trước mặt Lý thị, giơ tay lên.

Lý thị cũng không trốn tránh, cứ đứng thẳng như vậy, như là chờ Liễu Phù Sơ đánh xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Liễu Phù Sơ không nhúc nhích:

"Đu gan thì ngươi đánh đi! Chỉ cần ngươi ra tay, sau này nếu như có cơ hội, ta sẽ tự tay lột da mặt của ngươi xuống, đốt hết tóc của ngươi, khiến ngươi đến chết cũng không có mặt mũi gặp người khác! Ta nói được thì làm được!"

Lời âm độc của Lý thị, khiến Liễu Phù Sơ thế nào cũng không có dũng khí và xuống, hai bên còn đang giằng co thật lâu, bàn tay nâng lên của Liễu Phù Sơ nắm chặt lại, sau đó rút mạnh tay lại, ảo não không thôi vì bản thân không có gan làm.

Nhìn thoáng qua đôi mắt sắc bén như ác quỷ địa ngục của Lý thị, Liễu Phù Sơ cuối cùng mất đi dũng khí, xám xịt xoay người rời đi.

Dù sao, hôm nay tự mình đến tìm xúi quẩy, cũng không thể thật sự xác định sau này người kia không còn cơ hội xoay người, hiện giờ đã không xác định, vậy cũng không dám ra tay, đến khi đã xác định được, nhìn xem nàng sẽ giáo huấn người đàn bà chanh chua không biết xấu hổ kia như thế nào.

Liễu Phù Sơ đi rồi, Lý thị mới thở mạnh một hơi, sống lưng vốn thẳng tắp nhảy mất liên cong xuống, Đồng Uyển Nhu nhìn tất cả mọi việc, sự bội phục Lý thị trong lòng nàng đã không thể dùng từ để diễn tả.

Không sai, ở trong lòng nàng, nữ nhân nên là như vậy. Ngươi đối tốt với ta, ta ôn nhuận như nước, ngươi không tốt với ta, ta sẽ tàn nhẫn vô tình.

Quả thật không thể soái hơn!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng Phòng Chính Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

